Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Winther, Christian.
Titel | Title:	Christian Winthers Samlede Digtninger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72
Fysiske størrelse | Physical extent:	Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 - 117

1942. 458

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Tredie Bind.

Christian Reinhart

Kurzer Originalroman

Erster Band.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Tredie Bind.

Til Een.

Kjobenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til Een.

„Ma pur si aspre vie, ne si selvaggie
Cercar non so, ch'amor non venga sempre
Ragionando con meco, ed io con lui."

Petrarca.

1.

Hverken Verden eller du
Skal rigtig faae at vide,
Hvad mit Hjerte før og nu
Har lidt og maa lide;
Men hver veemodsfulde Klang,
Som røber min Smerte,
Og hver en Sorgens Sang,
Som fødes af mit Hjerte,
Hvert Billed og hvert Blad,
Hvert Suk og hver Tanke,
Som jeg sorgfuld eller glad
Paa min Vandring kan sanke,
Skal dig evig høre til,
Som jeg selv er dit Eie,
Til mig Døden føre vil
Fra Smertens Torne-Leie;

Til i Evighedens Glands,
Som alle Længsler stiller,
Er opløst den Disſonans,
Som her os grumt adskiller!
Ak, jeg husker nok dengang,
Da jeg sad i dit Kammer,
Og læste dig min Sang,
Fuld af Elskovs Fryd og Jammer;
Mens dit Øies dybe Blaae
I Taareduggen svømmed,
Og Smerten bitter laae
Om din Læbe og drømmed;
Og for mit Øre lød
Ubeskriveligt din Stemme,
Saa vennehuld og blød,
At jeg aldrig det kan glemme!
Da følte jeg den Magt,
Som der laae i din Smerte,
Og opreiste en Pagt
Mellem mig og mit Hjerte,
Og svoer en hellig Eed,
At kun du skulde være
Fra nu til Evighed
Mit Hjertes Hjertenskjære;
Men at aldrig enten du
Eller Verden skulde vide,

Hvad af Længsel før og nu
Jeg led og maa lide!
Og dine Taarer blev
En Dug med Himlens Kræfter:
Alt, hvad jeg sang og skrev,
Var Blomsterskud derefter.
I din søde — søde Røst,
Som jeg aldrig kan glemme,
Gjennembævede mit Bryst
Gudens hellig-stærke Stemme.
Og til dig jeg øm og glad
Mig klynged som en Ranke,
Saa at alle mine Qvad
Var som tænkte med din Tanke.
O, modtag da i din Favn
Vore Børn, jeg vil udsende;
Skjøndt de bære ei dit Navn,
Vil du dem nok gjenkjende!
Men dit Navn jeg nævner ei,
Thi det er Helligdommen,
Hvori, dybt indviet, jeg
Til Livets Lys er kommen;
Og jeg svoer jo: hverken du
Eller Verden fik at vide,
Ved Hvem jeg før og nu
Har lidt og maa lide!

2.

Saa Havets Brusen, den vældige Vind
Og Braget af de stærke Strømme
Kan ene sende Ro i dit Sind?
Og bortveire dine mørke Drømme?

O, kunde jeg aande hver Taage bort
Og gjøre dig Dagene klare!
Men selv jeg skuer kun Graat og Sort —
Forlængst lod mig Glæden fare.

O, kunde jeg dog ved Strængens Guld
Faae din Sorg i Toner begravet!
Min Sang den er kun af Jammer fuld,
Ei vild og freidig som Havet.

Hvad hjalp da min Sang et Barn saa forgrædt?
Hvad hjalp min Sang dit hulkende Hjerte?
Ak, gjerne jeg bar — skjøndt selv saa træt —
For dig hvert Suk, hver Sorg og hver Smerte!

3.

Du veed ei, hvor jeg er?
Ak, seer du mig dog ikke?
Jeg er jo dine Blikke
Lyslevende og nær!
I disse gyldne Sale
Min Kjole vandrer og min Krop,
Men Hjertet — Hjertet iler op
Hos dig sig at hjusvale.

Jeg i dit Øie, du!
Mig speiled mange Gange
Saa sorrigfuld og bange, —
Der sidder jeg endnu;
Hvis der ei mere findes
Min Skygge, tegnet skarp og fiin,
Er Skylden ikke min, men din,
Som mig ei længer mindes.

Jeg sætter, som en Falk,
Mig paa din Skulder herlig,
Da aabner du mig kjærlig
Din Læbes Rosenkalk;
Og dine Ord udstrømme
Som Blomsterduft i Sommervind,
De mildne huldt mit vilde Sind,
De elskovsfulde, ømme!

Naar du ved Havet staaer
Heel tankefuld, alene,
Hvor høit mod Strandens Stene
Den stærke Bølge slaaer,
Og hører Melodier,
Som bringe dig i Smerten Trøst,
Da er det jo mit Hjertes Røst,
Som aldrig, aldrig tier.

Tidt i den dunkle Nat,
O, du mit Hjertes Eie!
Jeg har mig ved dit Leie
Saa stille, henrykt sat;
Med Aandens skarpe Blikke
Jeg aabned mig til Hjertet Vei,
Der stod mit eget Contrafei —
Ak, saae du mig da ikke?

Mig Drømmens milde Gud,
Der staaer i Pagt, Veninde!
Med ham, den lille blinde,
Tidt venligt sendte Bud;
Og paa sin lyse Scene,
Hvor Dagens Ork, med Slud og Regn,
Var vegen for en yndig Egn,
Mig spille lod alene.

Da strakte jeg min Arm
Mod dig, du Elskte, Søde!
Hvor mine Ord blev bløde!
Hvor Taaren trilled varm!
Jeg veed, paa Drømme troer du:
Min Drøm, den er en sand Prophet,
O, du kan troe, hvad du har seet,
At i mit Hjerte boer du.

Men — løst af Drømmens Baand,
Naar her, forladt og ene,
Jeg aldrig tør forene
Min med din bløde Haand;
Da gjør min Smertes Klage,
Den virkelige, bittre Graad
Mit Øie blindt, min Kind saa vaad,
Og kalder mig tilbage!

4.

Hvis du, o Goethe! hendes Tanker
Kan fængsle, fylde hendes Sind;
Hvis du, naar hendes Hjerte banker,
Med Trøst kan trænge dig derind,
Og dræbe disse grumme Gjæster,
Der holde hendes Smerte vakt, —
Da priser jeg, min gamle Mester!
Med Tak dit Snilles ædle Magt.

Jeg veed ei selv, hvor jeg mig drister,
At tale her med dig saa frit;
Men det er ei min Sorg, jeg frister,
Hiint Jammersuk er ikke mit!
Det er en Andens, er en Bedres,
Som vandrer smertefuld paa Jord,
En Engels, du vil see at hædres
Engang i Himlen, hvor du boer.

Og faaer du hendes Qval kun dæmpet
Et flygtigt, ilende Secund,
Har du en Stund for hende kjæmpet,
Saa blev en Fryd dig jo forundt,
Som jeg med Livet kjøbe vilde:
At klare hendes Himmels Blaae,
At lade hendes Hjertes Kilde
I rolig, yndig Strømning gaae.

Men har du saa dit Embed røgtet
Som Sangergudens Erkepræst;
Er paa dit Bud til Døden flygtet
Fra hende hver en Mørkets Gjæst;
Maa du i Tanken gjerne blunde,
Hvis jeg fra Hjertet blot engang
Ret grundigt dig fortrænge kunde,
Trods al din Storhed og din Sang.

5.

Jeg kjørte i dunkle Skove,
Paa min Ven havde Søvnen fat;
Jeg lod ham saa gjerne sove
I den tause Sommernat.

Fra Vognens Vindve jeg stirred
I Skovens Hjerte ind,
Hvor Stammer og Løvet dirred
I de rødlige Lygters Skin.

Da vaagned saa mangen Tanke,
Mens Grupperne foer mig forbi, —
Hist bag en busket Banke
Løb der en hemmelig Sti.

Der steeg jeg ud og vanked
Ned i den stille Skov;
Jeg hørte, mit Hjerte banked,
Og Hestenes fjerne Hov.

Mig syntes, at der var svundet
Saa lang, saa bitter en Tid,
Men at der nu var oprundet
En Himmel saa blank og blid.

Jeg tællede mine Sukke —
Jeg tælled en Andens med —
Af vore Taarer fremdukke
Saae jeg den mildeste Fred.

Alt som jeg gik i Skoven,
Stjernerne til mig loe,
De tindrede ned fra oven
I deres evige Ro.

Jeg standsed og lytted stille
Til fjerne Klokkers Slag;
En drømmende Skovfugls Trille
Spaaede en venlig Dag.

Til en Haugeport jeg naaede.
Let jeg derind mig svang,
Under Træer, af Duggen vaade,
Gik jeg den lange Gang.

Mit Blod, saa sødt beruset,
Gjennem mit Hjerte foer;
Sagte jeg treen til Huset
Og trak i Klokkens Snor.

Sig Døren aabned — jeg blegned —
Ud Lampens Straale faldt
Og et Skygge-Omrids tegned
Af din liflige Gestalt.

Der stod du længe Savnede,
Veemodig, from og huld!
Jeg sank til Jord og favnede
Dit Knæ saa andagtsfuld.

Du førte mig langsomt, svævende,
Ved Haanden i Stuen ind.
Jeg saae en Perle bævende
Liste sig paa din Kind.

Da brast min Taares Kilde,
Som end paa Templets Trin
Et Offer den bringe vilde
For Sorgen — for din og min!

Vi græd, endskjøndt vi vidste,
At Alt jo var os forladt,
At dette var Dødens sidste
Og Livets første Nat.

Saa sagte jeg dig fortalte
Alt, hvad jeg havde lidt;
Undseeligt du mig afmalte
Den Kamp, du havde stridt;

Mens henrykt ved din Side
Jeg sad og saae med Lyst,
Alt, hvad du maatte lide,
Det lettedes fra dit Bryst!

Alt Morgenstjernen hængte
Sin Lampe i dæmrende Luft;
Ind ad Haugedøren trængte
Sig Natviolernes Duft, —

Da hørtes sig strække og vende
Min Reise-Kammerat:
„Min Herre! skal vi nu tænde?
Hold saa en Cigar parat!“

6.

O, kunde jeg dit Knæ dog favne,
Med Tak det trykke til mit Bryst,
Min Borgen, du! at jeg tør havne
Engang paa Paradisets Kyst.

Thi see, naar vi er begge døde,
Da skal et helligt Englechor
Til Himlen bære dig, du Søde!
Men jeg — ak, jeg staae udenfor.

Da stiller dig for Magtens Throne
Med Jubelsang den skjønne Flok,
Mens Evighedens Rosenkrone
De flette for din blonde Lok.

Men du, med dine fromme Hænder
Tæt knugede foran dit Bryst,
I kjærlig Angst dit Die vender
Mod ham, der gjemmer Verdens Trøst;

Og siger, mens du sees at knæle
Og synke paa dit Ansigt ned:
„Tilgiv! men her jeg kan ei dvæle,
Hvor ham er ingen Plads bered.

Jeg skjøtter ei din Himmels Glæder,
Naar evigt jeg maa tænke paa,
At han i Mørket staaer og græder,
Og ei min Trøst til ham kan naae.

Hvis jeg med ham ei her tør dele
Din Naade og din Herlighed,
Saa tag, o Gud! fra mig det Hele, —
Jeg gaaer til ham og Smerten ned;

Og boer i Natten hist, den sorte,
Hos ham, mit Hjerte og min Sjæl;
Jeg er ei her, naar han er borte,
Kun hvor han er, der er jeg heel!“

— Mildt Herren sender dig sit Die.
Men sidder længe, streng og stum,
Og veier viseligt og nøie
Din Uskyld mod min Brødes Sum;

Hen for hans Throne maa jeg træde,
Han speider dybt og skarpt mit Sind,
Han seer dit søde Øie græde
Og siger: „Gak da Begge ind!“

7.

Naar jeg skal døe, jeg mit Farvel
Af Hjertets indre Dyb vil sende
Til hver en Urt, hvert Kildevæld,
Hvis Duft og Klang jeg lærte kjende.

Naar jeg skal døe, til Solens Lys,
Dens Morgenskjær, dens Aftenrøde,
Jeg kaste vil et Afskedskys
Med venlig Tak for hvert et Møde.

Naar jeg skal døe, maa hvert et Træ,
Hver lille Busk en Hilsen have,
Hvor sødeligt i stille Læ
Min Sorg sig lod i Drøm begrave.

Naar jeg skal døe, for Himlens Blaae,
For Havets vilde, hvide Bølge
Vil jeg, mens Puls og Hjerte slaae,
Ei kold mit Afskedssuk fordølge.

Naar jeg skal døe, hver Nattergal
En lille Afskedssang jeg vier,
For den saa tidt i Skovens Sal
Mig fløited sine Melodier.

Ja hver Naturens rige Skat
Med roligt Sind jeg lader fare,
Naar sig igjennem Dødens Nat
Den bedre Dag skal aabenbare.

Men skal jeg døe, og bort jeg gaaer,
Mens du maa blive her tilbage,
Vil jeg, til Hjertet stille staaer,
Hver Afskedstanke reent forjage.

Jeg tænke vil: den ene Dør
Oplukker jeg til evig Glæde, —
Det varer ei saa længe, før
Jeg seer dig fra den anden træde!

8.

Ud over Havets Mark, den øde,
Svæver en Fugl i vildsom Flugt;
Har den ei bygget blandt Roser røde?
Har den ei nippet saa sød en Frugt?
Ak, det kan den ret aldrig glemme;
Hjertet slaaer i det spæde Bryst;
Var den derhjemme! ak, derhjemme!
Aldrig forlod den sin kjære Kyst.

Ængstelig, sky Antelopen iler
Let paa sin Fod over Ørkens Sand.
Aldrig den trættes, aldrig den hviler,
Jaget af Tørstens uslukkede Brand.
Nys den drak af den levende Kilde —
Ak, denne svandt! — og en evig Glød
Tærer dens Indre — tidligt og silde —
Driver ustandset til Grav og Død.

Seer du den Strøm, som fra Klippen skyder?
Rastløs, skummende, stærk og vild
Gjennem Kløft, gjennem Spalt den bryder,
Slynger sig, snoer sig, smidig, snild!
Hvor er dens Maal? — Der, dybt dernede,
Aabner sig huldt dens Længsels Grav,
Og med den rolige Flod, den brede,
Dæmpes dens Suk i det evige Hav.

Falmede Farver! — min Pensel jeg slipper —
Billeder svage — min Griffel er brudt —
Strængene tie — min Stemme mig glipper,
Taushed er alt — — —

9.

Ved en Fuglekræmmers levende,
Tæt myldrende Bod
Heel tankefuld jeg ſtandſed
Forleden Dag min Fod,
Og ſaae paa de ſmaa Stakler,
Der hang paa Væg i Buur
Og drømte eller qviddred
Om den vilde, frie Natur.

Der glimred nu en Stillids,
Der hopped nu en Stær,
To Turteldver ſukkede
Hinanden ſaa nær;
Hiſt ſang en lille Lærke
Paa det fattige Grønt
Sin ungdommelige Trille
Veemodigt, men kjønt.

Saa fløited der en Dompap,
Mens Nattergalen slog,
Saa Iriskens Hvirvel
Mit Hjerte til sig drog;
Thi Guden, som mig naadigt
Har lært en Cither slaae,
Gav ogsaa, at mit Øre
Kan Fugles Sprog forstaae.

Med Eet blev der saa stille —
En Drossel slog til Lyd;
Han sang om sine Skove,
Om sin Friheds tabte Fryd,
Om røde Bær, om Blomster,
Om Solskin og om Skyer,
Og fortalte saa de Andre
Sit sidste Eventyr.

„Jeg sad i Fruens Bøge
I det liflige Fyen,
Mens Aftenklokken sendte
Sin Hilsen hid fra Byen;
Om Stammen, hvor jeg gynged,
Tæt Vedbenden krøb,
Ved Roden med Rislen
Klart Møllebækken løb.

Da vandred ind i Lunden
Med langsomt Fjed en Mand;
Han standsed just og satte sig
Ved Bækkens grønne Rand.
Jeg saae det nu saa tydeligt,
Han havde det ei godt;
Hans Kinder vare blege,
Hans Øie det var vaadt.

Og frem han drog af Barmen
Saa fiint et lille Blad,
Det læste han andægtig,
Ret som en Bøn han bad;
Han trykkede det heftigt
Til sin brændende Mund,
Og kasted sig i Græsset,
Og græd af Hjertensgrund.

Jeg vidste, hvad ham smerted,
Jeg kjendte grant dets Navn;
Saaledes kan kun grædes
Ved den Elskedes Savn.
Saa nærmed jeg mig sagte
Fra Qvist og til Qvist,
Og sang, saa trøst jeg kunde,
Med Lempe og med List:

O, græd du kun din Taare,
Mens den lindrer dit Bryst!
O, send kun dine Sukke
Til den fjerne, fjerne Kyst!
Men lyt dog til mit Varsel,
Og tro dog paa min Trøst:
Din Smerte skal sig vende
Til den saligste Lyst.

Hvad aldrig du ret værdigt
Kan lovprise ved din Sang,
Hvad ikke du tør ane,
Det venter dig engang!
Hvad Yndigt og hvad Elskeligt
Et Hjerte ønske kan,
Det vorde skal dit Eie,
Du lykkalige Mand! —

Da hæved han sit Øie, —
Men gjennem Taarens Daab
Jeg syntes dog, jeg skimted
Et lille Glimt af Haab;
Og glad og qvik jeg svang mig
Over Land, over Sø,
Thi, ak! min Længsel stunded
Til Sjællands rige Ø.

Jeg fløi til Dyrehaven,
Jeg fløi til Gyldenlund,
Jeg troede, der mig vented
Min høitelskede Hun.
Da fløited det — da lokked det —
Da voved jeg mig nær, —
Og saa blev jeg da fanget,
Saa jeg nu sidder her!“

Han taug; — men for Propheten
Jeg Løsepengen gav,
Og aabned ret med Vellyst
Den Levendes Grav.
Et Øieblik paa Haanden mig
Han sang sit: „Tak! Farvel!“
Og foer saa glad mod Himlen
Som en frifunden Sjæl.

10.

Kunde jeg Roſer male
Og fortrylle deres Blad,
Hvor ſkulde de ei tale,
Naar ret jeg bad dem ad!
Hvor ſkulde de ei ſynge
De allerſødeſte Ord,
Samlede tæt i Klynge
Som et Englehoved-Chor!

Texten var Farveglandſen,
Og Duften blev Muſik;
Kraftigt igjennem Sandſen
Til Hjertets Dyb det gik.
Hvad ei min Sang kan ſige,
Fik de ſaa yndigt ſagt —
Hymnerne ſkulde ſtige
I paradiſiſk Pragt.

Kunde jeg Roſer male,
Jeg maled dem for dig;
De ſkulde ſynge og tale
Til dit Hjerte for mig;
De ſkulde, tæt i Klynge,
Som et Englehoved-Chor,
Dig evigt tale og ſynge
De allerſødeſte Ord!

11.

Lad os reiſe, lad os vandre,
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vort Hjertes Blomſt tør ſtaae.

Lad os enige og glade
Glemme Alt, hvad vi har lidt;
Alt det Mørke vi forlade,
I det Lyſe kun vi bade
Vil vort Hjerte, friſk og frit.

Gjennem Lande, over Strømme,
Under Himlen mild og varm
Lokker os de ſøde, ømme,
Ubeſtemte Længſelsdrømme —
Lad os vandre Arm i Arm!

Der er Død i denne Stilhed,
Denne døsig-sikkre Ro!
Liv der er i Fjeldets Vildhed,
I en sydlig Aftens Mildhed,
Hvor Cypres og Pigne groe.

Liv der er i disse Haller,
Hvor de store Mestres Værk
Vor Begeistrings Suk fremkalder,
Og en Sæd i Tanken falder,
Som gjør Aanden riig og stærk.

Liv der er i disse Sale
Under klare Lampers Krands,
Hvor de søde Nattergale
Stærke Lidenskaber male
Straalende med Toners Glands.

Hist til Friheds Sang vi lytte
I de frie Frankers Stad;
Og i Schweizerbondens Hytte
Mødes vi med Gemsens Skytte
Og paa Stien følges ad.

Borgens ſjunkne Taarn vi gjæſter,
Stige over Grav og Vold;
Præke os de ſmuldne Reſter
Ei, ſom alvorsfulde Præſter,
Om en ſvunden, kraftig Old?

Følge vi en kjæk Tyroler
Møiſomt paa hans ſteile Fjeld?
Plukke, mens han lyſtigt jodler,
Alperoſer og Violer,
Drikke af det klare Væld!

Paa Venedigs Gader glide
I Canalgondolen vi;
See med Veemod, hvor de hvide
Pragtpaladſer langſomt ſkride
Tomt og dødt vort Blik forbi.

Høit fra Capitol du ſkue
Skal det ſtore, ſtille Rom;
Tænde ſødt din Andagts Lue
Under Buonarotis Bue
I St. Peters Helligdom.

I den milde Aftenrøde
Ved Neapels krumme Strand
See vi, under Rankens bløde
Gitter hist et Stævnemøde —
Unge, skjønne — hun og han.

See, hvor sprudler her ei Saften
Af det rige Druevæld!
Tusind Hjerter spore Kraften,
Lystigt i den klare Aften
Dandses der en Tarantell.

Lad os reise! lad os vandre!
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vor Elskovsblomst tør staae.

Ud af Hjertet vil vi feie
Alt, hvad der er Slet og Smaat;
Samle paa vor Vandrings Veie
Os et broget, kostbart Eie
Af hvad der er Stort og Godt.

Og for Verdens store Sjæle,
Disse Glimt fra Lysets Hjem,
Vil vi andagtsfulde knæle
Og i deres Kreds formæle
Tanken, som en Brud, med dem.

Hade vil vi Alt det Træge,
Kolde, Visne, Lave, Raae;
Men, hvad dybt et Sind kan qvæge,
Luttre, styrke og bevæge,
Kaste vi vor Længsel paa.

Elske vil vi alt det Grønne,
Alt hvad der er frit og lyst;
Og for alt det Ædle, Skjønne,
Som vi dele, vil vi lønne
Huldt hinanden, Bryst mod Bryst.

O, saa kom, min Elskerinde!
Kom og glem dit Hjertes Qval.
Vil du? — trofast skal du finde
Mig paa Fjeldets stolte Tinde,
Som i stille Skyggedal.

Trofaſt? — ak, du veed det, Hulde!
At mit Hjerte, varmt og ømt,
I ſin Elſkovs rige, fulde
Verden kjender ei til Kulde —
Ak, men Reiſen — er kun drømt!

12.

Bøgen skyder alt sit Blad,
Lysegrønt og sundt og saftigt;
Lærken synger, foraarsglad, —
Efter Natteduggens Bad
Dufte Græs og Blomster kraftigt.

Føler du den milde Vaar?
Elskte! hører du de Sange,
Der, liig Stjerneskud, fremgaaer
Høit fra Himlens Hvælving, naar
Du betræder Havens Gange?

Skimter du Violens Blaae?
Aander du dens friske Sødme?
Sees du tankefuld at gaae,
Hvor de grønne Linde staae
Glimrende i Aftnens Rødme?

Eller ſidder du nu gjemt
I din ſtille, ſikkre Stue?
Mens dit Hjerte, tungt, beklemt,
For Naturens Fryd ei ſtemt,
Maa ved hvert et Fodtrin grue?

Nei! — jeg veed, du dvæler ei
Svag i Sorgens Fængſelskranke,
Og din Sjæl ei ſyguer — nei!
Kjæk paa alt det Skjønnes Vei
Sender du din ſtærke Tanke.

Derfor er det, Skjønhed har
Samlet huldt ſig om din Vandring;
Derfor den, beſlægtet, bar
Dig ſin Fakkel lige klar
Under al dit Livs Forandring!

13.

„Mennesket har og et Bryst,
Og et Hjerte kan han eie,
Synge tør han Sorg og Lyst
Paa sin snevre Vandrings Veie;
Men han lever ei deri,
Som vi!

See, hvor paa den dunkle Jord
Tungt hans Fod og Tanke hæmmes!
Mens vor Flugt har intet Spor —
Let vi svæve, synge, glemmes!
Svæv og hæv dig kjæk og fri,
Som vi!“

Flytter sig min Fod end tungt
Og mit Hoved, naar det tænker,
Er dog Hjertet varmt og ungt,
Og i evig stærke Lænker
Føler jeg mig salig fri,
Som I!

14.

Ved Veien paa en Steen jeg ſad, og Bryſtet
Sig hæved tungt; mens trende Nattergale
Forgjæves søgte ſmukt at faae mig trøſtet.

1.

„Her rundt om mig ſkal Grenene ſig lukke,
Lad ſaa min Sang for Skoven kun forraade
Min Elſkovs søde, eenſom-ſtille Sukke."

2.

„Er Kjærlighed ei Livet for Alverden?
Og trænger du, mit Hjerte! til Beviſer?
Ak nei, du ſiger ligefrem: det er den!"

3.

„O, Digter! lær af os bag Bøgens Kroner
At ſynge frit og klart, hvad i et Hjerte
Alene kan udtale ſig i Toner."

4.

„Luk op for Hjertet, lad det Aande drage
I denne Strøm af klare Melodier,
Og lær med Mod din syge Tvivl forjage.“

5.

„Er Elskov død for os paa disse Strande,
Da love vore sikkre Prophetier
Gjenfødelsen i andre skjønne Lande.“

6.

„See Snogen hist! jo, jo! jeg passer paa den,
Min Rede bygger jeg saa høit fra Jorden,
At ei dens Hvislen, Braad og Gift kan naae den.“

7.

„Hvad tykkes dig om Sangens bittre Sødhed?
Hvad om dens hemmelighedsfulde Dunkle?
Ak, Elskov lever just i denne Blødhed!“

8.

„Bag Bladets lysegrønne, klare Rude,
Tæt ved min lille Viv i bløde Rede,
Mit Hjerte slaaer og glemmer Alt derude.“

9.

„Hvor prægtig skinner hist den grønne Bille!
Naar jeg har seet mig mæt paa Farvens Glimmer,
Jeg flyver til og spiser ham, den Lille.“

10.

„Som efter Storm og Regn med Blade grønne
Og røde Blomster Vaarens Tempel smykkes,
Vil Elskov efter Suk og Savn dig lønne.“

11.

„Mens Alt i Nattens Mulm og Regnskyl gyste,
Var her hos os saa lyst, saa tyst, saa yndigt,
Thi klar og varm vor Brudefakkel lyste.“

12.

„Hvorfor vil du din tunge Længsel nære?
Jeg elsker Øieblikket! — Om min Smerte
Jeg tænker let: det kan ei andet være!“

— Med Veemod jeg dem hørte. Morgenvinde
De dunkle Skyer bort fra Himlen førte,
Men ak, min Smerte vilde ikke svinde.

15.

Jeg gik mig i Skoven saa eensom en Gang,
Alle de smaa Fugle saa yndeligt sang,
De havde ei andet at bestille;
Der qvad Stillids, og der qvad Gjøg,
Der slog høit i den hvislende Bøg
En Irisk sin sittrende Trille.

Da tænkte jeg paa hende, som er ikke her,
Da tænkte jeg paa hende, mit Hjerte har kjær,
Og jeg tænkte, det bedste jeg kunde;
Og Alting omkring mig det tænkte som jeg,
Den gamle Eeg og Granen, der brystede sig,
Og alle smaa Fugle i Lunde.

Og Alt vilde trøste mit længselfulde Sind;
Fortroligt mig hvisked den letsindige Vind
De luneste Ting i mit Øre;
Og Stæren mig sagde saa meget — meget Smukt, —
Med Længslen de kunde dog ikke faae Bugt,
Den lod, som den ei kunde høre.

Saa vil jeg da længes med alle Blomſter blaae,
Saa vil jeg da ſværme med alle Fugle ſmaa,
Og ſukke med de ſvævende Vinde;
Saa vil jeg da vandre min eenſomme Gang,
Saa vil jeg indvie hvert Suk og hver Sang
Og min inderlige Smerte til hende!

16.

Mod! — Er det ei et Tordenbrag,
Saa dybt sig Usselhed maa bøie?
Det glimter som et Lynildslag,
Og Feighed blinker med sit Øie.

Det skingrer som en klar Trompet,
Der lokker Skarerne til Fanen;
Det raaber høit: er du beredt?
Og Kjækhed fast gaaer frem paa Banen.

Mig har det nu en anden Klang,
Som evigt for min Sands skal lyde,
Den ingen Digters Mestersang
Formaaer at tolke eller tyde!

17.

Fuld af hede Sommerdrømme
Natten laae paa Skov og Eng,
Blødt jeg hviled under Træet,
Hvor mig Mosset redte Seng.

Skovens sagte Suk, der hørtes,
Dybt mig gjennem Sjælen drog,
Blandet med den søde Trille,
Elskovs lille Sanger slog.

Der var eensomt, luunt og stille,
Stjernen flød paa Dammens Vand,
Der var ingen Fleer i Skoven,
Ingen uden jeg og han.

Han saa hemmeligt betroede
Mig sin Elskerindes Navn,
Og i Toner han udstrømmed
Al sin Længsel, alt sit Savn.

Han mig hemmelig betroede,
At han qvad sin Elskovs Lyst,
Til han sank fra Qvist, med Hjertet
Brustet i sit Sangerbryst. —

Ogsaa jeg maa mine Længsler
Mane, dæmpe, om jeg kan,
Og dit Navn, du milde Engel!
Er min stærke Talisman.

Jeg vil længes, jeg vil synge
Dig alene, nu som før,
Til min Sang med Hjertet standser
Og, som Nattergalens, dør!

18.

O, var du her i denne By,
Og gik din Fod paa disse Stene,
Jeg kunde dog i Sværmens Ly
Hver Dag dit Billed huldt fornye, —
Men, ak! jeg sørger her alene!

Alene — i den store Stad!
Mens du i fjerne, stille Bolig
Dig føler let og fri og glad
Og har vel glemt det gamle Had —
Men — ligegyldig, kold og rolig?

Du har vel glemt den bittre Strid,
Som meer forened end adskilte?
Du er vel lige from og blid?
Og mindes knap den lange Tid,
Som du paa mørke Tanker spildte?

Det blev mit Sind en Sæd! min Høst
Med hvert et Pulsslag sig fordobler;
Den endte Kamp, den svundne Lyst
Fremlokker Blomster af mit Bryst,
Hvor, som i en Vulkan, det bobler.

Jeg agter føie Verdens Dom
Ved mine Udbruds røde Emmer;
Og spørges der, hvorfra de kom?
Og hvem de Funker sværmer om? —
Jeg taus og trofast Svaret gjemmer.

19.

Dreng! — du med de brune Lokker,
Med det sænkte Øielaag, —
Du, om hvem et Drømmetog
Broget, svævende sig flokker, —
Som med sagte — sagte Fjed
Gjennem Nattens Mulm dig sniger,
Dristigt ind ad Vindvet stiger
Til min Elsktes Hvilested:
O, jeg kunde gjerne dræbe
Dig, hvis ei du var saa from!
At du til min Helligdom,
Hendes fine, røde Læbe,
Hendes lilieskjære Kind,
Hendes Hjerte, uden Hinder
Let og lønligt Veien finder,
Og — at hun dig lukker ind! —
Ak, tilgiv! — Den vilde Tanke
Maa dig ikke skræmme bort!
Tro mit Hjerte ei saa sort!
Jeg min Sindighed vil sanke,

Byde Skjebnens Grumhed Trods,
Jeg vil tysse paa min Længsel,
Jeg vil holde fast i Fængsel
Hvert et Fiendskab mellem os.
Vi maae være gode Venner,
Lille, kjære, bløde Dreng!
Gjerne selv til hendes Seng
Jeg dig jo med Budskab sender! —
Seer du Sorgers vilde Flok
Gridsk om hendes Leie dvæle,
Jag dem bort — de skumle, fæle —
Hun har sukket meer end nok!
Kjæk er du, men de er feige —
Hvor du hviler ved et Bryst
Med din milde, blide Trøst,
Flygte de ad tusind Veie.
Nærm dig sagtelig og luk
Venligt hendes Dielaage
Med din undersulde Taage,
Med din Slummers svale Dug.
Tryk et Kys paa hendes Hjerte,
At det ei for fast skal slaae,
Da vil Drømmens Engel gaae
Let derind og uden Smerte.
Snoe dig øm og vennehuld
Tæt om disse skjønne Lemmer,

Som en Sjæl, en himmelsk, gjemmer,
Liig en Ædelsteen i Guld.
Dæk med Glemsel Qval og Jammer!
Og lad Sundhed, stærk og mild
Som en Svane, svømme til
Hendes stille Hjertekammer,
At hun ret, naar hun skal pleie
Omt sit Hjertes Blomsterskud,
Kraftig — glad kan holde ud
I sin Kamp paa Livets Veie! —
Har du føiet saa min Villie,
Aander hun i søden Blund,
Smiler hendes Kind og Mund
Som en Rose, som en Lilie
Med sit Purpur, med sin Snee:
Saa afsted! — som det sig sømmer;
Thi — Alt, hvad min Hulde drømmer —
Troer jeg — maa du ikke see!

20.

Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!
Min Sjæl saa heelt med din er blandet,
Du flettet er i mine Tanker
Saa inderligt, som Druens Ranker
I Almens løvbedækte Grene,
Saa fast som Havcorallens Stene
Til Klippens Grund, som hine Rødder,
Der lave staae ved Egens Fødder,
Men trængt saa dybt i Jordens Hjerte,
At op de rives kun med Smerte; —
Saa, hvad jeg digter, hvad jeg tænker,
Sig ene til dit Billed lænker, —
Saa, naar fra Hjertet Suk udstrømmer,
Er det, fordi kun dig det drømmer:
Kun ved din Sol min Sommer grønnes,
Kun ved din Røst din Sanger lønnes,
Kun ved din Tanke kan jeg trives,
Kun ved dit Blik min Aand oplives,

Som Blomstens Kalk i Morgenrøden, —
Og uden dig, jeg veed, til Døden,
Til evig Qval jeg er forbandet —
Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!

21.

Hvor Mangen søger ei med Qval
Paa Bjergets Top, i dyben Dal
En sjelden Blomst — paa Sti og Vei —
Og ak, hans Die finder ei!

Men jeg! der gik i Drømme hen,
Den blinde Lykkes kaarne Ven,
Jeg naaede did paa flygtig Fod,
Hvor Blomsten i sin Ynde stod.

Nu som en Gartner, trofast, from
Tilbeder jeg den Helligdom,
Hvori mig Himlen har nedlagt
Den hele Blomsterverdens Pragt.

Ved Solens Lys, i Dagens Luft
Den staaer mig fjern, fast uden Duft,
Med lukket Bæger, sky og kold,
Som skjult i Pandser og bag Skjold.

Men — i den bittersøde Nat
Den aabner huldt sit Bæger brat
Og strømmer i mit Hjerte ned
Sin Duft og sin Livsalighed.

Og aldrig stillet, aldrig mæt
Indsuger Hjertets Aandedræt
I hvert et kostbart Øieblik
Udødeligheds Nektardrik.

Thi dette Hverv, saa stort, saa stolt,
Blev Kjærligheden forbeholdt:
At være Livet, fast og vist,
En Midler mellem Her og Hist.

22.

Og var du bleg, som Nattens Stjerne,
Der paa det dunkle Firmament,
Hvor Dagens Fakkel er udbrændt,
Sig hæver langsomt i det Fjerne;
Og var du bleg, som Snee, der kold
Sig over Eng og Marker lægger
Og hver en livlig Farve dækker
Tæt med sit Teppes hvide Fold:
Saa var du dog for mine Blikke
Den Yndigste, min Tanke veed!
Mit Øie kan i Evighed
Ei nogen sødere Sødhed drikke.

Jeg lever, uden Ro og Rast,
Kun i din Skjønhed, og jeg tænker
Paa intet andet end de Lænker,
Der guddomsstærkt mig holde fast.

23.

Henſjunken i mit Hjertes Drøm —
Thi ak! det er jo intet andet! —
Jeg ſidder, ſom ved Havets Strøm,
Og kaſter Blomſter ud i Vandet.

Forſagte maae de flagre ud
Og ſpredes for Alverdens Vinde;
Thi Ingen uden jeg og Gud
Skal Gaadens rette Løsning finde.

Min Tanke hæver ſig med Magt
Paa Hjertets Vinger, liig en Svane;
Men hun, ſom har til Liv den vakt,
Tør ſit Mirakel aldrig ane.

Som man tilbeder Solens Glands,
Som man, af Længſel, i det Fjerne
Udkaarer ſig af Himlens Krands
En enkelt, kjært beſlægtet Stjerne;

Saaledes jeg tilbeder Een
Med al mit Hjertes Ild og Styrke;
Men Stjernens Glimmer, klar og reen,
Skal mine Taager ei formørke.

Som Sol og Luft i milde Vaar
For Rosen, ubevidst, tør kjæle,
Sig Sangen, som fra Hjertet gaaer,
Fordulgt kun tør til hendes stjæle.

Og jeg maa bære i mit Bryst
Mysteriet, — trofast og prøvet —
Min Verden, fuld af Qval og Lyst,
Skjøndt ak! den knuger mig i Støvet.

Som Kjæmpen Atlas maa jeg staae:
Mit Blik mod Jord, min Nakke bøiet,
Mens Himlen, som jeg bærer paa,
Liig hans, ei straaler mig for Øiet!

24.

O, lad ei ſvinde
Timen unyttet bort!
Nornerne ſpinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
Lad den ei ſvinde!

Elſkede, Kjære!
Kom til mit ſtille Bryſt;
Jeg vil jo bære
Dig og din Sorg og Lyſt,
Hviil i min Arm ſaa tyſt, —
Elſkede, Kjære!

Smykker den blanke,
Levende Ædelſteen,
Taaren, min ranke,
Duftende Roſengreen?
Ak, hver din Taare reen
Blier mig en Tanke.

Yndigſte Lilie!
Fyldig og blid og øm!
Er det din Villie,
Seile vi Livets Strøm,
Drømme den ſamme Drøm,
Yndigſte Lilie!

Lad da ei ſvinde
Timen uændſet bort;
Nornerne ſpinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
O, min Veninde!

25.

Jeg gad saa gjerne være
Liig Sommerfuglen hist,
Hvis fine Vinger bære
Den hid til Rosens Qvist.

Der sidder den og gynger
Saa lykkelig og let;
Men at den aldrig synger,
Forstaaer jeg ikke ret.

Thi havde jeg dens Vinge,
Og var jeg let som den,
Hvor skulde jeg da svinge
Mig til min Rose hen!

Hvor skulde jeg da qvæde,
Beruset af dens Pragt;
Nu maa jeg eensom græde,
Af Længsel ødelagt!

26.

Al den Veemod og Smerte,
Al det Liv og den Lyst,
Der klinger i dit Hjerte,
Gjensvares fra mit Bryst.

Som Blomsterstøvet føres
Af Sommerens milde Vind,
At Elskovstanker røres
I Liliens Jomfrusind;

Som Blomsterstøvet ulmer,
Nedsænkt i Rosens Barm,
At Knoppen kraftigt svulmer
Og blusser rød og varm, —

Saa til mit Indre trænge
Dit Hjertes Sange smukt,
Og Klangen i mine Strænge
Er kun din Stemmes Frugt!

27.

Jeg seer det grant, du favre Qvinde!
At aldrig jeg har elsket før,
Men evigt vandret kun i Blinde!
Nu veed jeg vist, nu skal jeg vinde
Paa Jord min Himmel, før jeg døer.

Spørg ei, om jeg har glemt at klage?
Om jeg har ingen Kummer meer?
Ak jo! naar jeg vil Sløret drage
Fra Fortids Mørke, og tilbage
Jeg paa min svundne Vandring seer.

Men den skal ligge dybt begravet,
Som den fra evig Tid var død.
Nu er, som Stjernen op af Havet,
Min Fremtid, rigt med Glands begavet,
Af dine Taarers Strøm jo født.

O, lad dit Blik, det hulde, hvile
Paa dette slette, skrevne Blad!
Ved dine Suk, ved dine Smile
Vil der om mine Ord fremile
En frisk og frodig Blomsterrad.

Mens Roser paa din Kind sig sanker
Og Duggen om dit Øies Blaae,
Mens i din Barm mit Hjerte banker,
Vil mine dunkle, træge Tanker
Forklarte, vingede fremgaae.

28.

Har du sovet sødt i Nat?
Har sig ogsaa rigtig ømme,
Qvægende og milde Drømme
Om din Hovedpude sat?
Har de smukt med deres Vinger
Viftet om din varme Kind?
Sendt til Hjertet Blikke ind,
Som det Fred og Hvile bringer?
Har de deres Hænder lagt
Venligt paa din kloge Pandes
Hvælving? viist dig fjerne Landes
Underfulde, sære Pragt?
Har de rakt dig Glemsels svale,
Hjertelettende Pokal
Hist i Kunstens rige Hal,
Eller i de stille Dale?
Har de og med Sang og Klang,
Med de smidig-bløde Toner
Fanget, som i snilde Doner
Sorgens Tanker dennegang?

Er min Rose vaagnet bleg?
Eller har din Slummers søde
Trolddom livnet dine bløde
Kinder med sit friske Præg?
Har det end sin stærke Lue,
Dette Øie, hvor nedlagt
Guden har den hulde Magt,
Som mit Hjertes Storm kan kue?
Da jeg priser Drømmens Gud!
Da jeg reiser ham et Alter,
Synger ham en hellig Psalter,
Og hans Ære breder ud.
Og jeg vil end ei forlange,
At han mig skal føre frem
I dit rige Drømmehjem, —
For at plage dig med Sange.
Nok du vist dig plage lod
Af de Tanker — sønderrevne,
Af de Blade — slet beskrevne —
Ak, — men med mit Hjerteblod! —
Som „Godmorgen" jeg dog sender
Dig eet lille Blad endnu,
Mens jeg ømt i Tanken, du!
Kysser begge dine Hænder.

29.

Min Sjæl var viklet ind i Smertens Traade,
Og laae i Svøb af tusind stærke Hamme
Ved Sorgens Barm, liig Barnet hos sin Amme,
Med lukte Øine, end af Taarer vaade.

Som Puppen slumred den, en uløst Gaade; —
I Nattens Mulm, i Dagens lyse Flamme
Den hængte ubevidst paa Livets Stamme,
Og villieløs sig selv ei kunde raade.

Men Kjærlighedens Sol gik op af Havet!
Fra fjerne Kyst du maned hid dens Straaler,
Saa Dækket brast, hvori den laae begravet.

Nu flagrer den, mens Tankens Rum den maaler
Med sine Vinger — af en Gud begavet —
I evig Ruus af Elskovs gyldne Skaaler.

30.

Der var saa ængsteligt i Haven!
Den Luft var som en Marmor graa;
Som Kistens tunge Laag i Graven
Den trykkende paa Hjertet laae.

Jeg voved næppe ret at aande,
Mit Bryst var voldsomt sammensnørt;
Og det var kun med Qval og Vaande,
Jeg fik en Stavelse fremført.

Mig syntes, du var fremmed mod mig,
Jeg aned, at dit Hjerte leed,
Saa al min Sindighed forlod mig, —
Og, hvordan saa jeg var — du veed.

Da rakte mig din Haand den lille,
Den spæde Rose, rød og rund,
I Øiet glimted Tanker milde,
Og Veemod dæmred om din Mund.

Jeg tog den som et Pant paa Freden:
At jeg endnu dig er lidt kjær,
At du tilgiver „Kjedsomheden“,
Som du maa lide ved min Færd.

Den lille Rose — ak! den visner!
Men den, som blusser i mit Bryst,
Skal did, hvor ingen Kulde isner,
Mig følge til hiin fjerne Kyst.

Den lille Rose — ak! den falmer!
Men den, som i mit Hjerte groer,
Skal under Evighedens Palmer
Sig brede til en evig Flor!

31.

Min Elskede! du har mig sagt:
„Du tænke skal paa mig med Glæde!"
Og ved din Villies fromme Magt
Forbød du ogsaa mig at græde.

Og om nu Taaren, bitter, heed,
End stundom Diets Rand vil bade,
Jeg vogter dog, at ikke ned
Den trille skal paa disse Blade.

Du vilde ane den — som Gnist
Det maatte falde paa dit Hjerte; —
Men aldrig vil — det veed du vist —
Jeg lægge Tønder til din Smerte.

Med Vold jeg standser Taarens Væld!
Men ak! saa længselsfuld og bange,
Jeg lindre maa, beklemt, min Sjæl, —
Og sukker dybt i mine Sange!

32.

1.

Skal jeg klage! skal jeg sukke?
Skal jeg synge dybt i Moll?
Saae jeg ei min Rose lukke
Sig i Vinternatten kold?

Sorgens lumske Orm har lagt sig
Atter paa dens fine Blad;
Smertens hvide Lagn har strakt sig,
Hvor en Morgenrøde sad.

Disse Øine var forgrædte,
Dette Blik var sorrigmat,
Disse Læber var saa trætte
Og af Smilet reent forladt.

O, jeg vilde dog saa gjerne
Gjennem Kummers tunge Sky
Aabne dig, min Himmels Stjerne!
Glimt af Trøst og Haab paany.

2.

Kan det trøste lidt at tænke,
At eet Hjerte, ærligt, tro,
Bundet ved magnetisk Lænke,
Vaager ved dit Hjertes Bo?

Kan det trøste lidt at vide,
At det lever kun for dit?
At, naar dit en Kamp maa stride,
Er der ingen Fred i mit?

Kan det trøste lidt at høre,
At, naar du er uden Ro,
Maa det dybt mit Sind berøre,
Saa vi sukke begge To?

3.

Hvad har jeg vel andet villet,
Og hvad mon jeg andet vil,
End at faae din Smerte stillet —
Blot en Stund — ved Strængens Spil?

O, hvor gjerne lokke vilde
Jeg ved Harpens sagte Klang
Engle, fromme, stærke, milde,
Til at værne om din Gang.

Men hvad mægter vel de ſpæde
Tonebørn mod Verdens Brag?
De kan ſukke, de kan græde —
Ak! men døe paa Kampens Dag!

4.

Det er Midnat, Alt er ſtille!
Ak, nu vaagner jo den Dag,
Da du nyfødt, elſkte Lille!
Følte Hjertets første Slag.

Da det første Gang ſig hæved,
Aanded, bæved og fik drømt;
Da det første Gang henſvæved
Paa ſin Flugt, uroligt, ømt.

Dette Hjerte, ſom har banket
Livligt, kjærligt, reent og puurt;
Dette Hjerte, ſom har ſanket
Tuſindfryd — og Smertens Urt;

Som kun lever, ſom kun aander
For hvad der er Stort og Smukt,
Ak, men dybt i Qval ſig vaander
Mæt af Livets bittre Frugt;

Som mig førte ind i Freden,
Den jeg aldrig drømte om;
Og som blev, for Evigheden,
Mine Tankers Helligdom.

5.

Mine Sukke gik til Himlen,
Paa min Kind har Taaren brændt;
Op til Ham bag Stjernevrimlen
Blev mit Hjertes Raab henvendt;

Og jeg bad — og ingensinde
Var min Bøn saa luevarm,
Som for dig, min Elskerinde!
Og for Freden i din Barm!

33.

Mit Bryst var som en tropisk Egn,
Hvor Jord og Himmel yppigt gløde,
Men Jordskjælv snart med Storm og Regn
Grumt lagde alt det Skjønne øde;

Snart var det som en Fjelddal, riig
Paa Blomsterduft og søde Frugter;
Snart var det en Savanna liig,
Hvor gjennem Siv sig Slangen bugter;

Snart var det som en Himmel blaa,
Hvor Haabet dækked Alt med Glemsel;
Snart over Heden saaes fremgaae
Fortvivlelsens uhyre Skræmsel.

Der er en Trolddom grum og stærk, —
Den skummel tidt derinde ruged,
Og hvert mit Hjertes stille Værk
I en chaotisk Nat nedknuged;

Hvor Snogen vandt sig, giftig, sort,
Mens Tigeren med Diets Gnister
Vildt skræmmed Glædens Engel bort,
Og gloede paa mig, blodig, bister.

En Tomhed hersked stundom der, —
Et saa umaalt og trøstløst Øde,
Et Mulm, en Stilhed, fjern og nær,
Saa Livet — Tanken — Haabet døde! —

— Naar fordum ret en øde Egn
For Livets Sæd man tog i Eie,
Da bar man foran Korsets Tegn, —
Det lysned alle mørke Veie.

Det rensede hvert giftigt Dyb,
De vilde Udyr skjalv og frygted;
For Himlens Banner Mørkets Kryb
Svandt, som Phantomer, hen og flygted!

— Du kom! — og liig den lune Vind,
Der huldt bevinger Vaarens Følge
Og aander bort fra Bjergets Tind
De Taager raae, som det ombølge; —

Saaledes jog du, kjækt og let,
De værste Udyr jo paa Flugten,
Og Hjertet, længst af Sorgen mæt,
Sig aabned glad for Himmelfrugten.

Ifald du vil, du skaber om
Ved Alvor, stemt med Kjærligheden,
Mit Hjerte til en Helligdom. —
Min vilde Ørken til et Eden.

Dit Kors er Rosen i din Haand,
Din Stemme er en hellig Psalme,
Dens Klang er Frelsen for min Aand,
Og Rosen? — vil jo aldrig falme?

34.

Her midt blandt dine Huus-Spioner,
Der øve Hundens skarpe Sands,
Hvor du, min søde Rose! throner
Som Smykke i en Tornekrands;

Jeg sender dig fra Sjælens Gjemme
En Gjenklang af dens rige Fryd;
Thi den igjen har vundet Stemme,
Og Strængen atter Klang og Lyd.

Jeg har jo dine Hænder trykket,
Dit Øie fik jeg atter see,
Og, mildt forfrisket, sødt henrykket
Jeg hørte dig jo atter lee!

Den Lægeduft igjen jeg aanded,
Som svæver om dig, hvor du gaaer;
Og Hjertet, som sig bittert vaanded,
Med nysødt Liv og Lue slaaer.

O! jeg vil hylde dig, min Dronning!
Ved Hjertets og ved Harpens Slag,
Og Sangerhimlens Jomfruhonning
Dig offre til min sidste Dag;

Thi kraftigt, sundt dit Hjerte luer,
Du er saa deilig, fiin og kjæk;
Og Livets Roser, Mælk og Druer
I Mismod ei du kaster væk!

35.

Du vilde Hjerte! sov i Fred!
Din underfulde Vugge
Staaer aldrig stil, men op og ned
Den svæver, som ved Havets Bred
De hvide Maager dukke.

O sov, du kjære Barn! og lad
Dig ei af Drømmen skrække!
Viid, efter Storm og Regnens Bad
Vil alle Skyer skilles ad,
Som end din Himmel dække.

O sov! og lad mig kalde hid
Ved Cithrens klare Strænge
En Vagt saa stærk, saa kjæk, saa blid,
Der stande skal, beredt til Strid,
Tro ved din Vugges Gjænge.

See, Freden med sin Dliegviſt,
Og Glemſel med sin Dvale,
Og Mod, med Blikket-selvbevidſt,
See, Trøſten nærmer sig jo hiſt
Fra Haabets grønne Dale.

Tro ogsaa lidt paa Kjærlighed!
Den vaager hos din Vugge.
Ved den, paa rette Stund og Sted,
Du til en riig og evig Fred
Dit Die skal oplukke.

36.

Har du alt længe sovet?
Ligger du sødt i Blund?
Hviler dit trætte Hoved?
Smiler i Fred din Mund?

Er din Tanke saa standset
Sidst i en mild Accord?
Søvnen valmuekrandset —
Jog den dig Smerten bort?

Under den hvide Kappe
Slumrer dit blonde Haar?
Ned fra Himmerigs Trappe
Drømmen saa sagte gaaer?

Maler en liflig Scene
Sig for dit anende Sind?
Ligger din Haand, den ene,
Under din fine Kind?

Ligger ved Hjertets Kilde
Haanden, den anden, blødt?
Dæmper den der de vilde
Smerter, venligt og sødt?

O, det yndige Billed,
Som for min Sands opgaaer!
Reent og puurt det stillet
Her i mit Indre staaer.

Fjernt, som Klokkens Kimen,
Der kalder til Nattens Ro,
Aner mit Hjerte Timen,
Da jeg tør hos dig boe.

37.

Fuglen ſværmer for Himlen
Luftig, freidig og ſtor;
Midt i Blomſtervrimlen
Dækker Bien ſit Bord.

Dybt i kjølige Vande
Frydes den tauſe Æt;
Lilien bader ſin Pande
I Roſernes Aandedræt.

Floden til Havet render,
Rislende, ſom med Sang;
Blomſten ſit Øie vender
Rundt efter Solens Gang.

Saa elſker Alverden Noget;
Men jeg har Meer end Alt!
Min Lykkes Dybde ei Sproget
Mægter at faae udtalt!

38.

Du vil ei troe, hvad jeg har sagt,
Hvad jeg har sjunget tusind Gange:
At ene du, din Tankes Magt
Besjæler mig i mine Sange?

Du vil ei troe, du Solen er,
Hvis Straaler mig til Livet vækker,
Hvis Varme, mild og sød og kjær,
Hvert Blomster i mit Bryst opklækker?

Du vil ei troe, at du har endt
Min Tankes lange Vinterdvale,
At du til Hjertet mig har sendt
Alt, hvad kan trøste og husvale?

O, tag min Sang til Eie frit!
O, sig, hvor kan du ængstlig dvæle
Ved Tanken her om „Dit“ og „Mit“;
Som Talen var om tvende Sjæle?

Som tvende Draaber vorde een,
Naar de paa Liliens Blad nedtriller,
Mens i den hele, klar og reen,
Nu Morgenrødens Purpur ſpiller;

Saa har min Sjæl ſig heelt fortabt
I din, og hvad den nu udtaler
Om Alt, hvad Smukt og Stort er ſkabt,
Som Gjenſkin kun af din ſig maler.

O, Elſkede! din Kjærlighed
Fra Undergang mig har udrevet,
Og uden dig, forviſt jeg veed,
Jeg hverken ſang, ei heller leved.

39.

Tænker hun ei paa mig, vil jeg dog tænke
Paa hende, saalænge jeg end har Liv;
Min hele Sjæl vil jeg nedsænke
I Betragtning af den yndige Viv!
Vender hun sig bort, vil jeg dog stirre
Efter det søde, flygtende Lys,
Til mine Sandser sig forvirre
I Dødens klamme, dæmrende Gys.

Fik jeg engang den Skjebne fristet,
Svandt den elskede Leder, jeg har havt;
Da Liv og Verden for mig har mistet
Al sin liflig tiltrækkende Kraft!
Flygter hun fra mig, mister jeg hende,
Jeg, druknet dybt i mit Hjertes Vee,
Kunde ligesaa godt mine Øine blænde,
Thi for mig var da Intet meer at see.

40.

Der fittrer paa mine Læber
Vel tusind blomstrende Ord;
Fra Hjertet op de stræber,
Hvor evindeligt de groer.

Der svæver paa min Tunge
Saa mangen Tone sød,
Som af min evigunge
Kjærlighed blev fød.

De have en Angst, en Længsel
At trænge frem og flye;
Ud fra det mørke Fængsel
Til Liv og Frihed tye.

Det Fængsel er mit Indre;
Der er saa fælt og vildt;
Der ingen Stjerner tindre
Og lyse fromt og mildt.

Thi Stormen gaaer derinde
Og jager Freden bort;
Frem fare de skarpe Vinde,
Og Natten er kold og sort.

Der lide de saa ilde
De lette Toner og Ord;
Saa gjerne de flagre vilde
Til dig, hvor Freden boer.

Og ængstedes de ikke
Af saa meget andet Smukt,
Saa lokked de dine Blikke
Fra deres livlige Flugt.

De dvæler — men ei de vover
Forstyrrende — og raae — —
Saa strømmer Smerten over —
Og Spirerne udgaae!

41.

Hvad mener du med dette huldc,
Aetherrene, anelsesfulde
Smiil, som fra dit Bæger
Vidunderligt mit Sind bevæger?
O, maa jeg elske dig, du hvide
Veemodige? du fromme
Fiintduftende Rosensblomme?
Fra nu til evige Tide?
Et Hjerte har du vundet —
Et andet med! thi bundet
Det er til hiint, hvis Taarer blide
Jo ved dit Veemodsblik har rundet.
O, maa jeg elske dig, du Fromme?
Da, hvad jeg end skal lide,
Og hvad der end vil komme, —
Min Tanke skal ei forlade.
Det ædle Tempel, du bygger
Af dine forklarede Blade

Mellem de dunkelgrønne Skygger!
Der vil jeg glemme det Kolde, —
Det Bittre vil jeg hade;
Der vil jeg mine Hænder folde,
Der vil jeg min Andagt holde;
Min Sjæl, afført sin Vaande,
Skal evigt der sig bade
I den reneste Duft og Aande,
Som i en hellig Kildes Vande;
Med dig skal den sig blande
Og luttret, klar opstige
I stille Fred, som ikke Toner
Og ikke Ord udsige,
Fra disse taagemørke Zoner
Op til det fjerne, uudsigelige,
Af alle Sjæle anede,
For alle Hjerters Vandring banede
Kjærlighedens Blomsterrige!

42.

En Stjernetyder liig, der henrykt glemmer
Hver Klang, hver Glands, der jordisk ham omringer,
Mens huldt bedaarende de Toner klinger,
Som hemmeligt og dybt hans Hjerte gjemmer;

Og mens han lytter til de elskte Stemmer,
Hans Længselsblik sig op mod Himlen svinger,
At speide der, om ei hans Stjerne bringer
Bekræftet, hvad han anende fornemmer;

Saa gik jeg hisset i den store Skare,
Og drømte i det underfulde Rige,
Som hun beboer, og jeg med Tro mon vare.

Da mødte Øiet, jeg lod opad stige,
Et Pagtens Tegn fra den Usigelige,
Fra hendes Haand og tvende Stjerner klare!

43.

Det suſed i nøgne Toppe,
Over Græsſets spæde Haar;
Da sang der en Fugl hiſtoppe:
„Nu kommer den favre Vaar!

Jeg fløi over Bjerg og Dale,
Jeg fløi over Strøm og Sø,
Overalt jeg hørte tale
Om den reiſende Kongemø.

Af Smykker eier hun mange,
Hun haver saa meget Guld;
Hende følge tuſinde Sange,
Thi hun er saa vennehuld.

Hun ſtunder til disſe Lande,
At rede ſin Blomſterſeng,
At lunkne de kolde Vande
Og sprede ſit Guld iſlæng.

De nøgne Grene hun klæder,
Hun feier den iisgraae Luft,
De farvede Blade hun væder
Med balsamvirkende Duft.

Jeg saae hende just paa Reisen,
Hun hviilte paa grønnen Eng,
Hvor Storken spanked med Kneisen,
Mens Lærken slog sin Stræng.

Hun raabte: „Hør min Befaling,
„Du liden Sanger paa Qvist!
„En rigelig Løn og Betaling
„Den fanger du ganske vist.

„Mit Glædesbud skal du bære
„Did til en Sanger i Nord;
„Han qvad min Priis og min Ære
„Midt i sin Sorg isjor.

„Du sige ham: naar jeg kommer,
„Vil jeg smykke en Løvsal grøn;
„Der skal han vandre i Sommer
„Og sværme og drømme i Løn.

„Siig ham, at jeg vil læge
„Hendes smertefulde Bryst —
„O! siig, at jeg vil qvæge
„Hende med venlig Trøst.

„Han haver ei anden Glæde,
„Han nyder ei anden Lyst —
„Thi vil jeg, hun ei skal græde,
„For Sorgen har hende kyst.

„Jeg Sorgen vil kjæk forvise
„Alt ved mit Scepters Magt;
„Den sødeste Lindring og Lise
„Er jo i min Haand nedlagt.

„Min Skov og Eng skulle dufte
„Ret som en lægende Drik;
„Min Himmel skal blaane og lufte,
„Og funkle skal Solens Blik.

„Men Havets Bølge skal bæve
„Om hendes Skulder og Lænd,
„At hun sig atter maa hæve
„Styrket og karsk, som den.

„Flyv nu! og lyd min Befaling,
„Du liden Sanger paa Qviſt!
„En rundelig Løn og Betaling .
„Da venter dig ganſke viſt!“

— Saa bød hun mig, og jeg ſidder
Nu ſtolt for dit Aaſyn her!
Bring ſelv nu min Hilſen, mit Qvidder
Til hende, ſom du har kjær!“

44.

Nu Vaarens Blikke venligt ſmile;
Men i dit Dies milde Blaae
Jeg ſeer den bittre Taare hvile, —
Jeg ſeer min Himmels Skyer ſtaae.

Mens Solen gaaer omkring og vækker
De ſpæde Børn af dunkle Jord,
Veemodig Sorgens Lilie dækker
Min Roſe med ſit hvide Flor.

Hvor ſkulde jeg med Vellyſt drikke
Den beeſke Skaal, ſom dig er rakt,
Hvis atter kun i dine Blikke
Jeg kunde ſkue Freden vakt.

Men ak! jeg — lænket faſt til Strande —
Maa ſtaae og ſee i Storm og Hav
Dig tumles om af vilde Vande,
Og tør ei dele ſelv din Grav!

45.

Der bygger en venlig Svale
Paa hendes Vindves Karm;
Forstod jeg dog dens Tale
Og Sangen fra dens Barm!

Forstod jeg dog dens Qvidder,
Det inderlige Sprog,
Den taler, mens den sidder
Og seer saa skjelmsk og klog! —

For hendes Vindve skyder
En Rosenstok sig op;
Ud gjennem Løvet bryder
Rødmende Knop ved Knop.

Den stille Blomsterranke
Stirrer ad Ruden ind;
O, vidste jeg dens Tanke!
O, kjendte jeg dens Sind! —

Og Solens stærke Øie
Og Maanens blide Blik
Saa ofte fra det Høie
Derind til hende gik.

De lykkelige Trende
I Forhør jeg gjerne tog;
Men ak! jeg maatte da kjende
Tre nye levende Sprog!

46.

Tak, Elskte! for det Blomsterbrev,
Som med din kjære Haand du skrev!
Jeg læser det med henrykt Sind,
Og seer mig paa hvert Bogstav blind;
Berused i dets rige Glands
Og sværmer i dets dybe Sands!
Med hver en Duft af Blomst og Blad
Fra dig en Tanke følges ad;
Og hver en Farve er en Klang,
En øm, en kjærlig, liflig Sang,
Der toner fra et Fredens Hjem
Og maner Længsels Sukke frem.
Hvor glad i Tanken jeg dig saae
Hist ved dit runde Bord at staae,
Alvorlig, som du være kan, —
Min søde, ranke Lilievand!
Mens under Diets kloge Vagt
Du ordned disse Blomsters Pragt;
Mens du med Rødt og Guult og Grønt
Med Blaat og Lilla fik mig sagt
Saameget Elskeligt og Kjønt!

En Mildhed er deri, en Fred,
Men dog en dyb Veemodighed.
Hver Duft er som et sagte Suk,
Fremlokket ved en Taaredug;
Thi seer jeg dem i Øiet ret,
Har alle Blomsterne jo grædt,
Og alles Kind-er blank og vaad!
O, siig, hvad tyder deres Graad? — —

Tak, Elskte for det Blomsterbrev,
Som med din lille Haand du skrev!
Den Mildhed, som deri er lagt,
Maa virke med en himmelsk Magt;
Thi fra dit Hjerte den fremgik,
Velsignet af dit hulde Blik,
Befæstet ved din Tankes Aand
Og smykket af din kjære Haand.

Ei mægter jeg at sende her
Et Svar, som-ret var Brevet værd;
Men lover kun — skjøndt ak! hvor lidt! —
Af Hjertets Grund: at hvert et Skridt,
Mit Liv paa Verdens Vei tør gaae,
Skal vorde dig et Svar derpaa!

47.

Der var saa eensomt og saa stille
Der, hvor jeg laae paa grønne Strand;
Jeg hørte Bølgen langsomt trille
Og skumme hen ad hviden Sand.

Nu taug de travle Livets Røster,
Og Skibe med de hvide Seil,
Der vendte hjem fra fjerne Kyster,
Gled sagte paa det klare Speil.

I Cirkelflugt den blanke Maage
Hen over Havets Flade skjød;
Mens Solen sank, den lette Taage
I Østen dæmred rosenrød.

En lille Fugl paa Gjerderanden
Betragted mig og sang i Ro;
Hist Pigen kom med Mælkespanden
Og lokked for sin røde Ko.

Blank Maanen hæved ſig af Boven,
Stærkt duftede det friſke Hø,
Og alle Fugle taug i Skoven,
Da Solens ſidſte Glimt mon døe.

Der var, ſom under Kirkens Bue,
En Høitidsro, en ſalig Fred,
Der ſtemte med mit Hjertes Lue,
Min Andagt og — Veemodighed.

Jeg hilſte denne Fred med Taarer,
Min Tanke var hos dig, min Brud!
Og bittert gjennem Hjertets Aarer
En Strøm af Smerte gjød ſig ud.

Min Bøn til Ham, ſom fra det Høie
Paa Jorden Fryd og Sorg udſaaer, —
Mit Suk — og Duggen i mit Øie
Er kun, hvad jeg til Trøſt formaaer.

Min Elſkede! forſag du ikke,
Min Engel paa den dunkle Jord!
En naadig Gud jo vil tilſikke
Fredspalmen dig, før du det troer!

48.

Hverken Konge eller Dronning
Har jeg ſjunget til endnu!
Kun du, min Tankes Honning!
Har næret mig — du!
Som et venligt Barn ſig lægger
Til det moderlige Bryſt,
Som en Tiger ſig ſtrækker
I den ſvale Flod med Lyſt;
Som en Boa ſig ſlynger
Op i et løvrigt Træ;
Som en Nattergal ſynger
I Roſenbuſkens Læ;
Som en Bi ſig nedſænker
I Liliens Jomfruſkjød;
Som en Vedbend ſig lænker
Til Muurſtenen rød;
Som et Kildevæld rinder
Og aldrig bliver træt;
Som en Silkeorm ſpinder
Sig i ſit rige Net;
Som en Solſik bevæger
Sig mod ſin lyſe Sol;

Som Magnetnaalen peger
Stadigt mod sin Pol;
Saaledes jeg dig vier
Hver Tanke i mit Bryst,
Saa af dit Øie dier
Mit Hjerte kjærlig Trøst;
Saaledes jeg mig slynger
Om dig, mit Livstræ;
Saaledes sødt jeg synger
I min friske Roses Læ; -
Saaledes jeg nedsænker
Mig i dit Billeds Skjød;
Saaledes jeg mig lænker
Til dig i Liv og Død;
Saa Hjertets Kilde rinder
Og bliver aldrig træt;
Saaledes jeg indspinder
Mig i din Tankes Net;
Saaledes jeg mig dreier
Mod dig, min varme Sol;
Saaledes jeg kun eier
Een fast og sikker Pol! —
Og uden dig var Livet
Mig kun et Skum paa Strøm —
Et iiskoldt Puust i Sivet —
En Anelse — en Drøm!

49.

Til Sundhedskilden gik jeg
For dig, min Hjertenskjær!
Og Lægedrikken fik jeg,
Som jeg dig sender her.

Mens kummerfuld og stille
Jeg sad paa Kildens Kant
Og hørte Vandet trille,
Fra mit Øie Taaren randt.

Til Nymphen, den smukke,
Som hersker der i Løn,
Jeg sendte bede Sukke
Og min inderligste Bøn.

Jeg bad af Hjertets Varme
Med min bævende Mund,
Hun skulde sig forbarme
Og faae dig stærk og sund;

Og lette al den Smerte,
Som vil tynge dig til Jord,
Og dysse huldt dit Hjerte
I Slummer ved sit Ord;

Og dine Roser pleie
Og dine Liliers Skjær,
At længe jeg maatte eie
Hende, som har mig kjær!

Og jeg loved, hvis hun vilde
Bønhøre denne Gang,
Hende og hendes Kilde
Min allerbedste Sang.

50.

Naar dybt i Nattens lune Skjød
Dit Hoved du til Hvile bringer,
Du siger, at det ofte lød
Som Flagren af useete Vinger;

De svæved om dit Leiested
Saa lette, susende og milde;
Men hvad det var, du ikke veed?
Du veed det nok, ifald du vilde!

Det er to Sjæle, som sig frit
I Nattens stille Favn tør hæve;
Det er to Hjerter, der til dit —
Til deres Helligdom hensvæve.

Det ene, ungt og let, i Løn
Sig svinger over Land og Havet
Midt i den fromme Aftenbøn,
Hvormed du selv det har begavet.

Det andet, lige ømt og tro,
Fra Stadens lumre Mure haster;
Høitblussende, og uden Ro,
Det heftigt for din Fod sig kaster.

Det ene, i sin milde Fred
Urørt af Verdens Smuds og Bærme,
Tør frit fra Himlen dale ned,
Og frit sig Helligdommen nærme.

Det andet, ak! med Verdens Færd
Og al dens Jammer saa fortrolig,
Med hellig Sky dig kommer nær
Og svæver om sin Andagts Bolig.

Men hvad dit rige Hjerte dem
Saa kjært, saa elskovsfuldt har skjenket,
Vil begge to til Gravens Hjem
Bevare helligt og ukrænket.

51.

See til Jupiter, den Skjelm,
Høit paa Nattens mørkblaae Mure
Staaer han med sin gyldne Hjelm
Jo paa Vagt, for lumsk at lure.

Vogt dig vel for ham, mit Barn!
Han har ei det bedste Rygte!
Hvis han fik dig i sit Garn,
Maatte du det Værste frygte.

Han er just en Connaisseur,
Det fortælle Oldtids Sange;
Og han veed nok, nu som før,
Hvad der nok var værd at fange!

52.

Paa Gaden over Stenene
Dig følger en lille Een;
Saa vims han bruger Benene,
Han er slet ikke seen.

Han render dig i Hælene
Saa let med freidigt Mod,
Paa Trappen, over Fjælene,
Hvor du sætter din Fod.

Som en lille huusvant Nisse,
Skjøndt du ham øiner ei,
Han iler med tilvisse
Paa hver din Sti og Vei.

Han boede med dig sammen,
Hvor saa du flytted hen;
Han havde ret sin Gammen,
Den uselige Svend.

Du troede dig tidt alene
Med Haanden under Kind;
Han gynged i Hyldens Grene
Og kigede til dig ind.

Tidt sad han dig for Diet
Midt i din Blomsterkost,
Saa overstadig fornøiet,
Som Rotten i sin Ost.

Han spidsed da sit Øre,
Naar ret du sukked ømt,
Saa gjerne gad han høre,
Hvad dit Hjerte fik drømt.

Hvor gjerne han vilde trøstet
Dig, naar dit Hjerte led;
Hvor gjerne han dig forlysted,
Ak, Eligt du ikke veed.

Hvor gjerne vilde han veire
Din Kummers Dæmring hen,
Den skumle Nat beseire
Og skabe Dag igjen!

Da nys det gik dig saa ilde
Hist paa den steile Vei,
Han iled, men kom for silde,
Og ak! han hjalp dig ei.

Tidt sad han paa hvide Blade,
Naar Pennen ret blev brugt;
Og paa din Farvelade,
Naar du maled Blomst og Frugt.

Han lytted til din Kjoles
Raslen, ihvor du gik;
Og leved kun ved at soles
I dine klare Blik.

Naar aarle du opbinder
Dit bløde, blonde Haar,
Han med blussende Kinder
Paa din Speilramme staaer.

Han smiler ved din Latter,
Han græder ved dit Suk:
Ak, aldrig selv du fatter,
Hvor han finder dig smuk.

Hver en Sittren med Brynet,
Og hvert dit Øies Blink
Opfanger han som Lynet
Saa klart og saa flink.

Naar du tier, naar du taler,
Naar du sidder, naar du staaer,
Naar du læser, skriver, maler,
Naar du reiser dig og gaaer;

Naar du lysler ret saa nydeligt —
Al den søde Harmonie
Opfatter han saa tydeligt,
Som udtaler sig deri.

Og hvad selv du agter føie,
F. Ex. din Tommeltot,
Han seer med kjærligt Øie, —
Han lider den saa godt!

— Men Dværgen er min Tanke;
Han lever kun af dit Liv
Og voxer, som Druens Ranke
Voxer ved Solens Bliv.

Jeg maa dig det forkynde,
At ret med barnlig Lyst
Han dier af al din Ynde
Som af en Moders Bryst.

Han dier den Sødheds Kilde,
Som i dit Væsen boer;
Saa, var han før kun lille,
Han bliver nu stærk og stor.

Og har han med List og Lempe
Saa fulgt sin Lyst og Pligt,
Han kroer sig som en Kjæmpe,
Og kalder sig et Digt.

53.

Lad dem synge, som de maae!
Lad dem qvæde deres Sange
Fade, flaue, brede, lange,
Tørre, vindige og smaa!
Lad dem kun som Ulve tude
Om Despoter og om Død!
Lad dem Friheds Morgenrød
Kun som Lærker høit bebude!
Lad dem slynge deres Ild!
Lad dem tænde deres Fakkel!
Blande mig i det Spektakel
Hverken kan jeg eller vil.
Gav mig Gud til Sang en Stemme,
Ild i Hjerte, Kraft i Bryst,
Vil jeg dog kun til din Trøst
Sangens Ild og Styrke gjemme!
Hvis jeg kun et kort Secund
Fra min søde Elskovsstjerne
Sorgens tunge Slør kan fjerne
Og dit Hjerte gjøre sundt;
Hvis jeg kun et Smiil kan vække
Op til Blomstren paa din Kind;

Hvis jeg Spiren i dit Sind
Til et Fredsminut kan lægge;
O, da maa den hele Flok
Gjerne qvække, qviddre, sukke,
Alle Laurens Blade plukke, —
Der er vel til Alle nok! —
Du alene mig kan lønne!
Du — alene du kan faae
Sjælens Blomst til ud at slaae
Sine Blade, friske, grønne!
Og al Verdens raae Forstand,
Pral og Prunk mig intet veier
Mod en slig Begeistrings Seier,
Som du mig berede kan.
Dog det er ei egen Kraft,
Som bevæger Alt herinde;
Du beruser det, Veninde!
Liig en mægtig Drues Saft!
Thi til hver en sindrig Tanke
Og til hver en dristig Flugt,
Hver en Blomst og hver en Frugt
Det hos dig maa Frøet sanke.
Elskte! du vil til min Grav
Jo din Sanger huldt beskytte?
Laurens Krands jeg aldrig bytte
Vil for Rosen, du mig gav!

54.

Hil dig, min Vandrings Lys!
Min Morgenſtjerne klar!
Som mig fra Nattens Mørke
Mod Dagens Dæmring bar!
Du vinked mig fra Jord
Og, ſom Lærken, høit og frit
Jeg qviddrer nu, — men Qvadet
Er heelt og holdent dit!

Du ſmiler mildt og ſtille
Til den rødmende Øſt,
Mens Nattens Kjortelbræmme
I Flugt du har kyſt.
Du lukker bly dit Øie, —
Men Smilet ikke døer,
Skjøndt du blufærdig ſvinder
I Solens Straaleflor.

Det kom mig for vel stundom,
At din Straales Trylleri
Sig dulgte i en langsom Sky,
Der drog dig forbi;
Men det var ingen langsom Sky;
Det var i mine Blik
En Taare, mild og varm,
Som fra Hjertets Afgrund gik.

Den vilde op at skue,
Hvad der bevæged saa
Den urolige Bolig,
Hvor den slumrende laae;
Den vilde op at skue
Den guddommelige Magt,
Der af dens dybe Dvale
Til Liv den havde vakt.

Dens Liv var sødt og stille,
Ei Smerte var deri,
Den fødtes ved din Straales
Huldsalige Magie.
Den lokked sine Søstre frem, —
De kom med milde Blik;
Thi Alle jo af dig
En Velsignelse fik.

O, blot naar jeg dig tænker,
Da ſmeltes jo i mit Bryſt
Jordlivets Jis og Kulde
Til en ſommerlig Lyſt;
Og hvad Gudherren lagde
Af Godt i Hjertets Gjem,
Fremſpirer ved den Dug,
Som du har lokket frem.

Min Vandrings søde Lys!
O, min Morgenſtjerne reen!
Glødende ſom Rubinen,
Stærk ſom Karfunkelſteen!
Naar Dagens Sol nedſynker
I det veſtlige Hav,
Vil du, ſom Aftenſtjerne,
Da blinke over min Grav?

56.

Skjøn er Vaaren! lisligt Solen
Farver Bøgens lyse Top;
Bukkar dufter, og Violen
Slaaer med Blu sit Øie op;
Bag de bløde, grønne Lokker
Smiler Rosens spæde Mund,
Og som klare Sølverklokker
Klinger Fuglesang i Lund.

Skjøn er Vaaren! ak, men svinder
Flygtig som et Aandedrag;
Om dens Herlighed os minder
Snart kun Løvets gule Lag;
Rosen slumrer, Lilien segner,
Livet dør paa Mark og Vang,
Solens varme Kinder blegner,
Stum er Lundens Klokkeklang.

Men en bedre Vaar jeg kjender,
Ingen Vexel herſker der:
Stadigt Roſens Flamme brænder,
Mildnet huldt af Liliens Skjær;
Sjælens Blomſter, frie og unge,
Staae juſt der i freidig Flor,
Og i Helligdommen ſjunge
Evigunge Længslers Chor.

Hun er Vaaren, jeg har fundet, —
Paradiſets unge Frugt!
Hun er den, ſom faſt har bundet
Ved ſin Trolddom Tidens Flugt!
Ak, i Hendes Smiil, i Sukket,
I det milde, kjære Blik
Har mit Hjerte dybt inddrukket
Evighedens Ungdomsdrik! —

57.

Løvet synker mat til Jord,
Solens Blik har tabt sin Styrke,
Og i det forladte Nord
Herfker Skyer, Kuld og Mørke.

I mit Hjerte er der Syd:
Eviggrønne Rosenfaner,
Drueblod, Drangers Pryd,
Sol og Blomfter og — Vulkaner.

58.

Naar Solens Blik kun sparsomt bryder
Bag Skyen frem i gule Høst,
Da gjennem nøgne Skove lyder
Til Fuglene en Varselsrøst.

I hellig Taushed Alle lytte;
De veed, det er et Guddomsbud;
Og kjækt fra deres Sommerhytte
De svæve mod det Fjerne ud.

Hen over Havets sorte Bølge,
Høit under Himlens blaae Paulun
I store Sværme rask de følge
Hiint Varsel, som en Krigsbasun.

I Syd, hvor nys for Solens Lue
Granatens fyldte Boble sprang,
Der drikke de den stærke Drue
Og vaagne op til Liv og Sang!

En Enkelt dvæler her i Lunden,
Som i sit rette Fædreland;
Som ved en venlig-Trolddom bunden,
Hensunken, stille, sidder han.

Men indad vendt er nu hans Blikke,
Thi der er livligt, mildt og klart;
Og hvad hans Øie skuer ikke,
Er just hans Hjerte aabenbart.

Som naar i Nattens Mulm det lyner
Og viser Egnen i dens Pragt,
Forglemte, fjerne, kjære Syner
Ham lokke med veemodig Magt.

Da drømmer han om blanke Straaler,
Om lune Vinde, lysblaa Luft,
Om klare Kilder, Lilieskaaler,
Om Guldorangens stærke Duft.

Han drømmer om de Drueklynger,
Hvor han beruset fordum hang,
Mens Mindet dybt i Hjertet synger
Hans Længselsqval en Vuggesang!

Saaledes — skilt fra dig — min Engel!
Jeg drømmer om den Rose rød,
Der i et Nu paa Liliens Stengel
Ved Aabenbaring os blev fød.

Jeg kan ei hvile! — kan ei glemme
Dit Blik, din Røst, dit Hjertes Slag,
Og stedse mere kjæk min Stemme
Dig synger — til min sidste Dag.

Du er mit Liv her midt i Døden,
Du er mit Haab i Smertens Stund;
Du har mig vakt i Morgenrøden, —
Bred mig din Favn til Aftenblund!

59.

Her hjemme i min Stue
Violerne, de blaae,
Paa Gulvet, i Papiret
Henkastede laae;
Og da jeg Fængslet aabned
Og rigtigt paa dem saae,
Da var de næsten døde, —
Og saa var der saa faa!
Jeg lagde dem om Koppens
Forgyldte, krumme Rand,
Og døbte dem saa kjærligt
Med Livsens friske Vand.
Een Nat har gjort Mirakler!
Imorges jeg jo saae
Alle de smaa Stakler
Deres milde Blik opslaae.
I Dust de til mit Hjerte
Takoffret lod fremgaae,
Og vi var alle glade, —

Men, ak! der var saa saa!
Jeg voved ei at sende
Dem hist den lange Vei
Til dig, min Veninde!
Det maatte jeg jo ei.
Nu staae de her og haabe —
De haabe jo som jeg; —
Som jeg de alle længes,
De længes efter dig;
Men længes de for længe,
Da gaaer det dem som mig!

60.

Saa fast mit Hjerte banker,
At det smerter som Ild;
Uroligt Sindet vanker
Omkring og farer vild.

Mit Øie seer kun Mørke,
Hvorhen det er vendt;
Min Fod har tabt den Styrke,
Som før den har kjendt.

Min Tunge sig forbittrer,
Min Tinding er som Bly;
Jeg trodser — og jeg sittrer —
Jeg vil — og er dog sky.

Men er du ved min Side,
Og hører jeg din Røst,
Den venlige, den blide,
Da aander let mit Bryst.

Da klinger Harpen inde
I Hjertets Helligdom;
Da seer jeg glad forsvinde
Hvert Jammerens Phantom.

Du smiler og du taler,
Og din Tale, dit Smiil
Kan ende mine Qvaler,
Saasnart som du kun vil.

61.

En Rosenstok, ustadig,
Snart nøgen er, snart grøn;
Men i mit Indre evigt
Det blomstrer i Løn.

Saa Blomst og Blad fremspire
Med Vaarens Liv og Saft, —
Dog virker her ei min egen,
Men en anden, hellig Kraft.

To milde Stjerner vogte
Saa kjærligt paa min Vei,
At jeg var reent affindig,
Hvis jeg dem fulgte ei.

O, kjære, klare Stjerner!
Bliv ved at tindre smukt,
Og leed mig over Livets
Vildtsvulmende Bugt.

Jeg grundet har saa længe,
Men ei til Klarhed bragt,
Hvorfra I vel har hentet
Hiin underfulde Magt.

Saa mild — og dog saa vældig,
Saa venlig — og dog stærk,
At her paa Jord I virke
Et Himlens Underværk.

I fæstet har min Tanke
Til dens dybeste Rod;
I vækket har mit Hjerte
Og fortryllet min Fod.

O, kjære, lyse Stjerner!
Nu seer jeg klart og grant,
Hvor før jeg i Alverden
Kun Mulm og Øde fandt.

O, lær mig og at blusse
Som Eders Straale varm!
Lær mig den Flamme tænde,
Som I tændte i min Barm!

O, lær mig og at binde
Saa faſt, ſom ſelv I bandt!
Lær mig en Seier vinde,
Som ſelv I den vandt.

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage fri;
Og lad mig ene ſpeile
Min Tilværelſe deri!

63.

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrtens Læ;

Ei milde Vinde luste
Hen over Havens Bed,
Hvor Natvioler dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Die titter
Ned til en vild Ruin;
Og du har intet Gitter,
Jeg ingen Mandolin;

Og uden Melodier
I Nattens kolde Gys
Jeg ene staaer og tier
Og stirrer paa dit Lys! —

Men — var den til at høre
Mit Hjertes stille Sang,
Og fulgte blot et Øre
De Melodiers Gang;

Og kunde den blot anes
Den rige Billedpragt,
Som i mit Bryst fremmanes
Ved denne Længsels Magt;

Og var min tause Tanke
Klar, som en Harpes Lyd, —
Da vilde snart sig sanke
En Verden, fuld af Fryd,

Som henrykt vilde sænke
Sig ned i Sangens Strøm,
Og med min Tanke tænke
Og drømme med min Drøm. —

Men tauS jeg staaer alene,
Og vandre maa min Vei
Paa Gadens øde Stene, —
Selv du mig aner ei!

64.

Sov sødeligt i Dødens Skriin,
Du Rose, spæd og saur og fiin!

Sov sødt, o Barn! dit Liv, din Død
Mig smelter i en Veemod sød.

I Hendes stille Fredens Hjem
Du kom til Liv og spired frem.

Du voxed under hendes Haand,
Omsvævet huldt af hendes Aand.

Du lærte hendes klare Blik,
Og hendes Læbers Smiil du fik.

Hun redte dig din Vugge grøn —
Og hvad du var, blev hendes Løn.

Tidt tankefuld hun paa dig saae,
Mens end i Svøb og Baand du laae.

Og da din Puppes Ringe braſt,
Fik hun det første Diekaſt.

Hun ſaae dit Hjertes første Slag,
Hun drak dit første Aandedrag.

Du med det ſtille, fromme Sind
I hendes Liv dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een hun ſendte dig jo bort.

Og han — mens høit hans Hjerte ſlog,
Sin kjære, lille Gjæſt modtog.

Med ſværmende, fortryllet Sands
Han ſpeided i din Bladekrands.

Han ſtirred i dit Bæger ſtivt
Og læſte der en yndigt Skrift.

Han aned al den Sympathie,
Som hendes Aand fik lagt deri.

Og henrykt hver en Morgenſtund
Hans Læbe nærmed ſig din Mund.

Og hver en Aften, from og tro,
Han hviſked dig: „ſov ſødt i Ro!“

Indtil dit Hoved bøiet ſtod,
Og Kindens Purpur dig forlod.

Til Sidst tabte al ſin Pragt,
Og falmet ſank din lette Dragt!

Thi ak! hans Hjertes Feberglød
Var dig for ſtærk — og blev din Død!

O, ſov nu ſødt i Dødens Skriin,
Du, hendes Barn! ſaa faur og fiin.

Dit Minde er din Sjæl! og den
Skal kjærligt leve hos din Ven;

Det binder ham til hende, ſom
Dig var en Moder, kjær og from;

Og ſom hans Hjerte elſker, til
I Dødens Favn det briſte vil!

65.

Jo vist er du fortryllende! —
Og mit Liv jeg leve vil
Al din Herlighed hyldende
Ved Sang og Strængespil;
Dig heelt afspeilende
I Kjærlighedens Hav;
Der svinder jo det Feilende
Og synker som i Grav;
Thi veed du ei, at Kjærlighed
Er just dit rette Hjem?
Den bærer al din Herlighed
Sødt straalende frem!
Den er det, som klarer jo
Og gjør det Dunkle lyst;
Den er det, som bevarer jo
En Himmel i vort Bryst!
Og naar engang de lægge mig
Paa Dødens kolde Seng,
Med Jordelinet dække mig,

Og stum er Harpens Stræng;
Og alt jeg ligger hyggelig
I Dødens milde Nat,
Og man spørger: „Var han lykkelig?“
Da reiser jeg mig brat
Og svarer høit: „Mig prydede
„Ei Laurens Hæderstegn,
„Ei qvæged eller frydede
„Mig Rigdoms gyldne Regn; —
„Men hun — hun har jo smykket mig
„Med Himlens bedste Navn,
„Og hun — hun har henrykket mig
„Til Salighedens Havn;
„Hun nævnede sin Sanger mig,
„Og selv var hun min Brud, —
„Og Intet meer forlanger jeg
„Af Verden eller Gud!“

66.

Naar Natten kaster sine Skygger
Ud over tause Sø og Kyst,
Da kommer Sorgen hid og bygger
Sit Natteleie i mit Bryst.

Som Vedbend tæt til Stammen klynges,
Saa den gaaer ud og er forød,
Saa Sorgen ved mit Blod forynges
Og lever frodigt af min Død.

67.

Det er jo, som jeg tidt har sagt:
Alt, hvad sig til dig nærmer,
Beruset af din Yndes Magt
Hengiver sig og sværmer.

Selv Fuglene paa grønne Green
Den skye Natur forandrer;
De hoppe ned med slanke Been
Paa Stien, hvor du vandrer.

Saa dvæle de — saa hoppe de —
Og er slet ikke bange,
Men vende Halsen for at see
Dig rigtig mange Gange.

Var jeg en listig Jæger, du!
Saa skjød jeg dem — med Rette;
Thi jeg er, som du veed, jaloux,
Og de er saa coquette.

Dog skulde for min Dolk, mit Skud
Hver din Tilbeder bløde,
Saa rydded jeg for Mange ud,
Og Verden blev saa øde.

68.

Nu Dagen lukket har sit Øie,
Bag Skyen alle Stjerner døe;
Sig Bøgene for Stormen bøie,
Der suser over Land og Sø.

Men Solen kommer snart fra Østen
Og kaster Guld paa Skov og Kyst,
Saa from, veldædig, som naar Trøsten
Nedstiger i et sorgfuldt Bryst.

Nu har og Hun sit Øie lukket,
Ak, som har grædt saa mangen Gang!
Og Hjertet slumrer sødt, mens Sukket
Opløses i en Drømmesang.

O, Trøstens Sol! du dig forbarme!
I denne Barm er godt at boe;
Stig du derned med Kraft og Varme,
Saa skjenker du jo Liv til To!

69.

Paa Landet ſkal du leve
Der er ſaa godt at boe,
Naturen evig ſkifter
Og har dog evig Ro.
Ud fra det ſkumle Stræde!
Hiſt er ſaa lyſt og vidt;
Der Vaarens Luft tør ſvæve
Om dine Kinder frit.

I hine lune Skove,
Hvor der er Duft og Glands;
Ved denne Kyſt, hvis Bove
Forlyſter ſig med Dands;
Paa denne Eng, hvis Blomſter
Saa venligt til dig lee,
Der ſkal dit Hjerte ſtyrkes
Og ſlippe al ſin Vee.

Her Svanen er din Hofmand,
Saa lækker, myg og krum
Han courer for dig ivrigt,
Skjøndt Stakkelen er stum;
Med fiirligt-bløde Lader
Han seiler paa sin Dam,
Og naar din Haand ham mader,
Han ryster af Fryd sin Ham.

Og Lærken hist, samt Gjøgen
Er din Hofmusikant,
De Smaa, de spille freidigt,
Hvad selv de opfandt;
Mens deres Dronning hviler
Paa Mossets Fløiel fiin,
Og Bøgen pragtfuld hvælver
Sin grønne Baldachin.

Sig Rosen frisk skal speile
Her i din Kinds Karmin,
Og Natviolen blande
Sin sødeste Drøm i din.
Her tier den sule Klaffer,
Her høres saa lidt til Suk;
Kun Stærens Sladder lyder,
Og Duens Veemods-Kluk.

Os Dagen jævnt skal vandre
Sin stille, bløde Vei;
Imellem os skal ei træde
Noget fremmed Ja og Nei!
Du slumrer ind ukrænket,
Du vaagner op til Fred, —
Og seer dig om — og finder
Slet intet Men derved.

70.

Jeg kom til Skovens Bolig;
Der var saa yndigt hist,
Og Fuglene fortrolig
Smaasnakkede paa Qvist;
Løvfrøen, grøn og lille,
Paa Tuen sprang med Lyst;
Fast hørtes Duggen trille
Paa alle Blomsters Bryst.

Vemodig og alene
Jeg blødt i Græsset laae,
Fra Hasselbuskens Grene
En Drossel paa mig saae;
Nysgjerrig og forvoven
Den nærmere sig svang,
Mens klart igjennem Skoven
Dens friske Toner klang.

Hist fjernt paa Høien standsed
En Hjort med stort Gevier,
Mens Daadyrflokken dandsed
Henad de grønne Stier.
Igjennem Krattet skimted
Jeg Havets glatte Speil;
Der langtsomt gled og glimted
En Baad med hvide Seil.

En sagte Susen lusted
Hen over Bøgetop,
Og alle Urter dusted
Og saae mod Himlen op;
Og Himlen var saa herlig,
Saa venlig, puur og skjær,
Den smilte sødt og kjærlig
Ned til sin Børnehær.

Og alle Tanker sorte
En Stund mit Sind forlod;
Thi Freden holdt dem borte,
Som Vagt den hos mig stod;
Den med sin Vinge visted
Og tog mig i sit Skjød; —
Da i sin Slummer skristed
Mit Hjerte den sin Nød.

Og jeg lod Hjertet ſanke
Trøſt i Naturens Fred;
Kun een — en hellig — Tanke
Blev vaagen end derved:
Hvad ſkal jeg med det Hele?
Den Fryd er ikke reen!
Nei — Gud! o, lad mig dele
Din Himmels Fred med Een!

71.

Jeg taug nu ſaalænge ſtille —
Jeg veed ei ſelv, hvor jeg ſlap —
Min Tanke mig ſyntes for lille,
Og Sprogets Skat altfor knap:

Men nu vil jeg trille og ſpille,
Min Lire ſkal dreie ſig rap,
Ifald kun min Muſa vilde
Mig ſige ret, hvor jeg ſlap!

72.

Mig ingen Tid skal have bragt
En saadan Blomsterflor,
En saadan fyndig Tankepragt,
Som nu paa dit Ord!
Jeg føler, hvor det spirer frem,
Jeg mærker, hvor det groer,
I Hjertets og i Tankens Hjem
Jeg følge kan dit Spor.
Med Blomster vil jeg mætte dig,
Med Farver og med Klang,
Med Krandse jeg omflette dig
Vil i hver lille Sang.
Jeg henrykt vil forvilde mig
Paa Phantasiens Flugt;
Og salig-blind indbilde mig,
Hvert Vingeslag var smukt.
Og du? du vil ledsage mig,
Min Eneste paa Jord!
Og Intet skal betage mig
Den Tro, hvorpaa jeg troer!

73.

I Sommer, da vi havde det yndige Veir,
Da sang jo for mig baade Lærker og Stær,
Og Gjøgen den galed i Skoven;
Da laae jeg i Græsset saa blødt og saa grønt,
Mens Solen den tindred gjennem Løvet kjønt,
Og luunt mig omfavnede Voven.

Hvor er du nu henne, du qviddrende Gjæk!
Som sang dine Viser bag Busk og i Hæk,
Eller slog høit i Luften din Trille?
Du var jo min Mester, men ogsaa min Ven,
Jeg hørte din Sang, og du min igjen,
Og saa taug vi begge To stille.

Saa du faldt i Slummer, du Rose saa rød?
Og dine Øine segned, du Lilie blød?
I kunde ei holde jer vaagen?
Ja, nu er her øde paa Mark og paa Toft,
Graaskyen har tjeldet os Himlens Loft,
Paa Stenen sidder skrigende Maagen.

Nu Nattens Storm er blevet min Nattergal fiin,
Den ſuſer, den fløiter med ſørgeligt Hviin
Gjennem vaade, ſukkende Grene;
Og Døden har meiet ſin gruſomme Høſt,
Hver Farve er ſlukket i Dal og paa Kyſt,
Og Bølgerne ſtivnes til Stene.

Dog atter vil komme en pyntelig Vaar
Med Skove, der grønnes, med Fugle, der ſlaaer,
Med Blomſter og Druer og Ranker;
Med kysſeſyge Bølger ved duftende Kyſt,
Med Smiil for mit Øie, med Fred for mit Bryſt,
Med Haab og med freidige Tanker.

For hvem tør jeg ſanke den qvægende Høſt?
Med hvem ſkal jeg dele den friſke Sommerlyſt,
Og drikke af Blomſternes Skaaler?
Jeg veed det jo nok — men ak! det er mit Savn,
At end i det Fjerne hendes elſkede Navn
Liig Vaaren mig lokker og ſtraaler!

74.

De see paa dig med Øine milde,
De mæle intet bittert Ord;
De tale, tidligt eller silde,
Saa sødt, imens de staae i Flor.

Og deres Tankekreds er sluttet
I den, som pleier dem saa ømt;
De glemme saligt i Minuttet,
Hvad i Minuttet de saae drømt.

Til Tak de skjenke, hvad de eie,
Saa stærkt og puurt, som de det fik,
Mens de mod Solens Aasyn dreie
Med Længsel deres vaade Blik.

De er saa venlige, saa bløde,
Al deres Tanke reen og smuk;
De leve uden Sorg og Brøde,
Og slumre hen — foruden Suk.

— O, var jeg dog, som Blomsten, stille
Og uden Vildhed i mit Sind!
Jeg følte da med Taalmod trille
Kun Duggens Taare paa min Kind;

Jeg kunde tale med dig rolig,
Som den, med Smilet om min Mund;
Du bøied dig saa trygt, fortrolig
Og læste i mit Hjertes Grund;

Jeg leved ved dit Øies Stjerne,
Som Blomsten, varm af Solens Glød;
Og ak! hos dig jeg døde gjerne,
Naar du med Veemod saae min Død.

75.

Svæv hid med al din Pragt og Pryd,
Du milde Luft fra lune Syd, —
Hid over Land og Vover;
Bring du os Solen, Regn og Dug!
Væk i mit Hjerte alle Suk
Til Sang, som endnu sover.

Opløft kun freidigt du din Røst,
O, Bølge! trindt om grønne Kyst,
Og hæv dig dybt fra Grunden!
O, vug mig i din stærke Favn,
Saa Alt — undtagen hendes Navn —
Maa synke glemt til Bunden.

Stig op af Jordens Moderskjød
Saa hvid som Snee, som Duun saa blød,
Du høie, rene Lilie!
Og lær mig ved dit fromme Smiil
For Længsels smertefulde Piil
At bøie fromt min Villie.

Træd frem, o Rose! Vaarens Trøst!
Og ræk mig frit dit hulde Bryst,
Jeg vil din Friskhed die;
Indlullet ved din Kind saa sund
Skal Smerten faae et lille Blund,
Og Stundens Jammer tie.

Drag bort, o Himmel! bort dit Slør,
Saa Stjernen jeg, naar Dagen dør,
Kan skimte fra det Høie,
Og tænke mig, i mørke Nat
Jeg saae bag sorte Flor og Hat
Et Blink fra hendes Øie.

Kom saa, du søde Nattergal!
Snart Løvet vil i Skoven sval
Dit Brudekammer lukke.
Ak, vore Tanker følges ad!
Formæles skal dit Elskovsqvad
Med mine Længselsjukke!

76.

Skulde der komme den Tid,
Da dine blonde Lokker blev graae;
Da dine Øines Blaae
Blev sløret, og — skjøndt lige blid —
Din Læbes Purpur svandt;
Da din svigtende Stemme kun
Som i en Drøm, i et usikkert Blund
Besværligt Vei til Ordet fandt;
Da din Haand, den kjærlige, bløde,
Med Sittren sig lagde i min,
Og din Fod med langsomme Trin
Hver Morgen bragte mig dig imøde:
Da skulde du vide, hvad nu knap du troer,
At jeg elsked i dig de evige Ynder,
Hiin evige Skjønhed, der huldt sig forkynder
I dette Alt, som kun stammer fra Jord;
At den Elskovs dybe Mystik,
Som jeg har læst i dit Blik,
I hver Lade, i din Gang,
I Haarets Farve og i Stemmens Klang,

Har en Kilde, der dybere laae,
End Alt det, som her skal forgaae,
End Alt det, vi maae vandre fra, —
Du skal see, hvor jeg elsker dig da!
Og den Tid — den kommer engang,
Naar det, som nu har Klang
I Høiden og Dybden, er forsvundet;
Naar nedad vor Pande vi bøie,
Mens Tanken alt boer i det Høie,
Hvorhen den fra Mørket sig svang;
Naar Meget er i Glemsel bundet —
Vore Savn, vor Sorg — og min Sang!

77.

Over By, fra Taarnets Kroner,
Under Himlen kold og graa,
Pindsehymnens Alvorstoner
Mægtigt til mit Hjerte gaae.

Sagteligt som Duer hvide
Med det grønne Olieblad
Gjennem Ætheren de glide,
Medens Skyen skilles ad.

Unge Haab og gamle Minder
Spire frem til kjærlig Trøst;
Taaren, som ustandset rinder,
Vander Blomsten i mit Bryst.

Let mit Suk med Aandedrættet
Flyer som af et Fangebuur,
Lig en Sommerfugl fra Nettet
I den vilde, frie Natur.

Og jeg blues ved min Jammer
I min blege Kummers Nat;
Har jeg i mit Hjertekammer
Ei en riig, en evig Skat?

O, en Skat, hvis fulde, rige
Rente er for Evighed:
Dig, min Uudsigelige!
Og dit Hjertes Trofasthed.

Og jeg kunde feig forsage?
O, men Gud er mild og god;
Han tilgiver mig min Klage,
Og ved dig han skjenker Mod.

Under Skovens grønne Ranke
Vil jeg vandre eensom ud,
Og en hellig Pindsetanke
Sende fromt til dig og Gud!

78.

Jo tiere jeg seer dig — ak!
Jo meer du er mig smuk!
Og jeg skilles altid fra dig
Med et dybere Suk.

Og med dybere Sukke
Jeg møder dig igjen;
Der farer sødt en Gysen
Over mit Hjerte hen.

I dit rørende, blonde,
Dit silkebløde Haar
Min vansmægtende Tanke
Saa sød en Drøm sig faaer.

De yndigste Noveller
Jeg aner i dit Blik;
Jeg ingen Bog saa deilig
End før for Die fik.

Som Engle om Madonnas
Hellige Hoved staae,
Saa tusind Phantasier
En Glorie om dig slaae.

De sværme og de svæve
Saa hemmeligt og tyst;
De vække milde Flammer
Og Sange i mit Bryst!

79.

Jeg mine Qvaler alle
Paa Dør har jaget kjæk;
Jeg saae dem tumle, falde
Og ile bort i Skræk;
Men min var ikke Kraften,
Der vandt mig dette Slag;
Det var min Helligaften,
Det var min Helligdag.

Jeg veed, de staae og vente
I Kulde hist og Slud,
Og de vil atter hente
Mig, naar jeg træder ud;
Men Aftnen vil jeg feire
I mine Tankers Ly;
Saa kan de siden leire
Sig grumt om mig paany.

Og Tankerne saa glade
Omsnoe mig som i Dands;
De lade kjærligt bade
Mig i dit Dies Glands!
De drømme, at din Stemme
Mig kalder, huld og sød; —
Ak, kunde jeg vel glemme
Den Stund, da du blev fød?

Men eensom med min Tanke
Og mine Tankers Tolk
Jeg i en Ørk maa vanke,
Liig et landflygtigt Folk;
Som dette, dybt andægtigt,
Vi hæve dog vort Raab
Til Herrens Throne mægtigt,
Fordi vi har et Haab.

Et Haab, som ei er tvundet
Af Livets skjøre Traad,
Men stærkt og fast begrundet
I Evighedens Raad;
Thi som en Aabenbaring
Det i vor Sjæl opstod,
Og til dets troe Bevaring
Fik vi af Himlen Mod.

Vi haabe, Dagen kommer,
Da hver en Qval er endt,
Der, liig en tropisk Sommer,
Vor Blomsterflor har brændt;
Vi haabe, vi skal glædes
Ved en forynget Sol;
Vi haabe, vi skal stedes
I Fred for Naadens Stol.

Jeg takker Gud for Livet
Og selv for hvad jeg led,
For Alt, hvad han har givet
Mig i sin Miskundhed,
For hvad han lod mig bøde,
For hvad han tilgav mig; —
For alle Roser røde,
Der blomstre huldt hos dig!

80.

See, staaer ei der det unge Aar
Med blegen Kind, udslaget Haar?
Med Veemodssmiil, med Graad i Øiet
Det dvæler, over Staven bøiet.
Mod Tidens Kilde seer det ned,
Der vælder ud fra Evighed,
Og i hvis dunkle, dybe Strømme
Ufødte Skjebner staae som Drømme.
Det stirrer tankefuldt og stivt
Paa Fremtids sære Gaadeskrift;
Det seer mod Himlen — Øiet blinker —
Nu lyder Varslet — Timen vinker —
Og kjækt det gjør sit første Fjed,
Og Vi — maae alle følge med,
Om der saa strøes med Roser røde,
Om Foden skal paa Tidslen bløde!
Men gjennem Livets Taagenat
Jeg øiner, hvor mit Maal er sat!
Jeg har en Engel ved min Side

Med Roser røde, Lilier hvide,
Som kjøle vil min hede Kind
Og aande Klarhed i mit Sind;
Som vil advare mig for Krybet,
Som vil mig drage bort fra Dybet,
Mig styrke paa min Vandrings Flugt,
Med Blomsterduft og gylden Frugt,
Og vække mig med yndig Stemme
Til Kraft og Liv, af Sløvheds Gjemme;
Som let vil faae i Lænker lagt
De lurende Dæmoners Magt,
Og føre trygt mig gjennem Vrimlen; —
Og derfor Tak, o Gud i Himlen!

81.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
At jeg kysser dine Kinder,
At jeg kysser dig paa din røde Mund,
Mens hede mine Taarer rinder;
Der er da en Veemod i dit Blik,
En Verden saa fuld af Kummer,
Der jager mig, som et Dolkestik,
I Hjertet og af min Slummer!

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
Vi staae paa den grønne Banke,
Hvor Sundets Bølger ligge i Blund, —
Og hver har sin egen Tanke:
Fjernt over Havets violblaae Vand
Din Længsels Duer er fløine;
Jeg drukner min Længsels stærke Brand
I dine velsignede Øine.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund;
Jeg synes, vi vandre alene,
Tause og stille i Vaarens Lund
Under duftende Bøgegrene;
Det viser saa mildt, det aander saa sødt!
Og vore Hjerter er stemte
Som Æolsharper og tone saa blødt, —
Men Smertens Sange er glemte.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
Jeg synes, at ramte af Døden
Vi ligge sammen i Jordens Grund
Og vente paa Morgenrøden.
Som nyligt vaagnede, hviske vi tyst,
Forventningsfulde og glade;
Vi have velsignet Fred i vort Bryst
Og Intet meer, som vi hade!

82.

See, Vintersolen bleg og mat
Bag Skyen daler ned;
Der kommer nu den stille Nat
Og tager Maanen med;

Og kalder Stjernen hist og her
Fra Himlens Dybde frem,
Og siger: „Kom du kun og vær,
„Som var du i dit Hjem.

„Vær du kun ei undseelig, men
„Luk op dit klare Blik!
„Og Maanen? frygt kun ikke den,
„Du kjender jo dens Skik.

„Snart er den spæd, snart er den stor,
„Saa fyldig, og saa slank!
„Men du er i mit Himmelchor
„Jo evig eens og blank.

„Ustadigt iler Maanen om
„Og har ei Ro, ei Rast;
„Du aldrig fra dit Stade kom,
„Men staaer der tro og fast.

„Naar Maanen øser ud sit Guld
„Og har saa ei en Hvid;
„Din Sølverskjerv du vennehuld
„Udstraaler til hver Tid.

„Den flakker med letfærdig Hu
„Og lefler med Enhver;
„Der er kun Een, jeg veed det, du!
„Som er dig rigtig kjær.

„Hun gaaer sin Vandring med Besvær,
„Med Smerten i sit Bryst;
„Men du har med dit blide Skjær
„Tidt smilet hende Trøst.

„Hun bandt sin Tanke, faur og blød,
„Til dig, naar du gled frem;
„En saadan Tanke er saa sød,
„Den hører til mit Hjem.

„O, Stjerne i mit Himmelchor!
„Saa ſmiil da, øm og varm,
„Da lokker du fra dunkle Jord
„To Andre til min Barm!“

83.

Jeg elsker dig! — og aldrig rolig
Min Tanke sværmer om dit Fjed;
Og Hjertet sprænge vil sin Bolig,
Vil ud — vil ud og sværme med.
Som i en Drøm, som i en Ruus
Jeg følger selv mit Hjertes Vildhed,
Og vaagner tidt i Nattens Stilhed
Med Blikket paa dit mørke Huus.

En Flor af Elskovstanker søde
Da spirer op og myldrer frem;
De klinge, bæve, dufte, gløde, —
Men ak! du aldrig aner dem;
Thi, naar jeg seer dig, og min Aand
Sig i din Ynde dybt tør sænke,
Da er min Tanke lagt i Lænke,
Og Læben — hviler paa din Haand.

Saa tag da Blomsterne, jeg sender,
Og lad dem være mine Bud;
Min Tanke kysser dine Hænder
Med Tak, du Elskede! til Gud.
Hvad ei mit Ord, hvad ingen Klang,
Men kun et Blik dig tolke kunde,
Skal dig de tause Blomstermunde
Forkynde — duftende en Sang!

84.

Min Tanke som en Svale let
Sig over Havet svinger,
Og useet, kjærlig, aldrig træt
Min Hilsen hist dig bringer.

Som Svalen er en bly Natur
Og lider intet Fremmed,
Den bygger helst paa gamle Muur,
Der værner luunt om Hjemmet.

Den gaaer heel ængstlig til sin Fart,
Men skynder sig saa sage
At seile paa sin Vinge snart
I Fredens Skjød tilbage.

Den kan ei trives udenlands,
Sin Røst den der forliiste;
Den eie maa bag Bøgens Krands
Sin Vugge, Seng og — Kiste.

85.

Naar Bølgen langsomt vugger
Sig mod den grønne Strand;
Naar Solens Ansigt dukker
Ned bag det fjerne Land;
Naar gjennem Lunden bæver
Den lune Aftenvind, —
Er det min Aand, der svæver
Og kysser paa din Kind.

Hvad Kildens Bover spille,
Er som min Stemmes Klang;
I Morgenlærkens Trille
Du ane skal min Sang;
Fra Caprifoliens Ranke,
Der aander sød og varm,
Omtsmigrende min Tanke
Sig trænger til din Barm.

Den Orm, som Foden træder,
Besjælede jeg nys;
Den Frugt, din Læbe væder,
Er smeltet ved mit Kys;
Den Bi, der om dig surrer,
Bær Sødme fra mit Bryst;
Skovduen hist, som kurrer,
Har lært det af min Røst.

Thi det mig mon forlene
Den Gud, som mig har kaldt,
I Løndom at forene
Mig med Naturens Alt.
Hvorhen dit Blik du skikker,
Et Vink du fra mig faaer, —
Og du er aldrig sikker,
Ihvor du gaaer og staaer!

86.

I Skovens Høisale Falken graae
Tør bygge med trøstigt Mod;
Men jeg har ikke en Qvist, hvorpaa
Jeg hvile kunde min Fod.

Bag dunkle Buske, saa luunt i Løn,
Der lægger sig Hjort og Hind;
Men jeg har ikke den Tue grøn,
Hvor jeg kunde svale min Kind.

Naar Blomsten græder, i Luftens Strøm
Dens Smerte vorder saa kort;
Til mig der naaer ingen Aande øm
For at veire min Taare bort!

87.

O, hvergang min Tanke til dig gaaer,
Gjør du evigt mit Hjerte glad! —
Du lagde en Lok af dit blonde Haar
Paa det friskeste Rosenblad;

Og tæt — saa tæt ved mit Hjertes Ild,
Der flammer med Guddoms-Magt,
Snart mild og stille, snart stærk og vild, —
Der blev da din Haarlok lagt.

Dog Bladet visned og blev til Smuld,
Men Lokken er blank og blød;
Den kunde ret, som det fineste Guld,
Udholde den stærkeste Glød.

Jeg elsker den Lok af dit blonde Haar,
Vi følges saa trofast ad;
Og hvor vi saa vandre, og hvor vi staaer,
Gjør du evig mit Hjerte glad.

88.

Der var Roſer i Dale,
Og Violer bag Hæk;
I de løvrige Sale
Var der Qviddren og Tale
Af Fugl og af Bæk.

Som den ſmidigſte Slange
Gik de Bølger i Bugt;
Og det ſvæved ſom Sange
Over Hauger og Vange
Fra Blomſt og fra Frugt.

Der var Ranker, ſom binder
Til Himlen vor Jord;
Der var blusſende Kinder,
Der var deilige Qvinder
I Sal og ved Bord! —

Men af Alt, hvad jeg hørte,
Og af Alt, hvad jeg saae,
Var der Intet, mig rørte,
Mig min Tanke did førte,
Hvor jeg selv ei kan naae!

89.

Jeg holder fast ved dig, saalænge
Som kun een Gnist udi mit Bryst
Vil holde spændte Sjælens Strænge
Til Klang i Livets Sorg og Lyst.

Jeg holder fast ved dig, — et Anker
For mig paa Livets øde Hav,
Og uden hvilket mine Tanker
Forlængst var vendt til Død og Grav.

Jeg holder fast ved dig, og lider
Og lever, som min Skjebne vil;
Men dig det er til alle Tider,
Som Hjertets Længsel iler til.

Jeg holder fast ved dig, og haaber,
At Fremtids Blomst blev vandet smukt
Af tusind Timers bittre Draaber
For sødt engang at bære Frugt.

Jeg holder fast ved dig, og ikke
Jeg viger fra mit Hjertes Tro,
At Himlen os engang vil skikke
Paa Jorden end til yndig Ro!

90.

Du lader Ingen vide,
Om du er lykkelig?
Men, hvis du skulde lide,
Betro det da til mig.

Jeg vil din Kummer gynge
Som Barnet, der er sygt;
Jeg vil den Sange synge,
At den kan slumre trygt.

Saa roligt skal den hvile
Og glemme Taarens Bad;
Saa venligt skal den smile
Og drømme, den var glad.

Thi ak! paa Livets Strande
Langs Verdens vilde Strøm
Er Smerten kun det Sande,
Men Glæden — er en Drøm.

91.

Naar Dagen er bortgangen
Og Natten falder paa,
Og alle de smaa Stjerner
Paa Himmelbuen gaae;
Da slumrer vel mit Øie,
Men Tanken iler frem
Og søger gjennem Drømmen
Til sit elskede Hjem.

Naar Solen atter straaler,
Da taler vel min Mund;
Det synes, som jeg er der,
Men ak! det synes kun;
Thi mens min Tunge taler,
Mit Hjerte iler frem
Og søger gjennem Sværmen
Til sit elskede Hjem.

Til varme Syd er fløiet
De muntre Fugles Chor;
De trætte Blade søge
Til den moderlige Jord;
Og Træets Frugter finde
Saa luunt et Vintergjem, —
Min Tanke og mit Hjerte —
Skal de aldrig finde hjem?

Urolig er min Slummer,
Ustadig er min Gang;
Og fjernt fra Harpens Strænge
Flygter modløs min Sang;
Min Tanke og mit Hjerte —
Ak, vil du huse dem?
I Himlen og paa Jorden
De har ei andet Hjem!

92.

Liig efterladte klare Foraarstanker
I hendes Vindue dufter sødt en Klynge
Af Blomster, og om Karmen slynge
Sig op og ned de lette, grønne Ranker;

Der er saa tyst! men for det Indre sanker
Sig Vaarens Genier; de flagre, synge,
De Vintrens dybe Alvor mildt forynge,
Saa Haabet grønnes, Hjertet saligt banker.

Men hvert et Blad, der yndigt sig udfolder,
Har Søstre jo, saa levende, saa hulde,
I hendes Barm, og der de Vaarfest holder.

Selv Nattens Storm og Vintrens barske Kulde,
Som Blomsters Fald og Død saa grusomt volder,
Blev mild og svag, hvis den sig nærme skulde.

93.

De gamle Sagn fortælle
Os tidt, at hvor man saae
Paa eensomt Sted fremvælde
En natlig Flamme blaa,
Der laae en Skat begravet,
Og Himlen havde blid
Med Lykke Den begavet,
Hvis Skjebne drog ham did;
Men var han end beslægtet
Med Aanden, Skattens Vagt,
Han kun ved Naade mægted
At faae den i sin Magt! —
Dit Øies Blaae er Flammen,
Dit Hjerte er min Skat, —
Og Alt jo træffer sammen,
Som Sagnet det har sat.

94.

Paa Sorgens skumle Kyst min Tanke strander,
Udtørret staaer om Dagen Livets Kilde,
Om Natten martres jeg af Drømme vilde,
Og Taaren Kindens gustne Lilie vander;

Som en forvildet Fugl, min Aand sig blander
I Verdens Larm, omsonst den troer at stille
Sin Uros Vingeslag, men ak! forsilde —
Den synker snart, og Værket stille stander.

O, Du, hvem Himlen mig til Smertens Svale,
Til Livets Fred engang har naadigt givet, —
Skal reent jeg savne dig, dit Blik, din Tale?

Som Solens Blink kan atter reise Sivet,
Som Duggen qvæger Blomsterne i Dale, —
Et Ord, et Blik af dig gjengav mit Livet.

95.

Velsignet Skibet være,
Velsignet Havets Vand,
Som venligt vilde bære
Dig atter til vor Strand.

Velsignet hver en Luftning,
Der svæved om din Kind;
Velsignet hver en Duftning,
Som qvægede dit Sind!

Velsignet i det Fjerne
I Himlens Herlighed
Den klare, fromme Stjerne,
Som dig tilsmiilte Fred!

O, turde jeg nu tilhviske
Dig alle Blomster-Ord,
Som altid lige friske
Her i mit Hjerte boer!

Ak, mangen Nat er ſvundet,
Og mangen bitter Dag,
Mens jeg, i Smerte bundet,
Har talt mit Hjertes Slag.

Mens fjernt i Sorgens Øde,
Mit Blik ei Hvile fandt,
Saa mine Tanker døde
Og Haabets Fakkel ſvandt.

Jeg kunde mig ei værge
Mod Smerter og mod Savn;
De lod ſig ei beſværge
Selv ved dit kjære Navn.

Jeg mægted ei at frie mig
For Sorgens Trylleri, —
Og Timen foer forbi mig
Med intet Indhold i.

Men nu — du bringer Freden?
Ei ſandt? du har ei glemt,
At du for Evigheden
Har mig dit Hjerte gjemt?

96.

Mig Himlen var saa vild og graa,
Der var ei Stjernelys derpaa;

Men Stormen gik, og Bølgen slog;
Mit Skib hen over Havet jog.

Ledsaget kun af Sorg og Savn,
Jeg saae ei Haab, jeg fandt ei Havn.

Jeg saae ei Land med Skoves Ly,
Ei Kyst, hvorhen jeg turde tye.

Høit Vinden peeb — som Haan det klang, —
Det var en bitter Dødesang.

Jeg var saa mat, og i min Sjæl
Bevæged sig en Drøm saa fæl.

Den lokked mig — jeg slap mit Roer, —
Nær var jeg styrtet overbord! —

Da lød din Røst, — den var saa øm,
Den vækked mig af Dødens Drøm.

Den kaldte mig — jeg tog ei feil!
Sig Havet jævned til et Speil.

Skydækket i det Fjerne sank,
Og Himlen vinked, klar og blank.

Du kjendte Stjernen, som var sat
Til Leder os i Livets Nat.

Du sad hos mig paa Skibets Stavn,
Du vidste Vei til Kyst og Havn.

Du peged paa en stille Bo,
Og hvisked: „Der vi finde Ro!"

Og Haand i Haand, og Kind ved Kind
Vi vandred sagteligt derind.

Imod os kom den lune Luft,
Heel fyldt af Elskovsrosens Duft.

Og Fredens stille Engel gik
Imøde os med milde Blik.

Hver Lænke braſt, ſom Sjælen bandt;
Hvert Smertens Mindeblad forſvandt.

Hver Glæde vaagned, der var glemt,
Og Livets Harpe fandt vi ſtemt.

Og den ſkal klinge, mens vi glad
Den lange Vandring følges ad.

Og den ſkal klinge, naar vi To
Indtræde i den ſidſte Bo.

97.

Ifald i Hjertet, dybt derinde
Med Sjælens Blik du kunde see,
Da vilde du mit Valgsprog finde:
Constance et fidélité.

Thi skal med Kraft jeg Vaaben bære
I Kamp med Livet og dets Vee,
Da maa min Kjækheds Feltraab være
Constance et fidélité.

Frygt ei, at Verden skal mig lokke
Med Rosers Ild, med Liliers Snee;
Nei, Intet i mit Bryst kan rokke
Constance et fidélité.

O, skal vi bygge os et Eden
Paa Jorden her, da maae der Tre
Os styrke, nemlig: Kjærligheden,
Constance et fidélité.

98.

Jeg længes efter dig, min Ven!
Og kommer du ei snart igjen,
Saa maa jeg plat forsage;
Mit Liv har mistet al sin Duft,
Det trykker som en Tordenluft,
Og Sangen bliver Klage.

Vort Huus er mig saa luunt og godt
Som Tommelidens Tommeltot,
Naar du kuns er derinde;
Men er du borte, uden Ro
Min Tanke flagrer fra sin Bo
For alle fire Vinde.

Jeg længes, ak! saa inderlig,
Dig, faur og fiin og elskelig,
Tæt til mit Bryst al trykke;
Du dufterige Blomsterskud,
Mit sikkre Leidebrev hos Gud,
Mit Livs, min Tankes Smykke!

99.

Naar dine bedſte Tanker følge
Med Kirke=Hymnens Himmel=Gang;
Naar i den ſtærke Tone=Bølge
Du blander fromt dit Hjertes Sang;
Naar du paa Bønnens Vinger hæver
Til Fred og Frihed høit dit Sind,
Og over Jordens Mulm du ſvæver
Og ſkuer glad i Lyſet ind; —
O, kaſt da og dit Blik tilbage,
Og væk mit Minde i dit Bryſt,
Og lad mit Billed med dig drage
Til Kilden, hvor du øſer Trøſt!
Der, hvor dit Hjerte ſelv du tvætter,
Saa Tanken bliver ſtærk og reen,
Jeg veed, du ikke mig forgjetter,
Men vor Fortrøſtning vorder een!

100.

Du lykkelige, spæde Dreng!
Tilgiv, ifald jeg dig misunder.
Idag hun træder til din Seng,
Hvor ubevidst endnu du blunder.

Hun bøier sig saa kjærligt ned,
Og lader dine Øine drikke
Velsignelse og himmelsk Fred
Af de usigelige Blikke.

Hun smiler, og hun løfter blødt
Dig paa de svanehvide Arme,
Hvor du saa inderligt, saa sødt
Tør ane hendes Hjertes Varme.

Hun bærer ømt dig i sin Favn
Til Hallen hist, til Frelsens Kilde,
Og nævner første Gang ved Navn
Dig med sin Røst, den rene, milde.

Mig har hun og velsignet kjært
Og aabnet mig sit Øies Himmel,
En Tro saa fast har hun mig lært
Udaf sit Hjertes Tankevrimmel.

Hun og har hævet mig i Favn
Fra Mørket op til Morgenrøden;
Hun og har opkaldt mig ved Navn,
Der revet har min Sjæl fra Døden.

101.

Natten var mild og kjær,
Stille og dunkel,
Skjult var bag Skyen hver
Stjernes Karfunkel.
Vi var saa ene!
Lindenes Grene
Sagteligt svæved vort Vindve forbi —
Alt var en sød Melodie.

Vi var saa ene med
Os og vort Hjerte;
Urørt forbi os gled
Mindet om Smerte,
Mindet om Storme;
Nagende Orme
Glemselindhylled' i Dvale jo laae —
Der var kun Eet, som vi saae.

Smeltet til Eet var jo
Livsfyldens Kerter,
Eet vare begge to
Bævende Hjerter;
Fletted' som Ranker
Eet vore Tanker;
Eet var vor Himmel, vor Tro og vort Haab,
Eet, som vor Kjærligheds Daab.

Drømmende vugged vi
Som over Havet,
Vækkende Sukket, i
Længsel begravet;
Hilste vor Stjerne,
Som fra den fjerne
Evighed havde formælet vort Navn, —
Salige, Favn udi Favn!

102.

Du er ſom Brød, det grove — fine,
Hvoraf man aldrig bliver kjed;
Du er ſom rene, gamle Vine,
Hvorved man aldrig vorder leed.

O, din Geſtalt! ſaa ædel, kraftig,
Saa egen og ſaa yndefuld!
Din Aand, en Drue ſtærk og ſaftig,
Begeiſtrende og riig ſom Guld!

Jeg elſker dig, til Døden meier
Engang med ſkarpen Lee mit Siv,
Du Eneſte, mit Hjerte eier,
Min Styrke, Næring og mit Liv!

Jeg hader hver, ſom blot i Tanken
Paa Veien til dit Hjerte gik;
Som med den mindſte Hjertebanken
Sig ſoled i et flygtigt Blik.

Jeg hader hver, som blot har vovet
At troe, dit Smiil var ham bestemt!
Med Fryd jeg saae hvert saadant Hoved
I Dybets evige Mørke gjemt.

103.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
Du tilkaſter mig ſtraffende Blikke —
Du er deilig, ſom Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomſtervrimlen, —
Og paa din Deilighed jeg troer.

Var jeg kunſtfærdig, var jeg Maler,
Du ſkulde ſee dig, naar du taler,
Du ſkulde ſee dig, naar du leer;
Din Alvor kjæk jeg vilde tegne,
Min Penſel ſkulde ſtolt opregne
Alt, hvad mit Øie henrykt ſeer.

Jeg ſeer hver ſnærpet Dame og Herre
Forbauſet Øinene at opſpærre
Og Munden, ſaa høit ſom de kan;
Ja, de er færdige at tabe Veiret!
Mit Billed er godt, jeg har ſeiret!
Jeg har malet frit, — ſom en Mand.

Naar jeg hedt til mit Bryst dig trykker,
Og med Roser din Kind jeg smykker,
Troer du da ikke, jeg seer klart?
Mit indre Syn mig ei svigter,
Hvert Suk, hvert Kys er en Digter,
Hvem din Skjønhed er aabenbart.

Vi er Støv! Det er vist, vi skal svinde!
Men veed du ei, du min Veninde!
Udødelig er den skjønne Form.
Den bestaaer, skjøndt Stoffet henfalder,
I en evig, ungtblomstrende Alder
Som en høi, guddommelig Norm.

Dine Skuldres sødt smægtende Hvidhed,
Dine Lokkers blonde, rørende Blidhed,
Ak, det er ei det, som bestaaer;
Men Mindet, som evigt kan nyde
Alt, hvad de Hieroglypher betyde, —
Mindet — det tæller ei Aar.

Tanken er stærk; men Livsminuttet
Ville vi bruge, før det har sluttet
Sig til den lange Række, der svandt;
Timen, som vore Længsler fødte,
Mens Taarerne randt og Hjerterne blødte,
Timen, som vore Sjæle forbandt.

Timen, som mine Arme lukked
Om dig, og min Luetørst slukked
Og tændte den kraftigt igjen;
Timen, som kaldte vort Liv tillive,
Skal til en Evighed blive,
Og vi vorde evige ved den.

I dig en Rigdom mig drømmer,
En Yndigheds Fylde udstrømmer,
En Skjønheds utømmede Væld!
O, vend dog dit Hoved, jeg beer dig!
Ak, fra hvad Side jeg seer dig,
Vidunderligt tryller du min Sjæl.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
Du tilkaster mig de straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
Og paa din Deilighed jeg troer.

104.

Hvor Skoven meest var øde
I Skyggen dunkelgrøn,
Der sad jeg med min Elskte —
Med min Elskte i Løn.

Der stod ei blaae Violer
Og ingen Rose rød,
Der pranged ingen Lilie
Alt udi Skovens Skjød.

Dog saae mit Øie Lilien,
Og Rosen rød det saae,
Dog qvæged sig mit Hjerte
Sødt ved Violens Blaae.

Der sang vel ingen Smaafugl,
Men Alt var tyst og dødt;
Dog klang det for mit Øre
Saa usigelig sødt.

— Og blev Alverden øde
Og misted Liv og Lyst,
Hun ved min Side skabte
Alverden i mit Bryst.

105.

Mens sorgfuld jeg mig her har sat
I Ly af Lindens Kroner,
Kling, Cithar! i den tause Nat
De allersødeste Toner.

O, Cithar! væk din milde Klang,
Mens Nattens Stjerne smiler,
Og send en sagte Vuggesang
Did, hvor en Moder hviler.

Og det uroligt ømme Sind
I søden Søvn du vugge;
Aand Taaren bort fra hendes Kind
Og stands de bittre Sukke.

Er hun end taus, er Øiet lukt,
Jeg veed dog, Hjertet vaager;
Jeg veed, hvorhen dets milde Flugt
Gaaer gjennem Livets Taager.

Det vandrer over Mark og Eng,
Hen over Havets Vover,
Did, hvor den lille, kjære Dreng
I Nattens Favntag sover.

Og som hans Engel kjærligt hun
I Slummer ham maa dysse,
Mens paa hans Øine, Kind og Mund
Hun trykker søde Kysse.

Hun sidder ved hans Leiested
Og pleier tro, med Smerte
Den Sæd, som selv hun lagde ned
I Drengens spæde Hjerte.

Hun vogter hver en Planteømt,
Hvis Frø hun ham har givet,
Saa hvad han mener, kun var drømt,
Skal bære Frugt i Livet.

Saa trykker hun ham til sit Bryst
Med Veemod og med Glæde,
Og skjenker ham saa sød en Trøst,
Ifald han vilde græde! —

Et Baand, et helligt, er der lagt
Imellem ham og hende;
Ei Verdens Bud, ei Himlens Magt
Kan skille disse Tvende.

Paa hiint usynligt stærke Baand,
Som Engle trygt bevare,
Gaae Tankerne fra Aand til Aand
Liig Demantperler klare.

Men dybt vil præges i hans Barm
Hvert Ord, og hendes Stemme
Har tændt hans Sjæl en Fakkel varm,
Som aldrig han vil glemme.

Og Gud bevare vil den Skrift,
Den hellige Kertes Lue,
Og naadigt svække hver en Gift,
Som vilde hans Hjerte true! —

Nu har jeg sjunget! — sorrigmat
Mit Strængespil jeg slænger;
Ustandset i den tause Nat
Min Taares Væld fremtrænger.

106.

Jeg hader dem, de lange Dage,
Med deres tusind Speiderblik;
See, Solens Heste træge drage,
Som det til Liigparade gik;
See, Alting vaager, Alt sig rører
I en forvirret Assemblee,
Mens alle spændte Øren hører
Og alle skarpe Øine see.

Jeg elsker dem, de lange Nætter
I deres sorte Himmeltelt,
Hvor Mulmet sig paa Thronen sætter
Med Stjerner i sit Vaabenfelt;
Som hvert forundret Øre lukke,
Hvert Øie hylle tæt i Slør,
Som rede Trygheds bløde Bugge
Og laase Sikkerhedens Dør.

O, Sangens Gud, du, Solens Herre!
Driv raſk med Svøben paa dit Spand,
Og ſkynd dig med din gyldne Kærre
Langt bort fra dette lille Land!
Din Søn ſkal ei din Naade glemme,
Men priſe yndeligt dit Navn,
Og nævne dig med henrykt Stemme,
Tryg i en ſød og ſikker Havn.

107.

Læg Vedbendranken om min Hat
Med dine kjære, kjære Hænder!
Den kjøler, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

Af Laurbær har jeg ingen tjent;
De er og her tillands saa rare.
Tidt var det maadeligt bevendt
Med dem, som stoltelig dem bare.

Et Egeløv er sagtens smukt;
Men nuomtide sees Hveranden,
Som sine smaa Bedrifters Frugt,
At faae en Agernkrands om Panden.

Vi Alle Tornekronen faae
I Livet med fra Morgenrøden;
Dog Roserne, som er derpaa,
Gjør, at den bæres let til Døden.

Men Vedbend er mit Hjerte kjær,
Dens mørke, stille Blad ei pranger;
Den hyggelig og trofast er, —
Den passer netop for din Sanger!

Den svale Vedbend paa min Hat,
Omlagt af dine kjære Hænder,
Skal kjøle, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

108.

Min Sang er mat. Jeg føler, Tiden tvinger
Min Tankes lette Flugt, og langsomt trænge
Sig Tonerne fra Cithrens sløve Strænge,
Paa Musens Skuldre voxe Svanevinger.

Paa Vei til Stjernen jeg mig aldrig svinger,
Jeg er et Jordens Barn — og var det længe —
Og Jorden længe gav paa Mark og Enge
Mig hver en Blomst, hvert Blad, som jeg dig bringer.

Lad Stjernen sidde da! — Jeg plukker Rosen,
Jeg bukker ydmygt mig mod hviden Lilie
Og Glemmigei, som tindrer frisk ved Mosen.

Jeg veed, du følger mig paa denne Vandring,
Thi Trofasthed er Sjælen i din Villie,
Den har ei Deel i Tidens raae Forandring.

109.

Man skal i Tide trække sig tilbage;
Thi det er ikke godt, naar Folk tør sige:
„Mon ikke snart af Dyret han vil stige?
Det slaaer ham af nok een af disse Dage!“

Derfor tilfods jeg videre vil drage
Og mig saa lempeligt fraVeien snige;
Jeg selv har intet Dygtigt meer at sige,
Og Folk vil ikke høre, men kun vrage.

Jeg krænger rask af mig de slidte Pjalter,
Paa Vingehestens Hals jeg slipper Tømmen,
Saa Ingen meer kan see, jeg var „bestalter“.

Til vaagent Liv jeg reiser mig af Drømmen,
Der gjøgled, mens jeg laae ved Gudens Alter, —
Snart naaer jeg paa min Vandring Lethe=Strømmen.

110.

Men saa — jeg nægter ei — var det ret yndigt,
At høre Dannerfolk paa Mark og Enge
Udbryde ængsteligt: „Han tier længe!
Mon han ei synger meer? det var dog syndigt!"

Jomæn! Jeg hører Tiden tale myndigt:
„Du har nu klinket meer end nok paa Strænge!
„Nu maa du holde op! De Sjæle trænge
„Til noget Andet, Nyt og mere Fyndigt.

„Forsængelige Gjæk! hvor tør du haabe
„Af Mindets Capital at trække Renter?
„Den Regning uden Vert er gjort, du Taabe!

„Veed du, hvor kort en Navneklang kan vare?
„Her findes Kammerherrer, ja Studenter,
„Som Helge kjender ei, og ei Gulnare."

111.

Da ubevidst jeg sang og sad alene
Med mine søde Drømme, vilde Tanker,
Som Druen hænger mellem bløde Ranker,
Og Fuglen gynger paa de svaie Grene;

Da rørtes mange Hjerters haarde Stene,
Jeg var dem som en Kro, hvor Viin der vanker,
En Liremand, der Smaabørn om sig sanker,
De jubled, sang og sprang som unge Rene.

Men da jeg siden selv fik Tro paa Tingen,
Da jeg fik Snuen af, hvad der beruste
Den ædle Flok til Syngen og til Springen;

Da hjalp det ei, hvad Deiligt jeg opsnuste,
Da hjalp det ei, hvor høit end Strængen bruste,
Nu synge Faa kun med, nu dandser Ingen.

112.

Jeg vil ei trøste mig som Andre flere,
Der sige: „Vi er Lykkens Kjæledægger!
„Det gaaer saa haardt ei til, som Præsten præker,
„Vort Navn vil nok i evig Glands brillere!“

Den Trøst, jeg har, — som Tid kun kan formere —
Er Hun, som let min Sang i Barmen vækker.
Hun en taknemlig, venlig Haand mig rækker,
Paa hendes Bifalds-Smiil jeg tør fidere.

Dig vender jeg mig til, naar grant jeg føler,
At Modet trækker ind de trætte Vinger,
Og Verdens Aandepust for barsk mig kjøler.

Til dig jeg tyer, naar Alderen mig tvinger,
Og Tanken altfor træg i Hjertet nøler, —
Thi du er ung! — og Ungdom du mig bringer!

113.

(En Stemme fraaven.)

„Jeg reiste mig saa let fra Smertebaaren,
Jeg kastede mit Klædemon, det tunge;
Men nu er mine Øine atter unge,
Min Kind, min Læbe blomstre, som i Vaaren.

Jeg saae mig henrykt om; jeg tørred Taaren,
Jeg hørte dem et sødt „Velkommen!“ sjunge:
Nu kan jeg sige dig med ydmyg Tunge,
Til hvilken Fryd og Fred jeg er udkaaren.

O, søde J—! hold op at græde!
Hvad veier al min Qval nu, den er svunden,
Mod denne min unævnelige Glæde!

Min moderlige Søster! du skal vende
Dit Sind fra Sorgen, og med Smiil paa Munden
Din Tak til Gud for den Frigjorte sende.“

114.

Hen over Sneen sprang og løb
Det lille Dyr i bløde Skind;
Den Samojed i lodne Svøb
Paa Ski bagefter som en Vind.

Han i sin Slynge fanget fik
Det lille Dyr i bløde Skind;
Og raſk hans Fart til Hytten gik
Hen over Sneen som en Vind.

Og da han havde bælget af
Det lille Dyr dets bløde Skind,
Han sine Hunde Kroppen gav,
Men sendte Czaren Pelsen ind.

Og Czaren flux sin Skude lod
Vel laste med de bløde Skind;
Befaled saa sin Skipper god
At sætte ud for Veir og Vind.

Den Skipper styred da sin Stavn
Paa Bølgen ud for Veir og Vind;
Saa løb han ind for Kjøbenhavn
Alt med de tusind bløde Skind.

Paa hviden Havsand just jeg stod,
Da han i Havnen lagde ind:
Og hør mig nu, du Skipper god!
Hvad har du vel i Lasten din?

„For mig har Ilder, Ræv og Maar
„Og Bisam, Zobel, Hermelin,
„Samt Egern med de staalgraae Haar,
„Afført sig deres bløde Skind.

„Kom! Alt, hvad her jeg har tilfals,
„Jeg viser dig, — træd kun herind!
„See, om din Elsktes Svanehals
„Du svøbe eet af disse Skind.“

Da gjorde jeg min Arm saa lang
Og greb til dette bløde Skind,
Det samme just, der løb og sprang
Hen over Sneen som en Vind.

Det er saa stirligt og saa blødt,
Og mod den lumske Østenvind
Det skjærmer godt og luner sødt
Omkring din Skulder, Hals og Kind!

115.

O, Stilhed! tankerige Ord!
Saa vækkende, som Sangens Muse;
En Magt, liig Druens, i dig boer,
Til sødt mit Hjerte at berusе.
Hver Blomst, min Sjæl fremlokket har,
Mens næppe selv jeg ret forstod mig,
Du i din Favn til Daaben bar,
Før den blev Andres og forlod mig.

Du salte Hav! med Skjel og Ret
Dit Høimod bør mit Hjerte prise,
Som du saa tidt har reist, naar det
I Qval var nær ved at forlise.
Og altid undres jeg, at saa
Vidunderlig en Kraft du eier;
Hvor vild end Kampen var at slaae,
Du kjæmped med, og vi vandt Seier.

I Mægtige har dobbelt Krav
Paa Tak, som Jer min Sang vil sende;
Vær takket, Stilhed! du, o Hav!
For Lægedom I bragte hende!
I skjenked hende Kraft og Lyst,
Saa Blod og Aand harmonisk stemme;
Og kjærligt qvæged I det Bryst,
Hvor alt mit Hjertes Liv har hjemme!

116.

Det er nu engang i sin Orden,
At jeg maa holde mig til Jorden.
Jeg ræddes altid for det Dybe,
Og skjøndt jeg ynder ei at krybe,
Saa svimler jeg dog i det Høie;
Og derfor maa jeg Jorden pløie,
At sige: pløie den æsthetisk
Og høste, hvad jeg kan, poetisk.
Det himmelhøie Grandiose,
Det allerhelvedes Famose
Mig bliver altsaa ganske fremmed,
Og der jeg aldrig føler Hjemmet. —

Men — naar jeg tænker paa, min Kone!
Din huldt fortryllende Natur,
Da sværmer ud, som fra et Buur,
Fra Hjertets Kammer hver en Tone,
Hver Tankeblomst, hvert Blad og Billed,
Og ordner sig omkring dig peent
Og troer sig mere høit og reent,
Om din Gestalt gruppeert og stillet.

Saaledes har de mange Gange
Sig vovet frem og klædt sig paa
Og præsenteret sig, og saa
Gebærdet sig som Digt og Sange.
De har forsøgt en dristig Flugt,
Et Himmelvingeslag, en Svæven
Imod det Høie, og en Bæven
For Skjebnens mørke Blik, saa smukt
Som det var givet dem at bæve
Og sig mod Himlens Blaae at-hæve! —
Men, see! det var dog Skyggen kun,
En svag Refleχ af Hjertets Grund,
En Duft kun fra en Honningkube,
Et Støv kun fra en gylden Grube,
Men ikke det, som jeg har villet;
Og Alt, hvad jeg mig voved til,
Blev som et natligt Alfespil,
Hvor mig Titania fik drillet.
Jeg greb og — greb; men ei tilfreds
Jeg blev ved nogen Fangst dog stillet,
Jeg skammed mig, og halv forvildet
Jeg stod som i en Tryllekreds!
Og aldrig blev mig mere klar
Den Sætning, som jeg aabenbar
Har gjort til min: „Det Virkelige,
Hvori sin egen Rod man har,
Ei tvinges ind i Sangens Rige.“

Og aldrig har jeg følt det bedre,
End naar jeg sad hos dig, min Viv!
At det umuligt er et Liv
At give Glands ved Svanens Fjedre, —
Et Liv, der selv er Poesie
Med Kjærlighed, med Sorg og Lykke,
Et venligt Genre-Maleri
Med Lys og hver nødvendig Skygge!
I slig en kunstlet Form at sige
Det ganske Ubeskrivelige,
Hvori mit Væsen, evig bundet,
Gaaer op, — det har jeg aldrig kunnet!
— Men — elske dig, og elske Alt,
Hvad i dig lever huldt og røres,
Hvorved til Liv du har mig kaldt,
Hvorved mit Liv til Liv først gjøres;
Velsigne dig, hvem Naadens Gud
Mig sendte, som sit eget Bud;
Velsigne dig for Ord og Smiil,
Der sløved Smertens hede Piil;
Velsigne dig for Taaren selv,
Som, hjertelettende og mild,
Afleded Sorgens vilde Elv:
Det kan jeg, — men jeg kan det kun
Med stille Ord, naar Mund ved Mund
Mit Hoved til din Kind jeg lægger! —

— O, lev! fat Mod, min hulde Trøst!
Lad Sorgen slumre i dit Bryst!
Og Herrens milde Engleskare
Vor Fremtids Vandring vil bevare.

117.

Her paa Deilighedens bløde
Græs skal dine Fødder gaae,
Og i Krattets Læ, du Søde!
Dine Tanker Hvile faae.

Du skal Skovens Duft indaande
Som en Æther, stærk og sund,
Og bortdrømme Livets Vaande,
Og dets Lysglimt mindes kun.

Hist paa denne grønne Banke
Og ved Søens slebne Glar
Skal dig blomstre mangen Tanke,
Som sin Sæd i Hjertet har.

Med dit Die skal du følge
Skyen, Fuglen, naar paa Flugt.
Over Dal og Bjerg og Bølge
De hensvæve, kjækt og smukt.

Speil dig i den frie Himmel,
Duk dit blonde Hoved ned
Mellem Markens Urtevrimmel,
Fyld dit Hjerte der med Fred.

Lad hvert Blomsters milde Blikke
Lifligt dig til Sjælen gaae;
Deres Smiil, det lyver ikke,
Det kan du just stole paa.

Som en Daa spring ned ad Skrænten,
Læg dig blødt paa denne Høi,
Følg ad Himlens Blaa med Glenten,
Som nu over Skoven fløi! —

Og det hele, skjønne Billed,
Fuldt af Glands og Farvepragt,
Skal i Hjertet staae opstillet
Med sin hulde Tryllemagt.

Det skal qvæge, det skal styrke,
Sende Straaler i dit Sind,
Naar i Vintrens Slud og Mørke
Atter vi er dragne ind. —

Elskede! hvem mine Tanker
Er en evig trofast Bo,
Naar dit Hjerte roligt banker,
Banker ogsaa mit i Ro! —

118.

Jeg havde med min egen Pen
Et Billed alt forsøgt,
I lette Omrids kastet hen
Med al den Kunst og Kløgt,
Jeg har i Eie, — men da kom
Paa Himlen Sky ved Sky,
Saa jeg det maatte gjøre om
Og tage fat paany.
Du veed jo nok, naar Skyen tæt
Bedækker Himlens Blaae,
Da vil med Pensel og Palet
Det ikke rigtigt gaae! —
Min Himmel, du! naar Sorg og Vee
Omskygge grumt dit Sind,
Da kan jeg ingen Farver see,
Thi Taaren gjør mig blind! —

Saa laante jeg et fremmed Blad,
Som ei du vil forsmaae!
Men, naar jeg seer dig rigtig glad,
Skal du mit eget faae.

Dit eget var det rette Ord,
Som her jeg burde sagt;
Hver Blomst, der fra mit Indre groer,
Har du jo selv frembragt.
Naar tidt min Sjæl var Nat og Død,
Du vinked ved et Bliv!
Og lokked frem af Intets Skjød
En Dag, et Blomsterliv.
O, bliv ei træt! men med dit Ord
Beving mig til min Flugt,
Og lad dit Blik min Blomsterflor
Bestraale varmt og smukt.

See, Verden er vel kold og haard,
Uskaansom er dens Haand;
Som Hagel grusomt den nedslaaer
Os Livets Lilievaand;
Dog, hvis min Tanke har en Høst,
Som du vil vogte paa,
Har jo mit Hjerte dog een Trøst,
Som aldrig kan forgaae!

119.

Naar Fødselsstjernen tindrer ned,
Og Hjerte-Festen er bered,
At bære frem man venligt stræber
De bedste Ønsker, som man veed,
Fra Hjertets Grund, med milde Læber!
I mine hundred Sange, vist
Man kunde næsten troe, tilsidst
Jeg havde tømt den hele Fylde.
Med Liliens Green, med Rosens Qvist,
Kort Alt, hvad Tanken kunde trylle,
Jeg lod mit Ønske sig indhylle.
Men — aldrig tømmes i min Sjæl
Den Flor, der blomstrer, dig indviet;
Og aldrig standse kan det Væld,
Der, forhen bundet som en Træl,
Ved dig fra Mørket blev udfriet!
Og skjenker jeg dig da mit Liv —
(Det kaldes kun et Puust i Siv,
En Harmonie af Fryd og Klage) —
Saa giver jeg dig kun tilbage

En Deel af det, du ved hiint „Bliv“:
Fra Dyb og Mørke monne drage!
Hvor haardt den ydre Verden end
Som med en Alders Vægt kan tynge,
Du veirer dog dens Byrde hen,
Din Kjærlighed kan Alt forynge.
Er Livets Storm end grum og vild,
For mig den tjener dog kun til
End fastere hiint Baand at slynge,
Der gjør min Vandring tryg og mild;
Den livner kraftigt Hjertets Ild,
Den Ild, som aldrig slukkes ud.
Den blev mig sendt ved dig fra Gud,
Den blev mit indre Liv, min Styrke!
Han bød: bliv Lys! — og intet Mørke
Paa dette Lys kan gjøre Brud.
Det følger mig, hvor jeg maa vanke,
Selv hist, hvor Livets Lys gaaer ud. —

Til Pulsen holder op at banke,
Jeg hviler trygt i denne Tanke!

120.

Modtag en Kreds af smaa Veninder!
De har vel ei saa friske Kinder,
Som naar i Haugen frie de staaer;
Men deres Smiil dog altid minder
Dig lidt om Sommer og om Vaar.

De veed jo, hvor de er dig kjære,
At du vil holde dem i Ære,
Saalænge som det kan gaae an;
Og deres Tak de dig frembære
Ved Duft og Smiil, saagodt de kan.

De veed, at i Drangens Lande,
Paa Laurbærklædte, fjerne Strande
Du drukned fast i Blomst og Blad;
At paa St. Gotthards Skaldepande
Kjærminderne du hilste glad.

Blandt dine egne kjære grønne
Smaabørn, der snoe sig ranke, skjønne,
Du som en kjærlig Moder gaaer;
Og med et Veemodssmiil de lønne
Dig for den Pleie, som de faaer.

Og naar du, hvid som Sneen, hviled
Paa Skrænten hist, og Solen smiled
Til dig i Skyggens grønne Favn,
Og dine ømme Tanker iled
Til Ham, som er dit Hjertes Savn;

Da dvæled dog dit Øie gjerne
Ved mangen fattig Blomsterstjerne,
Der tindred ved den bratte Sti;
Med kjærlig Hu du kunde værne
Om Skjønheds-Rigdommen deri!

Lad disse Vinterbørn, du Kjære!
Dig da en lille Hauge være,
Saalænge som det kan gaae an;
De deres Tak dig vil frembære
Med Duft og Smiil, saa godt de kan!

Dem gaaer det da, ſom mine Sange:
Da de var frodige og lange,
De tryllede jo ſødt din Hu;
Nu er de vinterblye og bange, —
Og dog du elſker dem endnu?

Lad Vintrens Rædsler da kun tvinge:
Saalænge Cithrens Bryſt vil klinge,
Og jeg en Blomſt tør kalde min,
Skal, til min ſidſte Stræng maa ſpringe,
Hver Blomſt og Tone være din!

121.

I din Haand, i den høire,
Der staaer et hemmeligt Brev:
Det er dit elskede Hjerte,
Der saa yndigt det skrev.
Hvergang min Haand du trykker,
Mit Hjerte læser klart,
Hvad kun for dig og mig
Er rigtig aabenbart.

Der lever i dine Øine
Et Digt saa tankefuldt;
Det altid mig bevæger
Saa inderligt og huldt;
Det er saa rigt, mangfoldigt, —
Hvad jeg har lært deraf,
Det selv du aner ikke,
Skjøndt saa gjerne du det gav.

Din Gang er som en kraftig,
Strengt luttret Harmonie,
Der bærer frem for Sjælen
En livsalig Melodie;
Som Æolsharpens Toner,
Der komme og der flye,
Den aldrig sig gjentager,
Evig lige ung og ny.

O, følg mig med din Tanke,
O, følg mig med din Fod,
Og straal mig fra dit Die
Sød Fortrøstning og Mod;
Ræk mig din Haand, den høire,
At jeg kan læse fro,
Hvad taus dit Hjerte tænker,
Hvad mit tør haabe og troe.

122.

Du vil vist ei foragte,
Min Hustru faur og fiin!
Det Bedste, som jeg bragte
Fra den gamle Ruin, —
Det Smukkeste, jeg hented
Hid fra den store Stad,
Hvor mange Sekler prented
Saa mangt et Tanke-Blad?

Hvor Capitæl og Sokler
Af Muld sig hæve op,
Ret som de store Knokler
Og Been af Mammuths Krop;
Mens Vaaren, ung, bevikler
Dem Aar ud, Aar ind
Med Roser og Aurikler
Og Viinløvs Silkespind.

Der vandred du fornøiet
Og qvæged sødt i Fred
Din Sjæl igjennem Diet
Ved al den Herlighed;
Og som ved Aabenbaring
Du fandt saa reen og fri
Det Jordiskes Forklaring
I Kunst og Poesie.

Dit Hjertes Dør staaer aaben
For Kunstens skjønne Drøm;
Det suger ei blot Draaben,
Men rummer den fulde Strøm.
Hvert Frø, du flittig sanker
Af Skjønheds Blomstersiv,
Modnes i dine Tanker
Og smykker huldt dit Liv.

Dig Skjønhed er et Bæger,
En Regn saa mild og sød,
Der styrker og der qvæger,
Der mildner og gjør blød;
Og midt i al din Smerte
Og midt i Livets Nød
Dit gudhengivne Hjerte
Ei Trøstens Kalk forskjød.

Nu sidde vi her hjemme
Ved stille Arnested,
Og Minderne vi gjemme
Og glæde os derved.
Men hvis de kunde svækkes
Og slumre ind engang,
Saa tal, og de skal vækkes
Til Liv igjen ved Sang.

Du vakte i mit Indre
Min Kraft vidunderlig,
Og Sangen ikke mindre
Tilhører dig, end mig;
Saa, hvad din Sjæl bevæger
Og hvad din Aand faaer lært,
I mine Drømme leger
Og bliver mit Hjerte kjært!

123.

Ding, Dang,
Klokkeklang!
Nu segner mat i Graven
Det gamle Aar
Med hvide Haar,
Og brudt er Vandringsstaven.
Det bliver hos de Tusind lagt,
Som holdt paa Jorderige Vagt;
Det har os Sorg og Glæde bragt, —
Vi sige Tak for Gaven.

Ding, Dang,
Klokkeklang!
Nu døbe vi det unge,
Det spæde Aar,
Som Diet slaaer
Just op, imens vi sjunge.
Dog — det maa vandre uden Navn;
Vi veed ei, hvad det har i Favn.
Hvad bringer det? Fryd eller Savn?
Det Lette eller Tunge?

Kling, Klang,
Bægerklang!
I alle Verdens Zoner
Det unge Aar
En Hilsen faaer,
Et Vivat fra Millioner.
De hilse det med Druens Blod,
De suge Kraft for Haand og Fod,
For mandeligt at tage mod
Dets Rosentornekroner.

Sing, Sang,
Citharklang!
Jeg raske Greb vil tage!
Jeg veed en Barm
Saa kjærlig varm,
Hvorhen min Sang tør drage.
Som Solen skinner paa et Glar
Gjenstraalende saa reen og klar,
Saa faaer min Sang et yndigt Svar
I Smiil og Ord tilbage!

124.

See, nu er her ſvalt og ſtille
Over Sø, i Skov, paa Vang;
Droslen har nu gjemt ſin Trille
Til den næſte Foraarsſang.

Ak, hvor ſkjønt det end kan være
Paa en venlig, fremmed Kyſt,
Glemmes aldrig dog de kjære
Vidner til vor Ungdoms Lyſt.

Vi har ingen ſtride Strømme,
Ingen Fos med vild Muſik,
Men en Skov med dunkle Drømme
Og en Eng med klare Blik.

Vi er ei med Fjeld begavet,
Pegende mod Himlens Blaae;
Men et Friſyn over Havet
Har vi dog at ſtyrkes paa.

Naar vor Himmel da er større,
Og vor Tankeflugt saa let,
Savne vi vist ei de tørre
Kjæmpestenes Majestæt.

Byen kuer — ja, histude
Hjertet kun sig hæve kan,
I det Grønne, hvor de prude
Bøge speile sig i Strand.

O, saa kom da! svalt og stille
Er der nu i Skov, paa Vang.
Droslen har nu gjemt sin Trille
Til den næste Foraarssang.

Torneflettet var din Rede,
Tidsler laae der, hvasse Straae;
Nu vil Himlen Duun dig brede,
Som du sødt kan drømme paa.

Efter Kampen skal du hvile,
Du og dine Tankers Gang;
Efter Sorgen skal du smile
Nu til Livet og min Sang!

125.

Du er saa yndig, kjær og sød,
Du er mit Bedste her paa Jorden;
At jeg dig elsker til min Død,
Det er saa ganske i sin Orden.

Jeg vilde gjerne hvert et Suk
Og hver en Taare fra dig fjerne,
At altid lige klar og smuk
Mig straalede min Skjebnes Stjerne.

Jeg vilde, ak! til hver en Fryd,
Til hver en Jubel dig indføre;
Alt Skjønt og Godt fra Nord til Syd,
Jeg vilde, skulde dig tilhøre.

Hvert Blomster i den stille Vaar,
Den rige Sommers Frugter søde,
Dem gad jeg flette om dit Haar,
Dem lade dufte dig imøde.

Men jeg — saa fattig som jeg er —
Maa nøies med til Gud at bede,
At han, som har mig havt saa kjær,
Vil ogsaa om min Himmel frede.

Thi du er Himlen, han mig bød,
Det Yndigste, jeg har paa Jorden;
At jeg dig elsker til min Død,
Det er jo ganske i sin Orden!

126.

Den gjør Ufred, skaber Ro,
Den volder Sorg, den vækker Glæder;
Tidt faaer den Roser til at groe,
Og stundom dem i Støv nedtræder;
Den gjør bedrøvet, den gjør fro,
Een er den Skam, en Anden Hæder;
For Somme er den Malkeko,
For Andre liig en stridbar Væder;
Den være kan en Ven, fuldtro,
Men bliver let en slem Forræder;
Men vær du tryg! — du kjender jo
Nok dens dæmonske Skik og Sæder;
Og faaer du den i Hænde, — o!
Saa fletter den kun Blomsterkjeder!

127.

Jeg seer dig hisset tydeligt
At gaae langs mørke Graners Muur;
Det klæder dig saa nydeligt
At færdes i den frie Natur.
Paa Møen, ved Deiligheden,
I røde Huus, ved gamle Rom,
Hvorhen saa Leiligheden
Din Fod paa Vandring førte om;
I Skov, i Dal, paa Høie
Du i din Kjole, hvid som Snee,
Var altid for mit Øie
Saa ubeskrivelig sød at see! —
Jeg seer dig eensom vanke
Og plukke hist og her et Blad;
Jeg tænker mig din Tanke,
Og haaber, den er frisk og glad;
Jeg tænker mig dit Hjerte,
Jeg veed, at det er ømt og stort,
Og haaber, at for Smerte
Det nu er leltet og frigjort;

Saa du kan rigtig nyde
Med Freidighed, i fulde Drag
Det Bæger, som dig byde
Nordfjeldes Alfer Nat og Dag.
Men du maa ikke tømme
Det, saa du dræber al din Tørst;
Husk paa, ved Sundets Strømme
Du lærte dog at drikke først:
Din allerførste Amme
Var Luften, som dig tog i Favn,
Som her med Længselsflamme
Vil møde dig paa Skibets Stavn,
Og synge for dit Øre,
Hvad jeg fik lært den mangen Gang,
Og Hjertets Strænge røre
Lig Nattergalens Foraarssang!

128.

De ſad ved Julebord i gamle Dage,
Aad Heſtekjød, drak Mjød, mens Guder ſtygge
Tilſkuled dem fra Templets ſkumle Skygge,
Og biſtre Mænd lod Sværd paa Skjolde brage.

Vi mere hyggeligt paa Tingen tage;
Med Lys og Haabets Grønt vort Huus vi ſmykke,
Hvor uden Staal og Støi vi ſidde trygge
Ved Grød og Gaaſeſteg, ved Viin og Kage.

Mens hine Stærke maatte Nakken bøie
Heel ydmygt, og for grimme Guder grue,
Os ſmiler Fred og Fryd en Qvindes Die,

Der ene pønſer paa, hvad os er tjenlig,
Hvis Ynde gjør et Tempel af vor Stue, —
En Moder og en Huſtru, ſød og venlig.

129.

Huusnisserne her i vort Slot
Fra deres Smuthuller titte,
Og tage sig alt for, saa smaat
At spørge mig og fritte:

„Hvad er dog det? hvorlænge vil
Nu vare denne Pjasken?
De er jo pene nok, hvortil
Skal da den megen Vadsken?“

De stimle om mig, hvor jeg gaaer
Paa Gangen, og bag Døren
De lure og paa Udkig staaer
Og døve mine Øren.

Der sidder een og gloer saa vredt
Midt i vor Dagligstue,
For han saalænge ei har seet
Sin allersødeste Frue.

Naar stundom i dit Kabinet
Jeg ligger og vil lure,
Saa sidder een paa Hyldens Brædt
Og siger, med Miner sure:

„Her ligger han igien! nei, hør!
Det seer jeg ikke gjerne;
Han gjør saa skummelt mørkt, hvor før
Mig tindred huldt en Stjerne!“

En anden af den lille Flok
Raaber fra Lysekronen:
„Af Manden har vi meer end nok,
Vi længes efter Konen.“

En tredie af satirisk Art
Med Smiil og sledske Miner
Mig hvisker: „Her er tomt og bart
Som i din Sjæls Ruiner.“

Een med et Die skarpt og hvast
Taer Plads paa Sophaføilet,
Og der opregner Løst og Fast
Hans Tunge mig, utøilet.

Og han er grov, den lille Fyr,
Uvoren og fortrædelig;
Ei kan paa ham jeg holde Styr,
Han siger, jeg er kjedelig.

Og da det er saa sandt, ved Gud!
Saa maa jeg tie stille
Og taale, at han leer mig ud,
Den uopdragne Lille.

Og een af meer godmodig Aand
Og sindig i sit Væsen,
Staaer der med Tørklæd i sin Haand
Og tørrer Øine og Næsen.

Og siger hulkende: „God Dag!
Jeg savner min Veninde;
Til hendes Hjertes rene Slag
Jeg lytted mangesinde.

Jeg fulgte hendes Tankes Vei
Og sad ved hendes Øre;
Slet Intet finder jeg hos dig,
Som jeg har Lyst at høre.“ —

Og Alt hvad jeg saa siger dem,
Det kan slet ikke nytte,
De raabe: „Kommer hun ei hjem
Ret snart, saa vil vi flytte!“

130.

Saae du ei tidt en Svale
Hist over krumme Kyst
Svæve, hæve sig, dale
Paa sine Vinger tyst?
Saadan væver min Tanke
Om dig sit fineste Net,
Blomstrende som en Ranke, —
Skjøndt du ei aner det.

Saae du ei tidt en Stjerne,
Som du ei forhen saae,
Tindre klart fra det fjerne,
Dybe uendlige Blaae?
Saadan stirrer mit Øie
Fast paa din Vandrings Vei,
Hvor den sig end maa bøie, —
Skjøndt du aner det ei.

Hørte ei tidt du blide
Luftningers lette Trin,
Naar de som Fløiel glide
Om dit Øre, din Kind?
Dybt fra mit Hjertes Bugge
Svæve de sagte frem;
Det er jo mine Sukke, —
Skjøndt du ei aner dem!

131.

Duftende Smaabørn fra Vinterens Skjød,
Lilien den hvide og Rosen saa rød,
Guul og Lila og Broget og Bruun,
Bringe dig Hilsen fra Sommeren luun.
Melde de skal, „at den lever endnu,
At den bevarer dig kjærligt i Hu,
Den beder dig være taalmodig og snild,
Og trodse den Vinter ved Pels og ved Ild.
Den lover at komme, saa snart som den kan,
Og løsne af Lænker det stivnede Vand,
At feie fra Solen det dæmrende Slør,
Og gjøre din Vei baade reenlig og tør.
Den veed, at du elsker den, kjærlig og blid,
At derfor til den du skal sætte din Lid.
Thi see, naar den kommer, hvert Vinterens Spor
Skal let den bortfjerne, langt førend du troer;
See, i den første Vaar-duftende Strøm
Alleslags Smerter skal svinde som Drøm;
Og den livsalige Sommer med Lyst
Trykke dig sødt som sit Barn til sit Bryst."

132.

Blandt Fortids Tanker din Tanke gaae!
See op til de Store, ned til de Smaa,
Og glem al Timens Besvær.
Men hvor din Tanke saa vandrer hen,
Jeg veed, den kommer frisk igjen,
Sit Hjem den har dog kun her.

Vor hele Vandring fra Vugge til Grav
Er kun som en Draabe i Tidens Hav,
Og vort korte Liv kun et Spil.
Men Een der er, hvem det Store er smaat
Og det Ringe stort, — og det er jo godt,
At Ham vi kan holde os til.

Men midt i Tidens strømmende Elv
Vi kan ogsaa holde os til os selv,
Især naar man vandrer To.
Man har da en Støtte til hver en Arm,
Og glider glat gjennem Verdens Larm,
Mens Hjertet har Stilhed og Ro!

133.

Et yndigt Alfeflor af Blad og Ranker,
En ſneehvid Aftenſky, ſaa kjølig, let,
Et halvuſynligt Duft- og Maanſkins-Net,
Hvori kan fanges alle dine Tanker!

Naar Pulſen ſlaaer, og Hjertet heftigt banker,
Og Sindet Hvile faaer paa ingen Plet,
Da flagrer Tanken ſig ſaa ofte træt, —
Men Fred og Frelſe den bag Sløret ſanker.

Bred denne Dug med fine fine Traade
Da paa dit elſkte Hoved, om din Kind,
Og lad dens Tryllekraft kun trøſtigt raade;

Thi jeg har i dens ſommerlette Spind
Mit Hjertes bedſte Ønſker vævet ind,
At de ſkal klare dig hver dunkel Gaade.

134.

(I Rom.)

Mens hjemme Stormen tuder
Og Sneen fyger vild,
Og Valhals høie Guder,
Kronte med Stjerne-Ild,
Fare paa Himlens Bue
Med Spyd og Spær af Jis
Langs Nordlysenes Lue
Til det kolde Paradis;
Mens Kulden Bølgen binder
Med blanke Lænker fast,
Og vore Ruder blinder
Med Lilier af Alabast; —
Her Vandet foruden Tøile
Bag dunkelgrønne Hæk
Skyder i Luft sin Søile
Heel overgiven og kjæk.
Luft-Amoriner dandse
Med solsmykkede Haar;
Og jeg — jeg kan dig krandse,
Som var det i en Vaar,

Med Rosens Knop, den røde,
Violen puur og skjær
Og mangen Blomst, du Søde!
Som er dit Hjerte kjær.
Thi Nord og Syd her mødes,
Her blandes Is og Ild,
Og her dig skal gjenfødes
En Fødselsdag saa mild!
Her har vort Haab jo hjemme,
Her skal vi faae det fat,
Hvad grumt sig monne gjemme
Saa længe i Sorgens Nat.
Her skal vor Kamp belønnes,
Og Freden drage ind,
Altsom en Sommer grønnes
Paany i vore Sind!
Udløste af vore Smerter
Som ved et Trolddoms-Ord,
Med Syd i vore Hjerter
Vi vandre da hjem til Nord!

135.

„Jeg er fra Norge — og jeg er god.
Mit Skaft er gjort af Valbirkrod;
Mit Sølv er groet i Kongsbergs Schacht,
Mit Staal fra Fossums Gruber bragt.
En Nordmand, som forstod det bedst,
Har mig i Sølverslidren fæst;
Min Pynt er peen men gammeldags, —
Jeg er just af det ægte Slags!
Saa er jeg skarp og stiv og stærk
Og dygtig til hver Daad og Værk.
I gamle Dage var det Skik,
Hver Mand med Kniv i Beltet gik;
Og faldt der saa et Ord iblandt,
Som Øret altfor kildent fandt;
Og vakte Kort og Terning Kiv,
Saa greb de strax til deres Kniv;
Og blev de ueens om en Tøs,
Saa gik det flux paa Livet løs.
Men her hos dig er Fred og Ro,
Vi vil forliges godt, vi To,

Saa uden Kamp og blodig Strid,
Ret jævnt vi slide kan vor Tid.
Nu prøv mig, du, og du skal see,
Jeg skal med Æren mig betee,
Og tjene dig indtil din Død:
Jeg skjærer dig dit Suul og Brød;
Hver Knude, som dig er for haard,
Den løser jeg med lette Skaar;
Og er en Søm dig ikke ret,
Heel duelig jeg er til Spræt.
Jeg og kan værge om dit Liv, —
Jeg er just en mandhaftig Kniv,
En kjæk Forsvarer og en Ven,
Langt mere værd end Naal og Pen,
En Ven med Troskab, Ære, Mod, — —
Jeg er fra Norge — jeg er god!"

136.

Hiint Sagn om Weinsbergs Qvinder brave
Dig bringes paa din Fødselsdag
Kun som en nyfødt Sangens Gave, —
Som saadan venligt det modtag!

At stille dig dem til Exempel
Er ei min Tanke, thi jeg veed,
Dit Hjerte bærer klart et Stempel
Af Hines kjække Trofasthed.

Den Steen, som her i Guld er lagt,
Mig fra et helligt Sted er bragt.
En Graasteen kun; men naar min Sang
Har dig fortalt ved Strængens Klang
Det Sagn, som knytter sig dertil,
Har jeg det sikkre Haab, den vil
Blandt dine Smykker blive lagt
Og holdes sømmeligt i Agt.

I Schwaben ligger der en By
Med Muur omkring, med Taarn i Sky;
Fra Høiden stolt den skuer i
Den Strøm, der bruser tæt forbi,
Henleiret blødt i Rankers Favn, —
Og Weinsberg det er Byens Navn.

Det var paa hiin saa barske Tid,
Da Kaiser Kunz laae haardt i Strid
Med Welf, den Greve stærk og bold,
Som mod ham førte Avindskjold.
Ei langt fra Weinsberg stod et Slag,
Og paa den hede Kampens Dag
Grev Welf fik Tærsk og maatte flye.
Han søgte Læ i Weinsberg By,
Hvor han i Hast fik Broen hængt,
Faldgittret ned og Porten stængt,
Og Borgerne, hver dygtig Tamp,
Paa Muren sat, beredt til Kamp.

Saa kom den Kaiser med sin Hær,
I Staal, til Hest, med Sværd og Spær;
Med Brag og Bulder, Styr og Støi
Han leired sig i Dal, paa Høi,
Og reiste Teltene paa Rad
I Agrens Ax, bag Rankens Blad.

Han lagde rundt, ret som en Krands,
Om Byen Grav og Vold og Skands.
Dog tage den, som var hans Agt,
Det var saa let ei gjort, som sagt.
Med Blidekast og Bueskud
Han vilde drive Welfen ud.
Han stormed haardt, men nok saa brav
De faste Borgre slog ham af.
De sendte Stene, Piil og Bolt
Og gjorde mangt et Hjerte koldt,
Saa Kaisren mangen Ridder god
Og Svend saae blegne for sin Fod.
Da blev han udi Hu saa gram;
Det tyktes ham en Spot og Skam,
At han saa længe skulde staae
For Porten der og banke paa.
Men han blev fast og laae paa Luur,
Som Katten ved et Fuglebuur,
Og holdt dem lukket ind saa tæt
Som Lærker i et Jægernet.
Da blev der snart i Byen Nød;
Folk havde ædt hver Lev og Brød,
Hver Skinke og hvert Spegelaar
Og drukket Vinen hver en Taar.
Man bød hinanden alt til Gjæst
Paa Muus og Rotte, Hund og Hest,

Og maatte ſlukke Tørſtens Brand
Kun med det bare Kildevand,
Men der kun lidt Forſlag var i,
Og ſnart var ogſaa det forbi,
Og tomt var Kjøkken, tør var Tap,
Hvert Hjerte ſank, hver Arm blev ſlap;
Thi, ſom man veed, maa Øl og Mad
Og Heltemod jo følges ad.
I denne Trængſel, Angſt og Nød
Sig Weinsbergs Qvinder kjækt tilbød
At gaae og bede Kaiſren om
For deres By en naadig Dom.
Med ſneehvidt Liin og ſølvſpændt Sko
De ſtillede ſig to og to,
De Yngſte førſt, de Ældſte ſidſt,
I Haanden bar de hver en Qviſt.
Med langſomt Fjed, med ſænket Blik
De tauſe ud af Byen gik,
Og naaede did paa ængſtlig Fod,
Hvor Rigets Ørnebanner ſtod.
Da ſaae de træde ud af Telt
Med biſtert Bryn den barſke Helt.
Dog da han ſaae den Qvindetrop,
Saa klaredes hans Aaſyn op.
De neied dybt mod Jorden ned
Og bad om Naade, Liv og Fred,

Naar de sig selv og deres By
I Vold og Magt ham vilde flye,
Og holdt i Veiret Fredens Tegn,
Mens Taarer strømmed som en Regn.
Han vinked strengt, og der blev tyst,
Og Hjertets Uhr i Alles Bryst
Beklemt og hastigt slog og slog.
Da Kaiser Kunz til Orde tog:
„I, som med Hue gaaer og Liin
„Og Nøglerne til Skab og Skriin
„Ved Beltet har, og som ved Sang
„Faae Væv og Vugge sat i Gang,
„Jer skjenker Livet jeg; i Fred
„I drage bort og tage med
„Af Skatte, som Jer bedst staaer an,
„Saameget som I slæbe kan!
„Men hver den Sjæl, som bærer Skjæg,
„Som rider skrævs og staaer til Væg,
„Skal række Hals til Straf og Bod
„For mine Tappres spildte Blod.
„Her hjælper ingen kjære Moer!
„Nu har I hørt mit sidste Ord!"

At svare ham paa den Besked
De voved ei, thi han var vred.
De neied dybt, og taus og blye
De vendte om til deres By.

I Weinsberg heiſed næſte Dag
Paa Taarnet man det hvide Flag,
Holdt aaben Port og ſænket Bro,
Saa Alt ſaae ud ſom Fred og Ro.
Hver Mand i Leiren lured paa,
Hvad nu der ſkulde for ſig gaae.
Selv Kaiſer Kunz alvorlig der
Stod, ſtøttet paa ſit lange Sværd.
Da viiſte ſig et ſelſomt Syn.
Barſk rynked han da førſt ſit Bryn,
Saa ſmiled han, og ſaa han loe;
Thi ſee, fra aaben Port og Bro
Mod Leiren hen beſværligt drog
Et underligt, et broget Tog.
Det var de ſamme Qvinder, ſom
For Byen bad og fik dens Dom.
De gik og bar, hver paa ſin Ryg,
Ved Kaiſer-Ord og Leide tryg,
De Skatte, ſom dem bedſt ſtod an:
En Husbond eller Fæſtemand,
En Søn, en Broder eller Ven,
En gammel Fyr, en Ungerſvend,
En Fætter eller den og den.
Hans Strenghed, Borgemeſtren, glad
Paa Nakken af ſin Frue ſad.
Hun vraltede i Spidſen frem,
Og Par og Par bag efter dem

De andre Damer nok saa brav
Med hver sin Skat i Trip og Trav,
Alt eftersom de havde Magt
At føre deres dyre Fragt.
For Kaiseren de stille stod
Og neied dybt sig for hans Fod
Og takked ham for Smaat og Stort,
Som de fik Lov at bære bort,
Og derpaa videre de gik.
Men Kaiser Kunz med naadigt Nik
Udraabte, da de var forbi:
„Gid alle Qvinder var, som I!"

Fra Weinsberg er den Steen mig bragt,
Som her du seer i Guld indlagt.
En Ven, som paa sin Pilgrimsgang
Den tog, mig gav den, for i Sang
At tolke paa eenfoldig Viis
De ædle Qvinders Lov og Priis,
Og skjenke den, naar Tiden kom,
Til den blandt danske Qvinder, som
Mig bandt med trofast, helligt Baand.
Derfor den lægges i din Haand!

137.

Et Billed af en Sanger stor
Dig Julefesten bringer;
Fuldt gjennem Danmarks Bardechor
Endnu hans Strænge klinger.

Du, som har Øre for en Sang,
Og for det Skjønne Øie,
Som følger kjækt en Tankes Gang
I Dybden og det Høie;

Som har en Sjæl saa varm og øm,
Der frit sig lader vugge
I andre Hjerters søde Drøm,
Af andre Hjerters Sukke;

Du i hans Aasyn læse vil,
Hvad dunkelt der staaer skrevet,
Og i din Tanke lægge til,
Hvad han har lidt og levet.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Der pragtfuldt strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Dines Mørke
Og frydes ved hans ømme Sind
Og ved hans Hjertes Styrke.

Du tænke vil, at naar i Qvad
Mod Himlen gik hans Stræben,
En Himlens Genius da sad
Usynlig ham paa Læben.

Veemodigt vil du mindes, hvor
Med smerteblandet Glæde
Han sang, og at sin Blomsterflor
I Graad han maatte væde.

Og har du nydt den Rigdoms Frugt,
Hiin Sangers Træk mon gjemme,
Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
Til den, du har her hjemme.

138.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig et Blomsterløg;
Det lægges hen paa Glasset
Kun som til et Forsøg;
Man aner ei, hvad deiligt
Det gjemmer i sin Knold,
Om det en Enkelt bliver
Eller en **Duc van Toll.**

Jeg har min Blomst i Huset,
Det er en anden Sag,
Den grønnes friſk fra første
Til allersidste Dag;
Thi den er jo perennis,
Og lige smukt den staaer
Og dufter lige yndigt
I Vinter og i Vaar.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig en Bunke Kort;
Der blandes og omdeles
Af baade Rødt og Sort.
Een faaer da tidt paa Haanden
Af slette Kort et Læs,
Imens en Anden sidder
Og lurer med Trumf-Es.

Jeg holder Hjerterdame,
For mig er Hjerter Trumf,
Mig Hjerterne har feiret
Den herligste Triumph;
Det hjælper ei, de komme
Med deres simple Kort;
Min Hjerterdame stikker
Jo baade Rødt og Sort.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig et Skuespil;
Man sidder der og venter,
Hvad det skal blive til.
Der kommer Smiil og Taarer
Med Sorg og Fryd til Gjæst;
Men smukt det Hele ender
Dog altid med en Fest.

Mit Skuespil er yndigt,
Jo tiere jeg det seer,
Jo rigere det bliver,
Og jeg forlanger meer.
Ja stundom spiller ogsaa
Jeg selv, som jeg kan bedst,
Og seer jeg saa tilbage,
Hver Scene var en Fest.

O, gid min Rose blomstre
I Aar saa frisk og glad;
Jeg fast og tro vil holde
Mit elskte Hjerteblad.
O, gid fra Livets Scene
Hver Skygge flygte bort,
Og Skuespillet endes
I fuld og reen Accord!

139.

Ret aldrig kan jeg glemme
Den allerførste Gang,
Da jeg min egen Stemme
Fik høre, at den sang;
Mit Øie stod i Lue,
Et Blus var paa min Kind,
Min Aande, som en Due,
Fløi ængstligt ud og ind.

Der lød mig som en Dundren
Henover Himlens Blaae;
Der blev en saadan Undren
I hver min Tankes Vraa;
Der brændte saadan Længsel,
Saa lueheed en Tørst,
Der blev en Spørgen, Trængsel:
Hvad griber jeg nu først?

Det var, som Vinger hæved
Mig op fra Jordens Skjød,
Igjennem Sjælen bæved
En Strøm af Vellyst sød;
Det var ret som mit Øie
Blev mere skarpt og klart;
Det Dybe og det Høie
Mig syntes aabenbar't.

Mig smiled Jord og Himmel,
Mig vinked Busk og Træer,
Den hulde Blomstervrimmel
Den blev mig nok saa kjær;
Solen var mere gylden,
Og Himlen mere blaa,
Og dobbelt riig var Fylden
Af Nattens Stjerner smaa.

Og for mit indre Øre
Vidt aabnet blev en Dør,
Fuglen, kunde jeg høre,
Sang sødere end før;
Mig Havets stolte Brusen
Meer streng, alvorlig var,
Som Orgelklang sin Susen
Hen om mig Vinden bar.

Jeg fatted Kildens Rislen,
Naar den blandt Roser randt,
I Snogens sagte Hvislen
God Mening jeg fandt;
Og Katten, som sig strakte,
Og Hundens kjække Vov!
Selv i mit Indre vakte
En Stemning der, som sov.

De vilde Dyr paa Marken,
Den Edderkop, som spandt,
Den blanke Fisk i Parken
Til sig min Tanke bandt;
Og Rankens klare Drue
Fik mig en anden Skik;
Der blev en himmelsk Lue
Af den jordiske Drik.

Og Mennesket — den Gaade
Saa dunkel og saa sær,
Jeg prøved paa at raade,
Endskjøndt den er saa svær.
Jeg vovede at gjætte
Hans Hjertes fine Skrift
Og klart i Lys at sætte
Hans Tanke og Bedrift.

Jeg tolked Fryd og Smerte
Med livligt Farvespil,
Som fra mit eget Hjerte
Jeg hentede dertil.
Var Sandhed reen fremstillet,
Og var der nogen Feil,
Saa var det dog et Billed
Ud af mit eget Speil.

Om Usselhed, om Styrke
Jeg sang, om Elskov, Had;
Det Lyse og det Mørke
Det lod jeg følges ad.
For Skjønhed og for Ære
Mit Indre blev opladt,
Og kunde næppe bære
I Huus sin rige Skat! —

Men langtid var jeg bange,
Jeg gyste selv saa tidt,
Naar mine lette Sange
Ud flagrede saa frit.
Fra Verden fjern og ene
Jeg fulgte Hjertets Trang;
Bag Rosenhækkens Grene
Helst luunt jeg sad og sang.

Men snart jeg hørte sige:
„Han synger ganske net!“
Jeg følte Modet stige
Og Hjertet mere let.
Saa lod jeg mig da trykke,
Og saa var det forbi
Med Ensomhedens Lykke
Og det Skjultes Trylleri.

Thi skjøndt jeg havde Glæde
Og næsten ingen Sorg
Af hvad jeg monne qvæde
I Hytte og i Borg,
Var jeg dog tidt bedrøvet
Og mindre fri og glad,
End da, som Fugl bag Løvet,
Jeg ubemærket sad.

Men aldrig dog min Stemme
Mig selv saa liflig klang
Og følte ret sig hjemme,
Som naar til dig den sang;
Som naar den til dit Hjerte
Sig turde trænge ind,
Og dulme lidt dets Smerte,
Og qvæge huldt dit Sind!

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Fjerde Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Fjerde Bind.

Romanzer og Ballader.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

	Pag.
Jeg elſkte Fogdens Datter	1.
Sangeren søger sin Elſkede	3.
Ridder Kalv	6.
Kongen og Skipperen	11.
Matroſen	20.
Elſkovsſeglet	23.
Den hellige Jomfrues Hævn	31.
Flugten til Amerika	41.
Hemmeligheden	46.
Dandſen i Skoven	53.
Berthold Schwarz	60.
Vaabendragerens Ed	67.
Ravnens Ovide	79.
Violinſpilleren ved Kilden	85.
Der gik i grønne Skove —	89.
Der ſtaaer et Træ —	93.
En Ven	96.
Hjerteſorg. Hans	102.
Hendes	107.
To Elſkende	110.
En Mand og en Qvinde	116.
Paa Valen	120.

Pag.

Et Eventyr . . . . . 123.
Fregattens Hjemkomst . . . . . 131.
Uden Haab . . . . . 134.
Forvandling . . . . . 136.
Gaston den Gode . . . . . 138.
Sangeren Simonides . . . . . 144.
Helene. Et Sagn . . . . . 150.
Tre Veilere . . . . . 161.
Ved Kilden . . . . . 166.
Romanze . . . . . 170.
Et Billed . . . . . 177.
Drømmen . . . . . 180.
Kong Volmer paa Reisen . . . . . 182.
Farvel . . . . . 184.
Et Genrebillede . . . . . 186.
Forlokkelse . . . . . 189.
Den hvide Hind . . . . . 193.
Et Sagn . . . . . 197.
Dandsen ved Glumsø . . . . . 205.
Tre Frøkener . . . . . 211.
Tre om Een . . . . . 216.
Ratligt Frieri . . . . . 219.
Ridder og Svend . . . . . 227.
Skatten . . . . . 231.
Ravnen . . . . . 241.

Romanzer og Ballader.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens. Datter,
Hun var mit Hjertes Lyst,
Paa mit Ansigt boede Latter,
Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
Som min gamle Fader slog;
Han gjorde det end værre,
Min Kjæreſt fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
Dog qvalte jeg min Graad,
Dybt sad udi mit Hjerte,
Den bittre Smertens Braad.

Ret som den vilde Jæger
Jeg søgte Skovens Nat,
Der hvor i Kløftens Bæger
Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
Ham, som min Kjæreſt tog,
Og som min gamle, blinde
Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
Ved steile Afgrund stod,
Og mellem os den stride,
Den vrede Fjeldets Flod.

Da trued ham min Næve,
Jeg viiste ham min Flint,
Da saae jeg ham at bæve
Og tumle ned fra Klint.

Jeg dræbte ham jo ikke!
Det var hans egen Synd,
Der lod ham Døden drikke
I Strømmens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
Men det er Satan til Lyst,
Naar paa Fjæset staaer Latter,
Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskede.

Sommerdagen er saa varm,
Skoven kjøligt vifter,
Jeg med Cithren i min Arm
Foden langsomt skifter;
Her blandt disse høie Straae,
I de milde Vinde,
Vil jeg Tanken lade gaae
Alt til min Sjæls Veninde.

Ak! da du forlod mig brat,
Mørk og tom blev Tiden,
Gjennem Bjerg og Dal og Krat
Har jeg søgt dig siden.
Ingen Klippe var for steil,
Elskov har mig baaren;
At jeg altid end tog Feil,
Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
Ved hvert Klosters Døre;
Mangen Fremmed fik dit Navn,
Søde Navn at høre!
Og paa Troubadourens Viis
I de Herresale
Maatte jeg jo til din Priis
Med dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
Om dit Øies Pile,
Naar i Granedal jeg sad
Ved Kulsviermile.
Men naar Søvnens bløde Haand,
Gjorde tyst derinde,
Hvisked Drømmen til min Aand:
„Engang du dog skal finde!“

Hisset, hvor i snevre Dal
Veien sig mon bøie,
Hæver sig en Cathedral
Med sit Spiir det høie,
Røde Tage ligge tyst
Om den mørke Kjæmpe;
Anelsen udi mit Bryst,
Den kan jeg ikke dæmpe.

Rask jeg gaaer i Gaden ind,
Dict faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: „Søde Brud!“
„Kunde du mig glemme?“
Men hun træder fremmed ud:
„Min Mand er ikke hjemme.“

Ridder Kalv.

Kong Volmer stod i Halle,
Og deelte Borg og Land
Til sine Hovmænd alle,
Det bedste som han kan.
Heel naadigt Drotten bøier
Sit Hoved aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
Og lagde Skjemt dertil;
De priste deres Lykke,
Og takked ham med Smiil.
Den nordre Stump af Landet
Han gav til Eske Brok,
Han sagde: „Kryb i Sandet,
Da har du Huusly nok.

Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
Der trives sjelden Gaas,
Og derfor skal I rykke
Hver i sin egen Baas.
Men liden Morten Due,
Flyv kjønt til Aalholm op,
Sid der paa grønne Tue,
Og byg i Bøgens Top!

Hvor skal vi Galten sætte?
I Krogen kan han boe!
I hedder Høg med Rette,
I har saa hvas en Klo;
Søhanerne I gribe
Ud fra det sikkre Næs! —
Til Kalv jeg giver Ribe,
Der kan han gaae paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
Han smasked med sin Mund:
„Den Mundfuld den var karrig,
Guds Død! er jeg en Hund?"
Han daskede paa Sværdet,
Som slingred ved hans Laar:
„Jeg springer over Gjerdet,
Og til de Tydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
Og lod ad Holsteen staae,
Den hele Rideskole
Maa Horset gjennemgaae.
Der meldte sig den Gjæve
I Vredens vilde Ruus:
„Hvad synes I, Hr. Greve!
Om mig og Riberhuus?“

Grev. Gerhard fra sit Sæde
Sig reiste da paa Stand,
Han tog med Hjertens Glæde
Imod den danske Mand;
Han gav ham tvende Slotte,
Dertil det røde Guld,
Saa Ridderen vel maatte
Ham vorde tro og huld.

Men Vreden svandt, og Anger
Tog Huus udi hans Bryst,
Hans Falk og Hest og Sanger
Var ham ei meer til Lyst.
Med Rynker over Panden
Han sidder taus og tør,
Det Randersøl i Kanden,
Det glider ei som før.

Kong Volmer ſad i Halle,
En Qvæld paa Koldinghuus
Med ſine Hovmænd alle,
Og tømte gyldne Kruus;
Da ſkraaler høit Drabanten,
Som foran Salen ſtaaer:
„Nu kommer, ſaa min Sandten!
Hr. Ridder Kalv i Gaard.“

Ind traadte han i Salen
Med hjerteknuſte Blik;
Heel dirrende var Talen,
Meer krøb han, end han gik;
Han neied ſig med Smerte,
Og kyſſed Kongens Slæb,
Han var ſaa flau om Hjerte,
Og han var bleg om Næb.

„Hr. Konge! vær mig naadig!
Min Daad den var jo fræk,
Og jeg var altfor graadig,
Derfor løb jeg jo væk;
Men jeg har ikke ſovet
I Holſteen, ſkal I ſee,
Jeg bringer, næſt mit Hoved,
Jer ſtolte Slotte tre.“

Sit Ansigt Drotten bøier,
Og tier aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Sig kruser om hans Mund.
Han rakte Fredspokalen
Ham med sin egen Haand;
Saa treen han frem i Salen,
Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjære!
Hvad jeg nu sige vil;
Den K a l v er, paa min Ære!
Dog værd at lægge til.
Som Kalv han løb fra Baasen,
Men som en mægtig Ko
Han hjemad satte Kaasen
Med stærke Kalve to.“

Kongen og Skipperen.

Hvor Fjeldets Graner lude
Ned mod Hardangerfjord,
Der vugger sig en Skude,
Og knager med sit Roer;
Som Kjøbmandsskilt der vaier
Paa Stang et prægtigt Skind,
Hvori de Store pleier
I Nord at svøbes ind.

Den unge Skipper sætter
Tungsindig Haand paa Kind,
Knap Øiet op han letter
At see til Byen ind;
Med Hatten paa sit Øre
Og Haanden i sin Barm
Han sorrigfuld mon høre
Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
Af Længselsdrømmens Magt:
„Hvor har du, Skipper! hjemme?
Og hvad er vel din Fragt?
Du her har ligget længe,
Og har ei solgt din Last?
De norske Herrers Penge
Maae sidde grumme fast!“

Den Skipper sprang paa Stranden
Med Hatten i sin Haand;
Men Ærefrygt for Manden
Fast bandt hans Tungebaand.
Ham stod paa Panden præget
Et stolt og mægtigt Sind,
Skjøndt al hans Pragt var Skjæget
Af Sølv omkring hans Kind.

„Hvor Hekla stolt sig løfter
Mod Odins høie Sal,
Og hvor i Bugten snøfter
Den drabelige Hval;
Hvor Maagehæren dukker
Det sølverblanke Bryst,
Mens hule Brænding sukker
Omkring den steile Kyst;

Paa Island stod min Vugge,
Og der jeg voxte op;
Der leged med sin Dukke
Saa fiin en Liliknop;
Men da den blev en Lilie,
Og Dukken var itu,
Da bøied Freias Villie
Til mig den Favres Hu.

Lad Skaptaajøkul prale
Med solbestraalte Snee,
Jeg kjender Høi og Dale,
Hvor der var meer at see;
Lad Heklas Flammer true,
Det er saa grum en Ild;
Jeg veed en anden Lue,
Saa stærk, — men dog saa mild!

I disse blide Flammer
Et trofast Hjerte slaaer,
Og i hvert Hjertekammer,
Jeg veed, mit Billed staaer.
Ung Astrid er min Glæde,
Saa let som Slettens Raa!
Stolt kan hun Væven træde,
Og Harpen kan hun slaae.

Men — Ørnen har sin Rede,
Sølvkilden er dens Kruus,
Dens Vildbrad gaaer paa Hede,
Og jeg — har knap et Huus!
Og derfor frygted længe
Jeg hendes Faders Trods;
Thi han har mange Penge!
Han har saa meget Gods!

Som Fjord af Sildestimen
Af Sølv er Kisten fuld,
Saa blankt som Nordlysstrimen
Er alt hans røde Guld;
Hans Hjorder hvidne Marken,
Og Havet bær hans Seil;
Guldfisken gaaer i Parken,
Og Huset er af Tegl.

Han sad just i sin Stue
Ved Kruus og Davrebord,
Da jeg af Elskovslue
Fremsøgte mine Ord.
Dog var han from, den Gamle,
Han bad mig sidde ned,
Og da han saae mig famle,
Hjalp han mig selv paa Gled:“

„Til Astrid vil du beile?
„Det har vel megen Hast?
„Først maa du Skuden seile,
„Og sælge mig en Last;
„Men har du solgt med Ære,
„Og bragt mig gyldne Tut,
„Skal hun din Hustru være;
„Men ikke før, min Gut!“

„Jeg foer som Skyens Glente
Ad Havets vaade Vei;
Men Astrid faaer nok vente,
Thi Hjalmar kommer ei!
Nu længes hun ved Rokken,
Og spørger Veir og Vind,
Og seer paa Karvestokken
Med Taarer paa sin Kind.

Her har jeg ligget længe,
Og har ei solgt min Last;
De norske Herrers Penge
Maae sidde grumme fast;
Og Freias Barm er isnet
Ret som en Vintersky;
Thi alt mit Haab er visnet,
Hun gav det intet Ly!“

Det sukked han saa saare,
Og bandt sit Hattebaand,
Og tørrede sin Taare
Med Bagen af sin Haand.
Men Gubben, skjøndt han sendte
Ham et alvorligt Blik,
Med Trøst hans Mod optændte
Dog venligt, før han gik.

„Skjæld ei de høie Guder,
De raade altid godt!
Kuns ufri Mand bebuder
Med Taarer sig og Spot.
Bliv her indtil i Morgen!
Tidt kommer Lykken brat,
Og ender freidigt Sorgen,
Som Dag den skumle Nat!“ —

Alt dybt bag Vestens Bølge
Sig fjæled Natten sort,
Og hendes Stjernefølge
Jog Odins Øie bort;
Da spidsed Hjalmar Øre;
Til Ludurhornets Klang
Sødt Fløiten lod sig høre,
Saa Dal og Fjelde sang.

En Sværm til Havnen iler
Af Fruer og af Mænd,
Huldt Jomfrukinden smiler,
Og strunk er hver en Svend.
Den stolte Skare kneiser, —
Men som et Spiir paa Slot
Frem udi Flokken reiser
Sit Hoved Norges Drot.

Ned ad hans Skuldre glider
Et kostbart Purpurskrud,
Paa Silkekoften skrider
Den norske Løve prud;
Den røde Krone hviler
Omkring hans tunge Hjelm,
Saa listeligt han smiler
I Skjæg, den gamle Skjelm.

Han hæver lydt sin Stemme
Med al sin Manddomsmagt:
„Hvor har du, Skipper, hjemme?
Og hvad er vel din Fragt?
Du her har ligget længe,
Og har ei solgt din Last,
De norske Herrers Penge
Maae sidde grumme fast!“

Med Undren da sit Øie
Paa Drotten Hjalmar slaaer:
Normannakongen høie
Er Gubben fra i Gaar!
Af Fryd hans Hjerte hæves,
Han hilser ham med Tugt,
Og prøver, men forgjæves,
At sige noget Smukt.

„En Kaabe gad jeg bære
Af dine Graaværksskind,
Den kan mit Skilt jo være,
Jeg har et fredsomt Sind;
Spring ned i din Kahytte,
Og rør kun flink din Krop!
Nu vil vi Kaaber bytte,
Det gaaer vel lige op?“

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
Og iled op med Hast;
Han bar en Graafels Kappe
Med udsyet Bræm og Qvast.
Den var just af de ægte
Med langstrakt Kongeslæb,
Ved Kraven var en Hægte
Af gyldne Ørnenæb.

Fra Drottens Skuldre svære
Ned Purpurfloden svandt;
Og Hjalmar hiin med Ære
Omkring den Herre bandt.
Men da den staalgraae Kappe
Han priiste høit med Ord,
Hvor blev de Hovmænd rappe!
De fulgte strax hans Spor.

Heel mangen Bjørn begjærte
At tee sig fromt i Sind,
Og mangt et Ulvehjerte
Slog bag et Lammeskind;
Den fine Jomfruhage
Krøb i den bløde Uld;
Snart var ei meer tilbage,
Og Hjalmar — fik sit Guld.

Men da han næste Morgen
Vandt op sit hvide Seil,
Med Hjertet løst af Sorgen
Han skreeg fra Skudens Speil:
„Hver trofast Svend og Pige
Og hver en Handelshavn
Velsignet bør udsige
Kong Harald Graafels Navn!“

Matrosen.

Ved Toldboden steeg en Matros i Land,
Hans Haar de vare saa hvide,
Han havde ei seet sin Fædrestrand
I mange Herrens Tide.

Han havde ei seet, at Byen faldt
For engelske Blus og Brande,
Ham Skjebnen havde fra Hjemmet kaldt
Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da med Haanden i Barm,
Og Øiet saa mørkt i Vrede,
Og stirrede med veemodig Harm
Paa den tomme Svanerede.

Da tørrer han sig om Skjæget brat,
Mens Taaren paa Kinden brænder,
Han knuger den gamle, begede Hat
Imellem de sittrende Hænder.

„Hvor er I henne, store og smaa,
I Havets stærke Svaner?
Som smykkede her i Dammen laae
Med Dannebrogs røde Faner?

Søger I end den gamle Færd
Paa fjerne fiendtlige Kyster?
Viser I Fienden, hvor stolt I bær
De egeplankede Bryster?

Nei! — I har glemt den gamle Sang,
De danske jublende Toner;
Nu stemmer I op den Seiersklang,
Der tordner fra Brittens Kanoner.

Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
Men ingen beesk, som den sidste,
Den var iskjenket til bredfuldt Maal,
Nu vil mit Hjerte briste!

Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
Jeg i sidste Havn skal fortøie,
I svøbe en Flig af Dannebrog
Omkring min snevre Køie.

Det gjør saa godt for Vee og Værk,
Det Svøb bør man vel hædre,
Selv Jomfru Marias Silkeserk
Ei Smerten kan dulme bedre.

Naar da den store Baadsmandsmat
Paa Dækket kalder de Døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Til Mønstring hisset at møde.

Og Chefen selv, kan I troe mig, Børn!
Mig beder frem for sig træde:
„Naa er du der, din gamle Ørn!
„Gak ind til din Herres Glæde!“

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud,
Til Chefens Kahyt, den høie;
Der møder jeg Wessel, Juel og Rud,
Og Ham med det ene Øie.“ —

Saa talte han og lagde sig træt, —
De troede, han faldt i Tanker;
Da var han død, — hans Død var let,
Hans Hoved laae paa et Anker.

Elskovsseglet.

Hvi taler sig den Ridder træt,
Og fægter med sin Fjerbaret,
Med Øiet fuldt af Taarer?
Hvad er det for en Trolddom vel,
Som saa hans Kraft bedaarer?
Ned kaster han sig som en Træl
Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun, den Frøken fiin,
Som for ham staaer i hviden Liin,
I Fløil og Gyldenstykke?
Om Nakkens steile Sneeskred slaaer
En Krands af Lokker tykke,
Et Smiil om røde Læber staaer,
Om Mundens Perlesmykke.

„Du tænker vel, din Tales Magt
Mit Hjerte har i Lænker lagt?
Hør først, hvad jeg vil byde!
Et Aar din Elskov være stum!
Ei mindste Ord tør lyde;
Og synes dig min Lov for grum, —
Saa kan du den jo bryde!

Et Aar du taus betænke skal,
Hvad du har talt i denne Sal
Om Amors Piil og Kerte;
Kuns Diekast tør bringe Bud
Om Glæde og om Smerte;
Og vil du tale til din Gud,
Han hører nok dit Hjerte.

Du trofast er i Sind og Hu,
Men Tungen er saa svag; — for nu
Dens Svaghed ei at friste,
Et Segl jeg fæster paa din Mund,
Ak, lad det ikke briste!
Thi er du stærk til Prøvens Stund,
Det bliver ei det sidste!“

Da bøier hun sig smidig, rank,
Saa ned om Begges Kinder sank
Et Telt af Lokker bløde;
Som vilde de ret holde Vagt
Ved Mundens Elskovsmøde; —
Og strax ved Kysets Tryllemagt
Hans Tunges Liv uddøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
Farvel han vinker med sin Haand,
Han tør et Ord ei vove;
Sin Hest han lader sadle brat,
Thi giennem Dal og Skove,
Som Graven taus, end samme Nat
Han ride vil til Hove.

Før talte han som trofast Ven
Til Gangeren, og klapped den
Paa Hals og strøg dens Manke;
Nu sad han taus, de matte Blik
Han lod mod Himlen vanke;
Thi til den stolte Frøken gik
Enhver hans Hjertes Tanke.

Den skumle Aand, som kuns er glad,
Naar den kan skille Hjerter ad,
Ham rænkefuld omsvæver;
Fra hver en smigrende Gestalt
Til ham sin Røst den hæver,
Gjør snilde Spørgsmaal overalt,
Og listig Svar udkræver.

Rundt Fristeren omringer ham:
Fra Maanens gyldenrøde Kam,
Fra Aftnens Purpurbræmme,
Fra Borgen med sit røde Tegl,
Der luunt i Skovens Gjemme
Sit Ansigt seer i Søens Speil,
Ham lokked mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
Hver Bæk i grønne Dale,
Hver Stjerne i den blanke Trop,
Som staaer i Himlens Sale,
Hver Nattergal i Lindens Top
Ham fristede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
Det pranger med hans Ridderskjold,
Med Taarn og Marmortinder;
Men mat og stum i Slottet Hal
Hans Tyende ham finder;
De komme kun ved Klokkens Kald
Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen sender naadig ud
I alt sit Land et Herrebud, —
Han holdt ham høit i Ære:
„Hvo, som den stumme Ridders Mund
„For Tungebaand kan skjære,
„Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
„Kan ønske og begjære!“

Frem staaer de røde Lægers Flok;
Saa travlt, med stærke Urter nok
De vil hans Tunge qvæge;
Vel mægte de en grusom Sot
Paa Flugten at bevæge,
Men endnu er den Urt ei groet,
Som Elskovs Qval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
De træde nu hans Leie nær
Med Lys og Vand og Bønner;
Vel mægte de at mane ud
De sule Mørkets Sønner,
Men kuns med Spot hiin lille Gud
Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
Man til hans Leie kalder;
De stimle til med listigt Blik
Af hvert et Kjøn, hver Alder,
Men deres Kløgt ei holder Stik,
Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
En Signekone, som med Ord
Og sære Tegn helbreder;
Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
Den matte Fod veileder;
Men hendes Raad var dyrekjøbt, —
Hans Haand hun sig udbeder.

„Min Isse bærer hundred Aar,
Men hvis jeg Ungersvenden faaer,
Min Vaar vil atter grønnes;
Saa hvisked mig min Skjebnes Røst,
Og derfor kan det skjønnes,
At, skal mit Raad ham bringe Trøst,
Med Guld det kan ei lønnes."

Hun træder langsomt til ham ind,
Mens Vennerne med ængstligt Sind
Sig om hans Leie flokker;
Hun standser tankefuld og tyst,
Saa sagte til ham rokker,
Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
Og stryger bort hans Lokker.

Hun bøier over ham sig hen,
Og siger: „tal, du Ungersvend!"
Og kysser ham paa Munden;
Da — ved den Gamles Dickast, —
Var flux hans Qval forsvunden,
Thi Elskovsseglets Lænke brast,
Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kaſted hun den ſorte Dragt,
Og ſtolt hun ſtod i Skjønheds Pragt
Med Diets Tvillingfakkel;
Han førte glad ſin unge Brud
Til Herrens Tabernakel,
Og priſte henrykt der ſin Gud
Og Kjærligheds Mirakel.

Den hellige Jomfrues Hævn.

„Aftensolens Straaler smile,
Lad nu Hornets Toner hvile!
Sæt i Ro kun Jagtens Spyd!
Hisset Borgens Tinder blinke,
Til Banket de lystigt vinke,
Og til Dandsens muntre Fryd!“
Kongen talte; — Jægerskaren
Svinger ind paa Slottets Plads,
Og paa Vogne følge Haren,
Hjorten og den vilde Bas.

Slottet kneised strunkt med Vælde,
Ungdomsstærkt, skjøndt graat af Ælde,
Mellem Mark og Skov og Strand;
Kobberspire, himmelhøie,
Billedstøtter, gyldne Fløie
Speiled sig i salten Vand;

Thi, hvor tvende Bugter ſtrække
Ud i Hav det ſteile Næs,
Stod det ſom paa Fløielsdække,
Virket af det friſke Græs.

Heſtevrinſken, Pidſkeknalden,
Hundeglam og Herrers Kalden
Blander ſig med Hornets Gjald;
Kjøgemeſtre iilſomt drage
Op og ned, frem og tilbage
I den høie Ridderſal;
Roſenkind og fyrigt Øie
Smiler fra hver Vindveskarm,
Saa bag mangen Jægertrøie
Hæver ſig en kjærlig Barm.

Een er taus i denne Vrimmel,
Glad han ſpeider hiſt ſin Himmel,
Ændſer ei den vilde Lyd,
Thi til tvende Stjerner blanke
Sender han en Elſkovstanke,
Støttet til ſit lange Spyd;
Medens andre Herrer ſtande
Samlede i mindre Chor,
Løfte kjækt den ſtolte Pande,
Mønſtre Borgens Blomſterflor.

„Danske Ridder? seer du hende?“
— „Ak ja! hun er let at kjende,
Det er jo den lille Skalk,
Som hos Dronningen er Terne,
Sød hun er som Mandelkjerne,
Sky dog som den vilde Falk;
Hvis din Hu til hende stander,
Troer jeg vist, du styrer feil,
Du paa denne Klippe strander,
Eller stryge maa dit Seil.

Smuk er du, min velske Herre!
Seierstolt, — men her, desværre!
Er din Snildhed nok for seen;
Hun er sindig, du er flygtig,
Du er snedig, hun er kløgtig,
Du er fyrig, — hun er reen!“ —
„Ei hvor fyndigt du kan male!“
Loe den velske Ridders Mund,
„Men du skal din Spot betale
Dyrt mig næste Morgenstund.

See, der staaer hun, fyldig Armen
Støtter sig paa Marmorkarmen,
Heftigt bølger Barmens Hav;
Skulde dette sorte Øie,

Disse brede Liliehøie
Gjemme Kjærlighedens Grav?
Blikkets Straale fast er stillet
Paa en Plet i denne Gaard;
Men vist intet Helgenbilled
Dette Andagtsoffer faaer.

Over Kjeldervindvets Bue
Staaer et Billed af vor Frue,
Ovenfor den Skjønne boer;
Frelseren paa Armen svæver,
Og den Høire blidt det hæver,
Signende den ganske Jord;
Naar jeg da mig ind vil snige,
Bliver det, — den Sag er klar, —
Mig en naadig Himmelstige,
Som for Tusinde det var.

Løft paa denne gyldne Kjede!
Otte Gange om mit brede
Bryst den snoer sig som en Orm:
Den er din, hvis jeg i Morgen
Ei kan sige: nu er Borgen
Min, og taget dog ved Storm!
Er der nogen Eva fundet,
Som paa Æblet kasted Vrag?

Dristigt vovet, halv er vundet
Morgengraa gier Solskinsdag!“

Rask de iler op i Salen;
Men af Junkrens frække Pralen
Ingen Tøddel faldt til Jord;
Thi en Beilers fine Øre
Selv i Storm og Brag kan høre
Hvert hans Elskov farligt Ord;
Det var ham, der stod og hældte
Sig til Spydet rolig, fast,
Det var ham, hvis Hjerte gjældte
Pigens ømme Øiekast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme
Hjælper slet ham Blikkets Flamme,
Knyttet Haand og rynket Bryn,
Over Pandens høie Buer
Vredens Sky forgjæves truer,
Ei den vorde tør til Lyn;
Han, som Svend, maa holde Bøilen,
Naar hans Drot vil drage ud,
Strigle Hesten, pudse Tøilen,
Han maa ride Herrebud.

O! hvi tør jeg ei med Landsen
Tugte ham i Vaabendandsen, —
Hvisked Harmen i hans Bryst,
— Skjøndt jeg ofte uforfærdet
Drabeligt har svunget Sværdet
I den hede Kampens Dyst.
Styr dig da, min vrede Villie!
Jeg vil holde Vagt i Nat,
Vogte dig, min rene Lilie!
Skjerme dig, min dyre Skat!

Men et hurtigt Bud ham kalder:
„Inden Natteduggen falder,
Maa du sidde rank tilhest,
Over Land du skal dig skynde
Fem Baroner at forkynde,
Kongen byder dem til Gjæst!“
Stum han nikker, bort han haster,
Og skjøndt han ei Frelse veed,
Først fortvivlet han sig kaster
For Madonnas Fødder ned.

„O, Guds Moder! skyt din Navne,
Kjærligt dine Arme favne
Denne Nat min søde Brud!
En uplettet Reenhedsstjerne,

Lys for hende fra den fjerne
Himmel, hvor du boer hos Gud!
Ei du lader Lilien segne,
Knækket af en grusom Fod,
Ei du lader Rosen blegne, —
Mægtig er du, from og god."

Alle Lamper vare slukte,
Alle trætte Øine lukte,
Hele Borgen død og tyst;
See, da aabnes Dørens Fløie,
Og med dunkelbrune Øie,
Blomster paa sit Haar og Bryst,
Træder ud den skjønne Pige,
Offrer sine Blomster smaa,
Knæler ned, og lader stige
Øies Stjerne mod det Blaae.

„O, Guds Moder! du, min Navne!
Trygt jeg dine Knæ tør favne,
Kysse ydmygt Kjolens Bræm;
Lad i denne Nat, som stedse,
Himlens stærke Englekredse
Holde Vagt omkring mit Hjem!
Aldrig mig din Trøst du røve,
Vogt mit Hjerte, styrk min Fod,

Aldrig vil jeg dig bedrøve,
Jeg vil være from og god!“

Langsomt atter ind hun træder;
Natten fine Taarer græder
Over tause Skov og Land;
Ned fra Taarnets Vindeltrappe,
Tæt indhyllet i sin Kappe,
Sniger sig den velske Mand;
Listende foran det høie
Billed maaler let og snart
Hans forvovne, frække Die
Sindig lumsk den steile Fart.

„Nu, Madonna! kan du gavne!
Jeg forelsket dig vil favne,
Stigende med henrykt Sands
Op til Vindvet, hvor den Skjønne
Omt bag Nattens Slør vil lønne
Kjækhed med sin Jomfrukrands;
Du til Himlen trygt mig bære,
Vær saa naadig, from og god!
Jeg betroer dig her min Ære,
Salighed og Liv og Blod.“

Op ad Muren han sig klynger,
Smidigt Benene han slynger
Om Madonnas Liv, og alt
Han vil dristigt hæve Armen
For at gribe Vindveskarmen,
Da han gled, — men ei han faldt;
Kjeden, som hans Skuldre smykked,
Snoer sig, stærk som Hampereb,
Om Madonnas Arm, og Rykket
Føltes som et kraftigt Greb.

Voldsomt Gyldenlænken krænger
Sig om Nakken, og han hænger
Frit paa Støttens strenge Haand:
Al sin sidste Kraft han samler,
Men forgjæves Foden famler
Efter Hjælp; det stærke Baand
Ubarmhjertigt Løkken snører
Om hans Hals; da synker ned
Dødens Haand, og ham tilslører
Nattehimlens Herlighed. —

Og da Svenden kom tilbage,
Vendtes snart til Fryd hans Klage,
Herligt smykket blev hans Liv;
Lønnen for hans tappre Fore

Blev den gyldne Ridderspore,
Og den skjønne Mø hans Viv.
Borgen sank, dens Spor ei findes,
Bonden pløier Bakken jævn,
Kun ved Harpen Sagnet mindes
Om Vorfrues strenge Hævn.

Flugten til Amerika.

Dengang da jeg var en lille Een,
Og havde begyndt min Skole,
Og havde faaet Støvler paa begge Been,
Og kastet min Blouse-Kjole;

Da var jeg ikke saa from som nu,
Da havde jeg Been i Panden,
Mit Blod var hedt, og ilter min Hu,
Jeg forstod mig kun lidt paa Forstanden.

En Middagstid mellem Tolv og Et
Engang var jeg rigtig i Vinden;
Med Næven knyttet og Hjertet hedt
Jeg stod, og med Taarer paa Kinden.

I Skolen jeg havde faaet et Nul
For de første Declinationer,
Mama havde skjændt for et lille Hul
Paa de Casimirs Permissioner.

Og Bagerens Rikke, som før var saa sød,
Hun stod nu og loe ved Porten;
Hun havde mig lovet et Hjerte-Brød,
Det, saae jeg, hun gav til Morten.

„Nei," tænkte jeg da, „det er for galt!
Langt meer, end jeg kan udholde; —
Det skal de Alle faae dyrt betalt,
Som mig denne Tort forvolde.

Nu flygter jeg bort til Amerika!
Og naar man saa er forlegen,
Hvor atter man faaer en Peter fra, —
Ja — saa er Peter af Veien."

Forbauset min yngre Broder, Emil,
Gav Slip paa Pidsk og paa Slæde,
Paa Ansigtet stod et usikkert Smiil
Omtrent mellem Lee og Græde.

„Ja, hør du, Emil! du skal gaae med,
Som Brødre vi bør holde sammen;
Her er ei længer vort blivende Sted,
Hist finde vi Trøst og Gammen.

Den Lille han saae paa de nye Skoe,
Og glatted sin Blouses Folder:
„Hvor lang er vel Veien, skal jeg troe?
Og mener du, Skoene holder?“

„Ja, længer der er til Amerika
End til Tante Lise paa Landet;
Men for at komme didhen herfra,
Man seile maa over Vandet.

Men hvis man saa Farten overstaaer,
Fortryder man aldrig Løbet:
Man faaer til Foræring en Herregaard
Og Penge ovenikjøbet.

Med Sølv er Hestens Hov beskoet
Og Vognens Hjul beslaaet;
Guldet det ligger dig for din Fod,
Du bukker dig kun for at faae 'et.

Confectrosiner og Mandler der groe,
I store Duske de hænge
Paa Træerne sammen, to og to,
Og koste slet ingen Penge.

Brystsukkre du som Tvebakker seer,
Som Rugbrød Chocolade,
Med Sukkerkugler det hagler og sneer,
Og regner med Limonade.

Og Frihed har man endnu dertil
Fra Morgen til Aftens Ende,
Man spytter paa Gulvet, hvor man vil,
Og lader Cigarerne brænde.

Man gynger den hele udslagne Dag
I deilige Vuggestole,
Og det kommer an paa Hvers Behag,
Om han gider gaaet i Skole!"

„Ja saa," sa'e den Lille, „saa er det et Ord!
Nu er da min Reise besluttet!
Min Appetit er just ikke stor
Til at komme i Instituttet.

Min Krydderkringle jeg henter endnu,
Den skal gjøre godt paa Veien,
Og saa den store Bibel, du?
Den, veed du jo, er vor egen!"

Med Billedbiblen i Favn han kom,
Mens Kringlen han bar i Munden; —
Saa stod vi lidt stille, og tænkte os om,
Thi bitter var Afskedsstunden.

Vort kjære, rolige Fædrehjem
Vi skulde for evigt savne. —
Da aabned Mama sit Vindve paa Klem,
Og raabte paa vore Navne:

„Emil og Peter! hvor skal I hen?
Hvad gjør I med Bogen paa Gaden?
Skynd jer nu strax herind igjen,
Nu kommer Dorthe med Maden!"

Betuttede begge to vi stod,
Vor Reise gik reent i Glemme,
Og uvilkaarlig lystred vor Fod
Den moderligt myndige Stemme.

Min Vrede nedslog hendes blide Røst,
Som Lynstraalen Egestubben,
Jeg drukned min Sorg og fandt min Trøst
Paa Bunden af Sagosuppen.

Hemmeligheden.

„I Aften ved Skoven
Der mødes atter vi,
Hvor rislende Voven
Sig snoer langs dunkle Sti;
Naar Nattevinden sukker,
Naar Rosens Kalk sig lukker,
Da skal jeg ved dit Øre, ved din Haand
Fortrylle sødt din Aand.

Meer Ordet, end Blikke,
Har Trolddom i sin Magt,
Og Øret tør drikke,
Hvad Blikket ei faaer sagt;
Og Haandens Die skuer
Langt meer end Dagens Luer,
Den er i Nattens Favn saa elskovsfuld,
Og — taus — og tro som Guld.

Vær naadig, du Søde!
Forspild ei Elskovs Priis;
Lad Solen, den røde,
Ei see vort Paradis!
Og aldrig bort du trække
Det mystisk-dunkle Dække,
Der skjuler Himlen, Amor os har skabt,
Thi da — er Alt fortabt!"

Hun svandt gjennem Hækken,
Saa let var hendes Fjed;
Men eensom ved Bækken
Sank Ungersvenden ned.
Vildt blussende han pressed
Sin hede Kind i Græsset,
Og kysed Sporet, hvor hun nylig stod
Paa fine Jomfrufod.

End aldrig han skued
Sin Elskovs Diamant,
Og Hjertet, som lued,
I Mulm kun Lindring fandt;
Bag Nattens dunkle Kaabe
Han turde ane, haabe;
End aldrig hendes Dies Elskovsglands
Formæled sig med hans.

Naar Maanen ei væved
Sit straalerige Rund,
Og Poplen knap bæved
I sommerdunkle Lund,
Ved kratomgroede Kilde
De mødtes da saa silde;
Ved første svage Lærkeslag igjen
Hun svandt, og ak — hvorhen?

En Drøm var hans Lykke,
Et saligt Sværmeri;
Det yndigste Smykke
Hans Kjærlighed deri.
Den undersulde Stemme
Lod henrykt ham forglemme
Al Bitterhed, som Livets Væld udgjød,
Selv Sorgens Frugt blev sød.

Han maatte sig bøie
For hendes Villies Lyn;
Men Haanden blev Die,
Og Følelsen blev Syn;
Saa elskovsøm og bange,
I Skjønheds Bølgegange
Den lærte bedre ham, end Diets Magt,
De ædle Formers Pragt.

Han spørge ei turde; —
Men hendes Flaumeblod
Ei komme til Orde
Hans dybe Længsel lod;
Thi hvert Klenod, hver Gave
Af Paradisets Have,
Som Kjærlighed har Kjærlighed betalt,
Det skjenked hun ham — Alt! —

Men midt i sin Himmel
Hans Hjerte følte Qval:
Blandt Ungmøers Brimmel
I Kongeborgens Sal,
Blandt Pigerne, der dandse
Paa Eng med grønne Krandse,
Blandt dem, som høste flink den unge Viin,
Han speided efter Sin.

Ak, er det vel Hende
Med denne runde Arm?
Hvis Kinder hist brænde?
Som har saa fuld en Barm?
Mon jeg vel Armens Vidie
Har flettet om den Midie?
Mon denne Læbe frisk og rød og sund,
Vel kysset har min Mund?

Hans Bryst blev et Fængsel;
Og stadigt boede der
En brændende Længsel,
Et rasende Begjær,
At under Himlens Bue
Han maatte hende skue,
Og henrykt vise Solens Blik den Skat,
Han fandt i dunkle Nat. —

Sig Mørket nedsænked,
Da mødtes de i Lund,
Og fastere lænked
Ham til sit Hjerte Hun;
Men da i Nattens Stille
Hun atter flygte vilde,
Da fulgte han langs Bækkens krumme Bugt
Den Hemmeliges Flugt.

Langs Haugernes Mure
I Stadens Labyrinth,
Hvor Ængstelser lure,
Han fulgte hende blindt;
I et Palads hun svinder, —
Snart Dagen bleg oprinder,
Og viser ham, saa mat og feberkold,
Dets store Adelsskjold.

Mens ſittrende banker
I Hjertets Dyb hans Blod,
I Slottet han vanker,
Stærk af fortvivlet Mod;
Igjennem gyldne Sale,
Som Morgenſtraaler male,
Han iler, og den hulde Skygge naaer,
Og — taus for hende ſtaaer.

Der ſtod hun, den ſlanke,
Den herlige Geſtalt,
Saa ſiin ſom en Ranke,
Og dog ſaa fyldigt Alt;
Men Sløret's Fold tilhylled
Den Læbe, ham fortrylled,
Og Panden, Diets Lys, det rige Haar
Bag tætte Taage ſtaaer.

Da — langſomt hun hæved
Fra Panden Sløret's Flod, —
Og rædſomt han bæved
Fra Iſſe ned til Fod!
Med ſtive Blik han ſtod der,
Liig Marmorgudens Broder,
Som kunſtigt hugget, dødningbleg og ſmal,
Bar Fløienes Portal.

Et Ord han ei mæler,
Bevæger ei sin Haand,
Skjøndt tvungen han dvæler
Med Rædsel i sin Aand;
Med vild og haanlig Latter
Hun sænker Sløret atter,
Da støder han sin Haand mod fæle Syn, —
Og flygter som et Lyn. —

Bag Fjeldenes Rygge
I dybe Granedal,
Hvor Munkene bygge,
Og Kilden rinder sval,
Der saae man taus ham vanke,
Og een var kun hans Tanke; —
Men aldrig han sin Løndom fik udsagt, —
Den blev i Graven lagt.

Dandsen i Skoven.

„Nu er der feiet og redt Seng,
Og Davren er til Ende;
Nu skal du, Paul! min lille Dreng!
Til Skovs og hente Brænde.

Der liger Jis paa Sø og Eng,
Derunder slumrer Voven,
Og Ved har Stormen fældt i Fleng
For Fattigfolk i Skoven.

Den Vinter er saa haard og slem,
Saa Sult og Nød os kue
I Rævens Hule, Bjørnens Hjem,
I Fattigkones Stue.

Jeg haaber, du er ei forknyt,
Men kjæk du gaaer og samler;
Thi er du nu forsagt, — saa hyt!
Naar Trommeskindet ramler.

Og bringer du en dygtig Dragt,
Saa ſtor, ſom du kan bære,
Da ſkal, du ſom jeg tidt har ſagt,
Min egen Pusling være!“

Den Lille med et Hop, et Greb
Fik trukket ned fra Knagen
Det halvopſlidte Hampereb,
Og gav ſig ſtrax til Sagen.

Han knappede ſin Kofte trang,
Og tog ſin lodne Hue,
Og varmed Haanden nok engang
Ved Arnens ſjunkne Lue.

Flink gled han hen ad Byens Park,
Og fløiled med det Samme,
Saa ſprang han lyſtig over Mark,
Og ſvandt bag Bøgens Stamme;

Ved hvert et Skridt den lille Fod
I dybe Løv han planter,
Han klapper Kindens Roſenblod
Med ſine uldne Vanter,

Med flittig Haand, med Øiet glad
Det tørre Qvas han sanker,
Mens til sin Moer og Middagsmad
Han sender sine Tanker.

Da rasler det bag Grøft og Grav,
Da knaser det i Tjørnen;
Med tunge Fjed, i Luntetrav
Fra Krattet kommer Bjørnen.

I strakte Løb det slunkne Skind
Om Bugen slaaer i Rynker;
Den brummer huult; ved hvert et Trin
Det brede Hoved synker.

Da visner Rosen paa hans Kind; —
Skjøndt nok saa snild og tapper,
Han veed ei ud, han veed ei ind,
Og Hjertet heftigt klapper.

Bleg springer han til næste Træ, —
Hans Fødder var ei sene, —
Og svinger sig ved Haand og Knæ
Høit op paa tykke Grene.

Men Bamsen er en sikker Mand,
Han klattrer som den Bedste!
I høie Fristed snarligt han
Den stakkels Paul vil gjæste.

Da rasler atter Green og Krat,
Og gjennem Løv og Buske,
Han seer Graaulven, den Krabat,
Saa jævnt til Træet luske.

Af Diet gnistrer blodig Brand,
Sit Hyl den ei kan tvinge,
Og søger dybt sin sultne Tand
At slaae i Bjørnens Bringe.

Men med en vældig Drevask
Den Gamle ham modtager,
I Skoven klang det tunge Dask,
Og Ulvens Kindbeen knager.

Med glubske Hvinen foer den ind,
Som paa et Aadsel Ravnen,
Og som med kjælent Vennesind
Den styrted ham i Favnen.

Tæt Bjørnen med sin brede Lab
Ham krysted til sit Hjerte,
Mens Ulven gav ham Kys og Klap
Langt fleer, end han begjærte.

De sukkede, de nyste rødt,
De eiegode Venner,
Og smilede saa honningsødt
Med deres hvide Tænder.

De valsed rundt med Brøl og Støi
Om Bøgetræets Rødder,
Smaaqviste, Mos og Blade fløi
For deres rappe Fødder.

Peent feiet blev den runde Plads,
Hvor Dandsen de opføred',
Een sang Discant, den anden Bas, —
Det var en Lyst at høre 'et!

Duetten skingrede saa stygt
Med Gjenlyd høit i Skoven; —
Men Gutten sad paa Grenen trygt,
Og titted ned fra oven.

Skjøndt snart han gjøs, og snart han loe,
Var han dog glad i Grunden;
Han vidste jo, han havde Ro,
Mens de holdt Bal i Lunden. —

Af Sangen mat, af Dandsen varm,
Af Kys og Favntag mætte,
Med brustne Blik de Arm i Arm
Sank om, til Døden trætte.

Ud strømmed Blod af Begges Hals,
Det fik en traurig Ende!
At dette var en usund Vals,
Maa vel enhver bekjende?

Forsigtig ned fra Træet steg
Den lille Purk paa Jorden;
Han var lidt ræd, han var lidt bleg;
Men snart han kom i Orden.

Han klapped Ulvens stride Skind:
„Du var min Ven i Nøden,
Skjøndt det nok aldrig faldt dig ind,
Du stred for mig og Døden!“

Han ruſked Bjørnens Øreflip:
„Saa nødig ſom du vilde,
Saa gik du dog af Stegen glip, —
Det var dog rigtig ilde!“

Han ſankede ſit Qvas paany,
Og fik det paa ſin Nakke,
Og vraltende han gik til By
Alt over Eng og Bakke.

Høit Klokken klang i klare Luft,
Saa glad han monne lytte, —
Der ſtod en liflig Kjøkkenduft
Ud fra hans Moders Hytte.

Knap ſad han der ved Melk og Grød,
Var reent af Mindet ſvunden
Graaulvens Sang og Skræk og Nød
Og Bjørnens Dands i Lunden.

Men Drengen var, da han blev ſtor,
En Grenadeer ſaa biſter; —
Af Bjørnens Pels var Huens Foer,
Af Ulvens hans Torniſter.

Berthold Schwarz.

De bandt ham, knevlede hans Mund,
Mens bævende og bange
De slæbte som en galen Hund
Ham gjennem Klostrets Gange.

De lænked ham i dybest Vraa,
Og skreg med haanlig Stemme:
„Den Helvedkunst, vi ei forstaae,
Vil du vel her forglemme!

Forjager du ved Satans Pagt
Hver Sot og Sygdoms Fare,
Saa frelser vel den samme Magt
Dig let af Dødens Snare!“

De gav ham Vand, de gav ham Brød,
Med Suk han det fortærte.
Hver Dag hans Blod i Strømme flød
For Disciplinens Snerte.

Hver Dag en mindre Lædſkedrik,
Og af ſit Brød, det tørre,
Hver Dag en mindre Stump han fik,
Hver Dag blev Svøben ſtørre.

En Nat han paa ſit Anſigt laae,
Og ſkar med ſine Tænder,
Han følte knap ſit Hjerte ſlaae,
Han knuged ſine Hænder.

Da hæved han ſin Stemme mat,
Og gik med Gud i Rette:
„Jeg aldrig har din Vei forladt!
Hvi vil du mig forgjette?

Hvad har jeg gjort, da jeg var Dreng
I Hjemmets ſtille Dale?
Jeg elſked Bjerg og Skov og Eng,
Og lærte deres Tale.

Jeg lytted til den dybe Røſt
Af Bjergets vilde Elve,
Og Nattergalens Sommerlyſt
Lod og mit Hjerte ſkjælve.

Hvert Kryb og Straa, hver Fugl og Steen,
Hver Blomst ved Kildevældet
Min Tanke gjorde riig og reen
Som Jomfrusnee paa Fjeldet.

Siig, har du mig da reent forskudt,
Mens grumt din Haand mig truer?
Hvad har jeg da som Mand forbrudt
Bag disse Fredens Buer?

Har Klokken os til Hora kaldt,
Til Bøn, som jeg forsømte,
Naar Teppet sort for Solen faldt,
Naar Morgenskyen drømte?

Jeg Dag og Nat paa Jorden laae
Foran Madonnas Lampe,
Og hendes rene Die saae
Min Sjæls uhyre Kampe.

Hver Dag jeg til dit Altar gik,
Og nævned selv min Brøde,
Hver Dag jeg fuld Afløsning fik
Med Naadens Himmelføde.

Jeg kjendte dig! — og i dit Værk
Jeg stadigt gransked efter,
Hvortil hver Steen og Urt var stærk
Ved hemmelige Kræfter.

Da kom de op fra Dal og Eng
Paa Vogn, med Stav og Krykke,
Og Mand og Qvinde, Mø og Dreng
Fik Hjælp; — det var min Lykke!

Skjøndt tusind søde Smiil jeg fik
Fra mangen deilig Qvinde,
Dog Tanken aldrig troløs gik
Bort fra min Helgeninde.

Og kom en Ridder, syg af Saar,
Forsagende i Nøden,
Jeg lagde til hans Alder Aar,
Og rev ham bort fra Døden.

Skjøndt tidt en Haand i Smertens Tid
Guldpendingen mig rakte,
Har min Haand aldrig rørt en Hvid,
Ei Druens Blod jeg smagte.

Saa tørred jeg den Bleges Graad,
Og Sundhedsroser malte,
Jeg øged mangen Livsenstraad,
Men Æren — dig betalte.

Du tør mig dømme, — Hine ei, —
De veed ei, hvad de gjøre!
Saa svar mig: veeg jeg fra min Vei?
Og hvor vil du mig føre?“ —

Men det blev ikke mere lyst
I Sjælens dybe Mørke,
Og i hans marterfulde Bryst
Forsvandt al Troens Styrke.

Thi mindre blev hans Lædskedrik,
Og af sit Brød, det tørre,
Hver Dag en mindre Stump han fik,
Hver Dag blev Svøben større.

Da kaldte han en Nat paa ham,
Hvis Navn jeg tør ei nævne;
Han kom i al sin Rædselsbram
Ind gjennem Murens Revne.

„Jeg knuser ei dit sorte Buur, —
Dertil er jeg for ringe;
Thi Tegnet staaer paa hver en Muur,
Som al min Magt kan tvinge.

Med List jeg gjennem Spalt og Hul
Er krøbet som en Ogle;
Her har du Svovl, Salpeter, Kul, —
Smed deraf selv din Nøgle!“

Han svandt; paa Fængselsgulvet stod
En Urne støbt af Malmet;
Let Lænken faldt af Munkens Fod
Som Løv, i Høsten falmet.

Da blandede den sorte Munk
De trende Ildens Frugter,
Saa rædsomt klang de hule Dunk
I Hvalvets krumme Bugter.

Han graver Gruus og Kalk og Sand
Fra Fundamentets Qvader,
I Minens slugne Munding han
Den sorte Mading lader.

Saa tænder Traaden han med Hast,
Og iler bag en Pille;
En Gnist — med Bragen Muren brast,
Og saa blev alting stille.

Igjennem Murens brede Spalt
Frit glimted Stjernehorden;
Han saae den ei, — thi Øiet faldt
Med Blusel dybt til Jorden.

Og ned i Sommernatten varm
Han bævende sig dukked;
Men koldt blev Hjertet i hans Barm,
Thi Himlens Gnist var slukket.

Nu var han fri; men Fromhed, Fred
Var af hans Sjæl forsvundet,
Til Bøn han aldrig segned ned,
Og Tungen var ham bundet.

Hvor blev han af? Det veed man ei!
Hans Kunst med sine Flammer
Har tidt dog ad en blodig Vei
Bevist, hvorfra den stammer.

Vaabendragerens Eed.

Da Solen dybt ſig neied
Bag Jydlands gule Strand,
Et vældigt Banner vaied
Paa Hjelm fra Taarnets Rand:
Blaat, ſom de ſmaa Violer,
Som Havets ſtærke Flod,
Midt i, med ſyvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne ſtod.

Men da den atter reiſte
Fra Oſterſø ſig op,
I Luft end Taarnet kneiſte,
Men kullet var dets Top;
Thi Borgens Høvding ſtærke
Var død den ſamme Nat,
Og Heltens Skjoldemærke
Var ved hans Hoved ſat.

Hans Vaabenbrødre brave
Stod om hans Leieſted.
Hvor ſkal de ham begrave,
At han kan ſange Fred?
Han har ei mange Venner,
Som vogte tør hans Tarv;
Og Hævn har lange Hænder,
Og Hadet gaaer i Arv!

Han har ei mange Venner,
Han var en fredløs Mand;
Paa Drotten ſine Hænder
Uſaligt lagde han.
Hans Hjerte vilde ſove
I Danmarks bløde Eng,
Hvis der de turde vove
At rede det en Seng.

De ſamle ſig, de ſværge
Paa Knæ, hvor Baaren ſtod,
Med løftet Haand og Værge
Ved Chriſti dyre Blod,
At de trods Gunſt og Ære,
Trods Guld og Elſkovs Lyſt
Den Løndom vilde bære
I troe og tauſe Bryſt.

De ſværge høit at binde
Med Staalet ſelv hver Mund,
Med Død hvert Øie blinde,
Som dunkelt aned kun,
Hvor Marſken med ſin Brøde
Til Dommens Time laae;
At Livets Hævn den Døde
Til Haan ei ſkulde faae! —

I Stubberup, i Fyen,
Paa Hindsholms flade Strand
Alt ſlumrer hele Byen,
Og mørkt er Hav og Land.
Et eenligt Lys kun flammer
Hiſt i en Bondegaard;
Travlt ſidder der i Kammer
En Mø, og Væven ſlaaer.

Hun ſkotter tidt til Ruden,
Den er ſaa ravneſort;
Fælt ſvæver Vindens Tuden
Om Tag og Dør og Port;
Novemberſtormen lukker
Vidt op ſit ſtærke Gab,
Dybt krymper ſig og ſukker
Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaaer saa flittigt Væven
Den Bondedatter fiin?
Hvad tyder Læbens Bæven?
Og Rødmen under Liin?
Hvad sige disse Taarer,
Og disse ømme Smiil? —
Det Længsel er, som daarer
Med sød og bitter Piil.

Men Længselen skal stilles,
Og Sorgen gaae i Ban,
Snart skal hun aldrig skilles
Meer fra sin Fæstemand;
Hos Helten hist paa Øen
Han var en trofast Svend;
I Kjærlighed nu Møen
Ham tjente tro igjen.

Mens Barmen sagte bæver,
Sit Blik fra Væv'ens Baand
Mod Vinduet hun hæver, —
Brat standser hendes Haand:
I mørke, dybe Fjerne
Et Lys hun skimte kan; —
Det ligner ei en Stjerne
Bag Natteskyens Rand.

Fra Kirken der, paa Banken,
De røde Glimt udgaae;
Hun gyser vel ved Tanken,
Dog kan hun ei modstaae;
Hun sniger sig saa stille
Til Kirkegaardens Muur,
Og bag en steensat Pille
Hun ængstlig staaer paa Luur.

Fra Stranden op med snare,
Men sagte Skridt paa Sti
En sort formummet Skare
Gaaer hende tæt forbi;
Bestraalt af røde Fakler
Mod Kirkeporten hen
En Kiste langsomt vakler
Imellem tause Mænd.

Paa Kirkegulvet Børen
Er sat i Fakkelskin;
Hun lister sig bag Døren
Og kiger sky derind;
Med Spyd og Stang oplukker
De Kirkens dunkle Skjød,
Den høie Hvælving sukker
Ved hver en Steen, de brød.

Paa Gravens Rand de trække
Fra Kisten, lang og sort,
Det rige Fløielsdække
Med sorgfuld Alvor bort.
Blaat var det, som Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod.

De Liget dybt nedsætte,
De mure Graven fast,
Af Nattens Værk udslette
De hvert et Spor i Hast.
Det stumme Øie taler,
Med foldet Haand de staae, —
Da Morgenhanen galer,
Og varsler dem at gaae.

Flux blev hver Fakkel slukket,
Og Natten dobbelt sort,
Den tunge Port tillukket,
Og saa de stormed bort;
De svandt ved Breddens Stene,
Ved Havets mørke Strøm;
Og Pigen stod alene, —
Og Alt var som en Drøm.

Men da hun ile vilde
Kjæk fra sit Smuthul trangt,
Hun følte Foden hilde
Sig i et Klæde langt;
Hun greb det, og hun bar det
Med sig i Huset ind,
Og da hun saae, — da var det
Hiint rige Fløielsskind:

Blaat, som de smaa Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod!
Heel tankefuld hun gjemte
Det paa sin Kistes Bund,
Og Nattens Ræbsel glemte
I trøsterige Blund. —

Saa blank var Vinterdagen,
Høit Klokkemalmet slog;
Smukt over Sneens Lagen
Hjemgik et Bryllupstog:
Ung Iver med sin Karen
Kom glade, som til Dands,
Og lystig fulgte Skaren
Med Sange, Baand og Krands.

Med Larm og Snakken klemte
Sig Flokken rundt om Bord,
De Spillemænd istemte
Det muntre Brudechor;
Tæt Skiven var bedækket
Med Bøste, Brød og Kjød,
Og Skjenkebordet spækket
Med Lutendrank og Mjød.

At Ingen sidde skulde
Den Dag ved tomme Fad,
Fik Stodderen tilfulde
Saameget, som han gad;
Og da nu Stjernebuen
Omhvælved By og Huus,
Gik Dandsen rask i Stuen
Ved røde Brudeblus.

Skjøndt Pigerne omskandsed
Saa kjækt den væne Brud,
De Koner hende dandsed
Af Pigelauget ud.
Den blanke Brudekrone
Det blonde Haar forlod,
Snart hun som ærbar Kone
I Liin og Hue stod.

Med Latter og med Buldren
De hende drog afsted;
Brudgommen over Skuldren
Ret smilede derved;
Og fra de Gjæster vilde
Med længselfulde Sind
Han sneg sig let og stille
I Helligdommen ind.

Men næppe er han ene
Alt med sin Hjertenskjær,
Staaer han, som Væggens Stene,
Med Dødens Farveskjær;
Af Skræk og Vee betagen
Han maalløs stirrer paa
Det prægtige Sparlagen,
For Brudesengen laae:

Af Fløil, som blaae Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod! —
„Hvor fik du det, mit Hjerte?“ —
Hans Stemme standser da
Af Ængstelse og Smerte, —
„Hvor fik du dette fra?“

„Ei har min Haand det ſtjaalet,
Og kjøbt jeg har det ei;
Det blev mig ei tilmaalet, —
Jeg fandt det paa min Vei,
Og tog det op i Blinde
En Nat, ved Kirken her,
Da nys jeg ſaae derinde
En ſelſom Jordefærd!“

Det ſagde hun, og ſmiled,
Og, ak! han ſmiled med;
Uſeet dog Taaren iled
Paa brune Kinder ned.
Med ſelſom Ild i Øiet,
Med Armen over Bryſt,
Hen over hende bøiet
Han ſukkede ſaa tyſt:

„Du rene Liliеſtengel,
Som nu ſkal vorde brudt,
Har Hævnens vrede Engel
Og dig en Piil afſkudt?
Forkaſtet og forbandet
Af Mennesker og Gud
Jeg maa, jeg kan ei andet,
Tilgiv, min søde Brud!“

Hun aned ei, at Sukket
Fra dybe Qval fremgik;
Det blide Øie lukked
Hun for hans stærke Blik.
Undseeligt Panden dukked
Hun ned i Bolstret blødt; —
Han Brudelampen slukked,
Og hvisked: „sov nu sødt!“ —

Da Morgenrødens Stribe
Udspændtes bred og lang,
Lød Trommeklang og Pibe
Til lystig Jubelsang;
En Sværm af muntre Gjække
For Kammerdøren stod,
Det unge Par at vække
De Sangen tone lod.

Det vared dem forlænge,
De stødte Døren op;
I Buret sig mon trænge
Med Støi den vilde Trop;
Men som af Lynet slagen
Den ræd tilbage veeg, —
Thi Bruden laae paa Lagen
Blodstænket, kold og bleeg!

Men Svenden var forsvundet! —
Ham havde Edens Magt
Langt mere helligt bundet,
End Kjærlighedens Pagt;
Han havde, ak, desværre!
For Staal, i Blodet døbt,
Om Troskab mod sin Herre
Sig stolt Bevidsthed kjøbt.

Saa Sagnet os fortæller,
Men dunkelt er dets Ord;
Hvad Folkets Mund os melder,
Har Tvivlen i sit Spor.
End ingen Gransker kjender
Man, som for Dag har bragt,
Hvor de trofaste Hænder
Stig Hvides Been har lagt.

Ravnens Qvide.

Skjøn Jomfru taler til fangne Ravn:
„Du sidder jo luunt i Bure —
Saa sig mig dog nu, hvad er dit Savn?
Dine Miner ere saa sure!“

Saa dybt sig neied den uselig Ravn,
Hans Taarer runde saa stride:
„Vidste jeg selv dets rette Navn,
Saa fik du det snart at vide.

Min ædle Jomfru med Haanden hvid,
Med Kinder og Læber røde!
Holdt du mig fængslet længere Tid,
Jeg troer forsanden, jeg døde.

Det kogte Kjød fra dit eget Fad
Det er mig saa lidt til Baade, —
Visselig aad jeg en anden Mad,
Ifald jeg selv maatte raade.

Din lunkne Drik, og dit Sukkerbrød,
Den Taarestrøm i dit Øie,
Dine lange Sukke, din Tale sød, —
Det kan jeg slet ikke døie.

Kun den kan vide af Skoens Tryk,
Som selv maa træde i Skoen; —
Her sidder jeg nu med krummet Ryg,
Mens Ringen klemmer om Kloen.

O, løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre.

Før var jeg lystig! — jeg mindes nok,
I Bøgens og Egens Grene
Jeg havde Hustruer, hundred i Flok, —
Nu seer jeg kun dig alene.

Jeg Duerne jog fra Slag til Slag,
Drak Blodet og hakkede Kjødet;
Det, maa du troe, har en bedre Smag,
End naar det er stegt og sødet.

Man siger, jeg faaer kun Aadsel i Arv,
Og bænkes ved Galgens Kroppe;
Nei, helst jeg styrkes ved Oxens Marv,
Og sover i Skovens Toppe.

Der har jeg min høie Gjæstesal;
Og dybt, hvor Stenen hælder
Sig over Kilden, klar og sval,
Er min velforsynede Kjelder.

Min Ven er Midnattens sorte Sky,
Naar kjæk jeg ud mig svinger
I dristigt Tog over Land og By
Alt paa mine susende Vinger.

Da seer jeg i Dybet mangen Skat,
Fast Guldet mit Øie blinder;
Det ligger i Klosterets Gruus forladt,
Og deiligt i Mulmet skinner.

Da skingrer af Glæde høit mit Raab:
Og hvo, som forstaaer min Tale,
Tager Arv i svundne Slægters Haab,
Og kan med sin Vidskab prale.

O, løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre.

Hvad hjælper det dig, jeg sidder her
Saa stille, forknyt og bunden?
Du fange dig heller en lystig Stær,
Som snakker dig efter Munden.

See til, du faaer dig en Stillids fat,
Han haver saa favre Fjedre,
Og er han i Staaltraadsfængslet sat,
Han pynter i Stuen bedre.

En Papegøie var ogsaa god,
Han sidder i Ringen og gynger,
Og gnaver sin vamle Gulerod,
Og dit Navn evindeligt synger.

En Turteldue du skaffe maa,
Hans Lader ere fine og smukke,
Saa kjælen han vil i Stuen gaae
Med evigt smægtende Sukke.

Dog fange du helst en Canariehan,
Det er saa vakker en Sælle,
Om Sydlands duftende Skove kan
I Qvad han snaksomt fortælle.

Men fang dog ei Nattergalens Brud!
Du tager feil, hvis du troede,
At, før du stinger dens Øine ud,
Den synger en eneste Node! —

Jeg saae, hvor de andre Fugle smaa
Smukt lærte i Buur at sjunge;
Da tænkte jeg strax: du ogsaa maa
Faae Skik paa din Røst og Tunge.

Saa lod jeg mig fange, — saa sad jeg fast,
Men intet lærte jeg Stakkel,
Og at mit Hjerte endnu ei brast,
Det er saamæn et Mirakel.

Jeg kan ei trives i dette Buur,
Her hjælper ei List eller Lempe;
Min raae, min ubændige Skovnatur
Vil evigt mod Baandet kjæmpe.

Alt Godt jeg ønsker min Jomfru kjær,
Dig Himlen stedse bevare!
Jeg beder dig blot: o, naadig vær!
Du lade med Fred mig fare!

O, løs mit Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre!"

— Skjøn Jomfru alt med sin hvide Haand,
Med spodske Smiil om Munden,
Strax løste Ravnens Klo af Baand,
Saa slap hun ham ud i Lunden:

„Tag nu kun Logis paa dit Egetræ, —
Jeg vil dig slet ei genere!
Nei, see mig til det tossede Kræ,
Hvor han kan raisonnere!"

Violinſpilleren ved Kilden.

Saa maaneklar og ſtille
Laae Natten over Eng;
Jeg ſatte mig ved Kilde,
Og ſtemte der min Stræng;
    I Skovens Skjød
    Dens Tone lød
Og vakte Hjorten vilde,
Som laae paa Blomſterſeng.

Du Skovens lette Dandſer
Med ranke Hals og Been,
Stryg Duggen af dit Pandſer,
Jil over Buſk og Steen!
    O, ſpring afſted,
    Tag Budſkab med
Til hende, ſom ſig krandſer
Med Skjønheds Roſengreen.

Du lille Fisk, som sover
Paa Kildens klare Bund,
Stig op i dine Bover,
Vaagn op nu af dit Blund,
Og svøm afsted,
Tag Budskab med
Og sig, hvad jeg ei vover
At sige med min Mund.

Du spæde Fugl, du smukke,
Som ligger luunt og blødt
Høit i din lille Bugge,
Og sover tæt og sødt;
Vaagn op og stræk
Din Vinge kjæk, —
Snart har ved mine Sukke
Mit Hjerte sig forblødt.

Du Muus, som trygt kan bygge
Dybt under Egens Rod,
Kom frem i Nattens Skygge
Alt paa din spæde Fod!
O, løb afsted,
Tag Budskab med,
Og for mit Hjertes Lykke
Bov selv dit unge Blod!

Forlad de dunkle Gange,
Du blanke, ſorte Snog,
Og lyt til mine Sange, —
Du er jo ſnild og klog;
    Kryb ſnel og ſvai
    Paa hendes Vei,
Som aner ei, hvor bange
For hende Hjertet ſlog.

Du lette Sky, du hvide,
Som paa det ſtille Blaae
Saa ſagtelig mon ſkride
Med Maanens Sølvbræm paa!
    O iil, fortæl,
    At her i Qvæld
Du ſaae min Taare glide
Som dine Perler ſmaa!

Og ved min Fedels Tone
Hiint hemmelige Ord,
Som ſkal min Qval forſone,
Med Suk jeg dem betroer;
    Og Muſen løb,
    Og Snogen krøb,
Og over Egens Krone
Guldvinget Fuglen foer.

Den Fisk i blanke Vrimmel,
Den Hjort blandt sine Lam,
Den Sky paa Nattens Himmel
Mit stærke Ord fornam;
Og Hjorten sprang,
Og Skyen svang
Sig bort, og fra sin Stimmel
Den Skjælbedækte svam.

Der sad jeg, taus, alene, —
Jeg hørte Hjertets Slag;
Bag fjerne Fjeldes Stene
Sank Maanen bleg og svag;
Og, som den veeg,
Frem Solen steeg,
Og fra de grønne Grene
Mig vinked Haabets Flag.

Der gik i grønne Skove —

Der gik i grønne Skove
En sorgfuld Ungersvend
Og sang, mens Kildens Vove
Løb mellem Blomster hen.

Der mødte han en Pige
Alt paa saa let en Fod;
Da følte han opstige
Til Kinden alt sit Blod.

„Og hør, du unge Pige
Med Smiil paa Rosenmund,
Jeg vil et Ord dig sige
I denne grønne Lund."

„Ak, Alt, hvad du fortæller,
Er vist kun, hvad jeg veed, —
Vær du kun artig, eller
Jeg bliver meget vred!"

„Og hvad vil du mig give
Alt for mit Hjertes Tro?
Hvis det ei dit maa blive;
Saa faaer det aldrig Ro!“

„Jeg leer kun ad din Smerte,
Behold din Elskovs Tro;
Jeg har jo selv et Hjerte, —
Hvad skal jeg vel med to?

Tag Rosen her, den røde,
Og læg den paa dit Bryst;
Vil Hjertet da forbløde,
Saa døer det dog med Lyst!“

— Den Rose blussed herlig,
Han blev saa sjæleglad,
Og kyssed øm og kjærlig
Det dufterige Blad.

Men snart han saae bedrøvet,
At Blomsten, frisk og blank,
Henfalmed, og i Støvet
De spæde Blade sank.

Da vandred han tilbage
Til Pigens stille Bo,
Og hæved høit sin Klage:
„O, giv mig atter Ro!

Den Rose, du mig skjenkte,
Den hjalp mig ikke stort;
Vist ikke du betænkte,
Dens Skjønhed varer kort!“

„Du skal dig ei beklage,“ —
Hun svared med en Fart, —
„En anden her du tage,
Den visner ei saa snart!“

Og som hun saadan talte,
Alt i den samme Stund
Hans Hjerte hun betalte
Ham med sin Rosenmund.

— Den, som har Visen digtet,
Det er en dansk Student;
Men Lykken ham har svigtet,
Og Verden Ryggen vendt.

Og al hans Trøst er Sange,
Der stige fra hans Bryst,
Naar eensom han mon gange
I Skov, i Dal, paa Kyst.

Og kunde Hjorten tale,
Den talte vist engang
I hine stille Dale
Om ham og om hans Sang.

Der staaer et Træ —

Der staaer et Træ paa grønne Kyst,
Der sad vi mangen Stund
Med Haand i Haand og Bryst mod Bryst,
Fortroligt Mund paa Mund.

Vi plukked Rosen, rund og rød,
Dertil den Lilie skjær,
Den blaae Viol i Græssets Skjød —
Hver til sin Hjertenskjær.

Og hun var from, og hendes Ord
Steeg som fra Himlen ned:
Min Verden blev saa smuk og stor,
Hver Stund en Evighed. —

Der staaer et Træ ved Havets Bred
Nu visnet er dets Blad.
Der saae jeg, Skibet sløi afsted,
Hvorpaa min Elskte sad.

I det uendelige Blaae
Forſvandt det hvide Seil,
Forladt og eenſomt øde laae
Det ſtore, dunkle Speil.

Den vilde Falk to Vinger har,
Høit flyver han med dem;
Delphinen gjennem Bølgen klar
Som Lyn ſig ſkyder frem.

Men eenſom jeg maa ſtaae paa Strand
Og ſtirre taus mod Sky;
Og kun min Tanke flyve kan
Hen til den fjerne By. —

Der ſtaaer et Træ ved Havets Strøm,
Nys ſlumred der jeg ind;
Da havde jeg en bitter Drøm,
Og Taaren randt paa Kind.

Jeg ſaae, Hun ſtod i Brudedragt
Med Krands og Ring og Baand;
Og hendes hvide Haand blev lagt
Udi en Andens Haand.

Farvel, min Mø! nu Dagen ſvandt,
Farvel, min Mø! god Nat!
Nu braſt det ſidſte Baand, mig bandt,
Hvis du mig har forladt.

Hvad hjælper det, min Gangers Trav
Er raſk, og rap dens Fod?
Den traver ei paa dyben Hav
Og ei paa ſtriden Flod.

Hvad hjælper det, min Hund er ſnild
Og hurtig ſom en Vind?
Den jager ei min Due vild
Til Reden atter ind.

Hvad hjælper det, jeg Harpen ſlaaer
Og drikker klaren Viin?
Jeg aldrig, aldrig ſkue faaer
Meer Allerkjæreſten min!

En Ven.

Hvor Fensmark hæver sit Kirketelt
Med den røde Top imod Sky,
Og smiler over til Gisselfeld
Og til Vester-Egede By;

Og ned til Mosen, hvor Tørvene groe,
Til Brokſø bag Skovens Hang,
I min Faders ydmyge Præstebo,
Der mødtes vi første Gang.

Og begge To var vi ganske smaa,
Men han var lodden og sort
Og blind, og kunde slet ikke gaae; —
Dog hans Barndom vared kun kort.

Thi da han fik Øinene rigtig op
Og Smag paa, hvad der var sundt,
Da trivedes rask hans frøllede Krop,
Og Alt blev buget og rundt.

En Sløifjole trængte han ikke til,
Ved Fødselen var han alt svøbt;
Og som han syntes ret from og snild,
Saa blev han da Balder døbt.

Et ædelt Hjerte han bar i Bryst,
Men kaad han var som en Laps;
At jage Lam var hans største Lyst, —
Det kosted ham mange Klaps.

Og skjøndt han var ægte, ærlig dansk,
Snart glubsk og snart igjen tam,
Det første Tydsk og det første Fransk
Jeg lærte saamæn dog ved ham;

Thi „couche! ici!“ han maatte forstaae,
Før et Stegebeen blev ham undt;
Med mægtig Stemme han svarede paa:
„Allons! was spricht der Hund?“

Og naar Vinden drev mine Skibe bort
For langt fra Bykjærets Rand,
Han lystred mit ængstlige: „Such! apporte!“
Og bar mig Eskadren i Land.

Vi leged lystigt paa grønnen Eng,
Naar Sommerluften var luun;
Vi boltred os fjækt i den hvide Seng,
Opredt af Vinterens Duun.

Meer tryg end en Fyrste mellem sin Vagt
Hos min sorte Drabant jeg gik;
Hans Løve-Røst og hans Tænders Pragt
Holdt Alt i sømmelig Skik.

Saa blev vi da Venner i Liv og Død,
Med Frihed og Lighed i Alt;
Thi gav jeg ham ei af mit Smørrebrød,
Saa forstod han at dele halvt.

Jeg kjender ei Letsind større end hans,
Der hjalp hverken Børst eller Bank;
Og Krukken gik da saa længe til Vands,
Indtil den kom hjem uden Hank.

Det var ved Sorte-Søes flade Bred,
Min Fader og Moder de sad;
Selv strakte jeg mig i Græsset med,
Ak! — ung og lystig og glad!

De fletted af Siv et Baand til ham,
At ikke den gale Krabat
Skulde kyse Livet af flere Lam, —
Men see, om de fik ham fat!

Langtfra, med logrende Svands, stod han,
Det var da ret, som han loe:
Tidt saadan en Hund har bedre Forstand
End mangen Anden paa To.

Men da han den samme Aftenstund
Ved Siden af Bordet sad,
Og stirrende slikked sig om sin Mund,
Og gjorde Kunster for Mad;

Da kom der en Smed med Lænken i Haand
Og trak ham til Porten afsted;
Han hyled og sled i det stærke Baand,
Og jeg — jeg hylede med.

Saa stod han der; — jeg besøgte ham tidt,
Og bragte ham Melk og Mad,
Og stundom selv, naar det regnede lidt,
Jeg krøb i hans Huus og sad.

Fra Hjemmet jeg drog. Lang Tid der gik,
Jeg saae ei min Ungdoms Ven;
Men da jeg ham atter for Øie fik,
Han kjendte mig ikke igjen.

Da græd jeg bittert, jeg hulked høit;
Men de, som just saae derpaa,
De loe; — thi det var dem altfor drøit,
Sligt kunde de ikke forstaae! —

Saa kom han da bort til et fremmed Land,
Hvor kun Faa ret kjendte hans Sind,
Hans Tapperhed og hans gode Forstand, —
Der blev han et useligt Skind.

Den lange Birthe med den skjæve Mund
Og det hexeagtige Blik,
Hun sparked med Træskoe den fattige Hund,
Ihvor han saa stod og gik.

Kom Husets Smaa med en lækker Bid
Alt fra deres eget Fad,
Saa jog hun ham væk med Nag og Nid,
Og aad saa selv hans Mad.

Hans ſorte, krøllede Pels blev graa,
Hans lyſtige Mod var brudt;
Saa blev han mager — knap kunde han gaac —
Saa ſyg — og ſaa blev han ſkudt!

Selv var jeg ſkudt ſaa mangen god Stund,
Men aldrig endnu tilgavns!
Ak, var jeg ſaa ſandt, ſom den lodne Hund,
Fortsiet og vel tilhavns!

Hjertesorg.

Hans.

Du spørger mig, hvorfor mit Sind
Er kummerfuldt og vildt?
Mit Die mat, og bleg min Kind,
Min Fred for evig spildt? —

Jeg red mig ud en Aftenstund,
Det var saa mørkt og tyst;
Hver Hjort i Skov, hver Fugl i Lund
Laae alt ved Søvnens Bryst.

Henover Eng, henover Bro,
Hvor Bækken risler ned
Og mumler uden Rist og Ro,
Saa drømmende jeg red.

Da standsede min Ganger brat
Ved Elverhøiens Fod,
Som, straalende i dunkle Nat,
Paa fire Piller stod.

De fire røde Piller var
Som gjennemglødet Guld,
Den høie Hvælving, som de bar,
Af dyre Stene fuld.

Og dybt derindefra fremgik
En Duft, en Foraarsvind!
En sød, en bævende Musik
Og Sang mig lokked ind.

Mit Øie halv med Slummer stred,
Det for mit Øre klang;
Jeg svimlende fra Sadlen gled
Og ind i Høien sprang.

De Elverpiger svæved frem
Med nøgen Fod og Barm;
Den Favreste blandt alle dem
Bød mig sin Haand saa varm.

Hun slynged Armens Liliekrands
Om Hals og Skulder fast,
Og drog mig i den vilde Dands
Med Hvirvelstrømmens Hast.

Vi dandsed ud, vi dandsed ind,
Mens Sommernattens Luft
Omspillede saa sødt vor Kind,
Som Natviolens Duft.

Da bar hun frem et Horn af Guld
Og holdt det for min Mund,
Og smilede saa listefuld,
Da tømt det var til Bund.

Da føied hun sin Finger hvid
Alt om min hede Kind,
Og sendte mig saa veemodsblid
Et Blik i Sjælen ind.

Da hæved hun sig rank og fiin,
For til min Mund at naae,
Og Læbens luende Rubin
Hun trykkede derpaa.

Da lagde til mit Øres Glug
Hun tæt sin Læbe heed,
Og lod et Ord og lod et Suk
Sig snige dybt derned. —

Men i den fjerne Kirkeby
Tre Slag fra Taarnet klang,
Og Hanen hilste Dagen's Gry,
Høit skingrende, med Sang.

Ned Høien sank og fæsted Rod,
Bælmørkets Teppe faldt;
Alene jeg paa Heden stod, —
Dødsstilhed overalt.

Med Drøm i Hu, med Ild i Barm
Jeg red mig over Land;
Jeg styrted mig i Livets Larm, —
En høist usalig Mand!

Jeg søgte her paa Sti og Vei,
Jeg søgte hist paa Hav,
Jeg søgte, ak! men fandt det ei,
Hvad Elverpigen gav.

Det samme Kys, det samme Blik,
Det samme Suk og Ord,
Den samme stærke Luedrik
Ei findes paa vor Jord.

Og denne Smerte, denne Lyst,
Den bittre Længsels Ild
Fortærer langsomt i mit Bryst
Mit Hjerteblod, indtil — —

Ak! spørg mig ei, hvorfor mit Sind
Er kummerfuldt og vildt;
Mit Blik er mat, og bleg min Kind,
Min Fred for evig spildt.

Hjertesorg.

Hendes.

Han kom til min Moders Bolig
Og bankede paa;
Jeg var kun et Barn, og saa rolig,
Da først jeg ham saae.

Som Foraarets Himmel, min Tanke
Var skyfri og smuk;
Mit Hjerte forstod ei at banke
Og kjendte ei Suk.

Begeistret og ung var han ikke,
Ei deilig og kjæk;
Hans sære, alvorlige Blikke
Selv voldte mig Skræk.

Og dog — hvad var det, der listed
Sig dybt i mit Bryst?
Hvad var det, som lokked og fristed
Med smertelig Lyst?

Hvad var det, som lønligen væved,
Usynligt og let,
Men fast om mit Hjerte, der bæved,
Et hemmeligt Net?

Hvad var det, der maned og bandt mig
I Trolddommens Kreds,
Hvor — ubevidst — jeg jo fandt mig
Saa salig tilfreds? —

Han kjendte den Trolddom, han øved,
Han vidste, hvorved
Han daared mit Hjerte og røved
Min barnlige Fred.

Jeg aned hans iiskolde Hjerte,
Men — kald mig kun svag! —
Den søde Tvivl med sin Smerte
Var just mit Behag.

Og da mig ret Livet var blevet
Et huldt Sværmeri,
Blev pludseligt Dækket bortrevet, —
Min Drøm var forbi!

Jeg saae, at ham førte tilbage
En hemmelig Magt;
Jeg saae om hans Øie sig drage
En Sky af Foragt. —

Foragt! — og jeg aned jo ikke
Min Brøde og Brøst;
Omsonst i hans rolige Blikke
Jeg søgte lidt Trøst.

Jeg gransked og speided mit Indre,
Mens Taarerne randt;
En Vished, som vilde mig lindre,
Dog ikke jeg fandt.

Han fjerned sig sindig og rolig
Med høflig Maneer;
Tilsidst i min Moders Bolig
Vi saae ham ei meer.

To Elskende.

To Elskende sad
Under Hybenrosens Hæk;
Den Ene var saa øm,
Den Anden saa kjæk.

Mens Bækken den risled,
Og Drosselen slog,
Hun læste i hans Øie
Som i en hellig Bog.

Mens Maanens Straaler bæved
Igjennem Skyens Rift,
Hun læste i hans Øie
Som i en hellig Skrift.

Og alt hvad hun læste
I hans sværmende Blik,
Det blev i hendes Barm
Til en drømmende Musik.

Men han ſad ſtille,
Mens elſkovfuld og varm
Han holdt hendes Haand
Og den fine Jomfru=Arm.

Og henrykt hver Finger,
Som følte Blodets Strøm,
Sødt aned hendes Hjertes
Uſigelige Drøm.

Saaledes kom han hemmelig
Hver Qvæld, naar Dug faldt paa;
Naar Morgenhanen galed,
Da monne han gaae.

Men det vared ei længe,
Da blev han borte reent;
Da ſørgede hun tidligt,
Da længtes hun ſeent. —

Og det var hendes Moder,
Hun talede ſaa:
„Kjær Datterlil! du drage
Din Silkekofte paa!

Du flette nu dit Guldhaar
Med Perler og Baand,
Du trække hvide Handsker
Paa din sneehvide Haand!

Med Sølvspand du spænde
Dine Skoe og din Gjord,
Til Staden vil vi vandre,
Hvor din Gudmoder boer!“ —

Og der de kom til Staden
Ved rindende Flod,
En Skare Landsknægte
Da drog dem imod.

En Ungersvend de slæbte
Med Lænker beladt
Op paa den grønne Høi,
Hvor Galgen var sat.

Mens Morgenlærken qviddred
Mod den stigende Sol,
De Landsknægte bandt ham
Paa Dødningestol.

Og Rettersværdet suſed
Igjennem Luften blank,
Saa det krøllede Hoved
Paa Sandbunken sank.

„O, Datter! kjær Datter!
Hvi bliver du saa bleg?“
Op slog hun sin hvide Haand,
Og hvinende skreg:

„O, mildeste Gud Fader!
Han var min Hjertensven!
O, Christe! dig forbarme!
Saa seer jeg ham igjen!“

Hun rev de gule Lokker,
Hun vred den spæde Arm:
„O, Moder! kjær Moder!
O, skjul mig ved din Barm!

Ak, var han end en Røver,
Og røved min Ro,
Ham vil jeg ene elske
Til Døden saa tro!

De krusede Lokker,
Der om hans Pande laae,
Vil vorde til en Rede
For Kragen, den graae!

Den Læbe, jeg har kysset,
Som talte søde Ord,
Skal blegne og smuldre
Til Støv og til Jord!

Han havde et Øie
Som Nattehimlen sort;
Den vilde Ravn vil komme
Og tage det bort!

Og det venlige Hjerte,
Som jeg hviled ved, —
Den vilde Ravn vil foere
Sine Unger dermed!

Ak, var han end en Røver
Og røved min Ro,
Ham vil jeg ene elske
Til Døden saa tro.

Thi evig er Kjærlighed,
Som intet forbrød,
Den kan slet ikke døe
Ved den jordiske Død.

Men Fred er ei paa Jorden,
Det veed jeg forviſt,
For det ſorrigfulde Hjerte,
Sin Ven haver miſt!“

En Mand og en Qvinde.

„Drag bort i Fred! — Jeg hader dig jo ikke!
Men Elskovs første Sol er dalet ned.
Den brune Citta har med Lueblikke
Mig tvunget i en nyfødt Kjærlighed.

Du skjød ei Qvist, som vorde kan en Stamme,
Du bar ei Blomst, som vorde kan til Frø;
Min gamle Slægt, liig Jægerbaalets Flamme,
Vil uden Næring slukkes brat og døe.

Ei nøgen vil jeg dig fra Leiren jage!
Drag bort, og glem den favre Tid, der svandt!
Af Teltets Eie frit du med dig tage
Det Kjæreste, som her dit Hjerte bandt!“ —

— Kaziken talte, løste Hovedbindet,
Og tømte Palmens stærke Dvaledrik;
Saa segned han med Mag paa Tigerskindet,
Og Søvnen kom og lukked for hans Blik.

— Der stod hun taus, hans Ungdoms Elskerinde,
Med blegen Kind, med Haanden paa sin Barm;
Men intet Suk forraadte, om derinde
Sig tændte Smerte eller Hævn og Harm.

I hendes Øie ingen Taare blinked,
Men mørkt det var, som Nattens tunge Sky;
Hun stod en Stund, — og saa med Haanden vinked
Sex Slaver hid til sig i Teltets Ly.

En Maatte, af Lianens Stengler flettet,
De bredte ud paa Gulv for hendes Fod,
Og paa et Vink de lagde blødt i Nettet
Det Kjæreste af Alt, hvad hun forlod.

De løfted det paa lange Bambusstænger,
Og rask fra Leiren iled de afsted;
Endnu et Blik! — saa dvæled hun ei længer,
Men fulgte deres Vei med lette Fjed.

Fremad det gik paa blomstrende Savanne,
Ustandsed fremad gjennem Græs og Krat,
Mens høit paa Nattens tankerige Pande
Det store Glimmerdiadem var sat.

Hen gjennem Skove, Kløfter, dybe Dale
Og stride Strømme rastløs deres Gang
Dem førte fremad — frem i Nattens Svale,
Til Morgenrøden vakte Fuglens Sang.

Hvor Floden slaaer sit blaae, sit brede Belte
I Bugt om Kysten hist med Palmer paa,
Der kom hun aarle til sin Faders Telte
Og kjendte, fuld af Veemod, hver en Vraa.

Sin dyrekjøbte Skat i Teltets Gjemme,
Useet af Alle, fik hun trygt henlagt,
Og vogted den, til Fuglehærens Stemme
Gjenhilste Solens kongelige Pragt.

Da slog Han Øiet op; — thi Han, den Grumme,
Var Skatten, som hun valgte til sin Trøst.
Han reiste sig, — og Begge stode stumme,
Mens Hjertet hamred lydt i Begges Bryst.

Med sine Hænder strøg han over Brynet
Og stirred tvivlende, som tænkte han:
„Jeg drømmer jo! — snart svinder Drømmesynet!“
Og hvisked undrende: „Hvordan? — Hvordan?“ —

— „Af Teltets Eie bød du selv mig tage
Det Kjæreste, som der mit Hjerte bandt:
Da tog jeg dig! — men drag nu fri tilbage!“
Saa talte hun, og nu først Taaren randt.

Da kneised han med Stolthed; i hans Die
Et selsomt Liv der tindred og en Lyst;
Han traadte frem med Blikket mod det Høie,
Med Hænderne tæt knuged' mod sit Bryst:

„O, store Aand! du, som al Viisdom gjemmer,
Tilgiv mig! og velsign igjen vor Pagt!
Skjøndt Qvinden der din Tjener dybt beskjæmmer,
Hun hæver ham paany med Guddomsmagt.

Thi gaaer end Stammen ud, skal Traaden briste,
Kan dog mit Blik med Stolthed møde Hans,
Der var dens Rod; thi er jeg end den Sidste,
Saa smykker Hun mit Navn med evig Glands!“

— Kaziken talte, og i stærke Arme
Han løfted til sit Bryst den hulde Viv;
Og snart en gjenfødt Elskovs Himmelvarme
Gav Begges Hjerter Trøst og — Stammen Liv.

Paa Valen.

Snart briſter nu den ſvære Lænke,
Snart ſeirer nu den blege Død;
Snart ſkal mig hiſt paa Valhals Bænke
Valkyrien i Hornet ſkjenke
Af Evighedens ſtærke Mjød.

Jeg ſank jo, ſom en Helt mon ſømme,
Med femten Saar foran paa Bryſt;
Med Smiil jeg ſeer mit Blod at ſtrømme,
Thi femten faldne Fiender drømme
Med mig om Livets endte Dyſt.

Farvel, min Hund! i dunkle Skove
Du ſporer ſnart en Andens Jagt;
En Anden følger du til Hove,
Og for en Anden vil du vove
Din Pels i Faren uforſagt.

Min ædle Falk! snart du adlyder
En anden Herres Lokkerøst,
Ham vil du lystre, naar han byder,
For ham du gjennem Luften skyder
Og slaaer din Klo i Heirens Bryst.

Min Ganger! snart din Hov vil lære
At ledes af en Andens Arm;
Paa stolte Ryg du vil ham bære
Til Seier eller Død med Ære,
Tvert gjennem Kampens Drøn og Larm.

Mit Skib! som hist i Bugt sig speiler,
En Anden griber snart dit Styr;
Med ham du kjækt paa Bølgen steiler,
Naar ud fra Hjemmets Havn han seiler
Og søger raske Eventyr.

En Anden age vil min Kærre,
Min Borg vil faae en anden Drot,
Min Sanger selv en anden Herre,
Og Alt vil tjene ham, desværre!
Med samme Troskab — Stort og Smaat,

Kun Eet jeg veed, som Ingen fanger
Ved Vold, ved Smiger eller Liſt;
Som vel opveier Falk og Ganger
Og Hund og Skib og Slot og Sanger —
Det ſender jeg Farvel tilſidſt.

Og det er Hende, ſom vil græde
Sig Diets klare Stjerner ud,
I Graad de blonde Lokker væde,
Og kun med Sorg ſin Vandring træde,
Det er mit Hjertes Blomſt — min Brud!

Nu faldt for Blikket Nattens Dække:
Jeg føler Dødens klamme Dug!
O, kunde jeg min Haand dig række,
Mit Hoved ved dit Hjerte lægge
Og der udaande dette Suk. — —

Et Eventyr.

Ung Irma lystigt synger
Udi sin Faders Hal;
Paa de hvide Skuldre gynger
Lokkernes gyldne Fald.

Hun er som Fuglen i Luften,
Som Fisken i klaren Vand,
Saa flygtig, som Blomsterduften,
Som hviden Skum paa Strand.

Hvert Altar til Amors Ære
Hun gjerne styrted omkuld;
Hans Lænke vil hun ei bære,
Var den saa af Roser og Guld.

Som Stjerneskuddet henseiler,
Saa flygter hun fri og let,
Og gjør hver knælende Beiler
Af Beilen og Knælen træt;

Saa de tænke: det er det Bedste
At gjøre sig Pinen kort!
Op sadle de deres Heste
Og trave fra Borgen bort. —

Da nu der var ensomt og stille,
Og Ingen var meer at see,
Hørtes først ret den Lille,
Hvor hun kunde qviddre og lee.

I Skovens løvrige Gange
Hun sniger sig om saa tyst;
De Sommerfugle at fange
Er hendes kjæreste Lyst.

Paa Jagten saa let hun springer,
Det siirlige Pigebarn!
Hun fanger dem med sin Finger,
Hun hilder dem i sit Garn.

Hid svæve de blanke Libeller
Som til deres høieste Maal,
Som Intet de vilde heller
End spiddes paa hendes Naal.

Som rundt om Blomstens Kroner
Bierne suse i Dands,
De farvede Papilioner
Danne om hende en Krands.

Ret med forfængelig Pralen
Ifer Adonis hid;
Circe med Admiralen
Sig næppe kan give Tid.

De flagre, de stimes, de trænges
Som Fluer omkring et Baal;
Det synes ret, som de længes
Efter den gyldne Naal.

Paa Væggen i Borgens Sale,
I Rammer og i Glas
Vel tusindviis de prale
I deres glimrende Stads.

Og Mangen nyder den Lykke,
Paa sittrende Naale fæst,
Hendes fagre Hoved at smykke
Og sidde hendes Hjerte næst! —

— Ung Irma ſlumrer i Skoven
Alt paa den blomſtrende Vang,
Mens kjælent Kildevoven
Synger en Vuggeſang.

Men trindt omkring den Lille
Paa Buſke, Straae og Træer
Sidder der tyſt og ſtille
En talløs, ſkimmende Hær.

De Vingerne dreie og viſte,
Som i Vinden Poppelens Blad;
Og tuſinde Farver ſkifte
I Solens Straalebad!

De ſidde og længes og ſmægte
Efter den Smerte ſød;
Som Andre for Livet fægte,
De ſtyrte til deres Død! —

Med Eet den brogede Skare
Flygter i Skoven ind!
Til alle Sider de fare
Som drevne af Storm og Vind.

En ſagte Suſen der høres,
En liſligt bævende Klang,
Som naar Æolsharpen røres
I Aftenſvalen til Sang.

Den gaaer over Bøgens Tinde
Saa ſlummerfuld og ſød,
At Fuglen blunder derinde,
Skjult i ſin Redes Skjød.

Vidt Blomſten aabner ſit Øie;
Udaandende al ſin Duft,
Stirrer den mod det Høie
I den ſommerklare Luft.

Thi paa fire, prægtige Vinger
Med Purpur og Guld og Blaat,
Stateligt hid ſig ſvinger
Nu Sommerfuglenes Drot!

Han breder ſig ſtolt deroppe,
Fjerlet, men uhyre ſtor,
Som over Bjergenes Toppe
Den vældigſte Condor.

Udi de lærde Bøger,
Hvor Naturen ſtaaer paa Prent,
Forgjæves hans Navn du ſøger,
Endnu var det aldrig kjendt.

Fra fjerne — fjerne Lande,
Hvor hemmeligt han boer,
Over Fjelde og vilde Vande
Iler han hid mod Nord.

Han maa for ſit Folk jo bæve,
Der ſtyrter beruuſt i Død;
Den Trolddom vil han nu hæve
Og rede dem ud af Nød.

I mindre og mindre Buer,
Høit over Krat og Skov,
Beſtraalet af Solens Luer
Omkredſer han kjækt ſit Rov;

Og ſagtelig ned han daler
Paa de ſpredte Vingers Seil;
Smukt ſig hans Billed maler
I Kildens flydende Speil!

Liden Irma, i sit klare,
Sit folderige Gevandt,
Hun aner ei selv sin Fare, —
Trygt Søvnen hende bandt.

Men Kongen for Papilionèr,
Med de lodne Kløer sex,
Under søde, smeltende Toner
Snildt fanger den lille Hex.

I Kjolens Folder og Flige
De skarpe Kløer han snoer;
Saa monne han rask opstige
Tilveirs fra den sukkende Jord.

Og let over Lande og Byer
Han seiler paa Luftens Strøm,
Til bag aftenrødmende Skyer
Han svinder, ret som en Drøm.

Paa Høi staaer Bonden og gaber
Og stirrer, saa vidt han kan;
Bagaf sin Hue han taber
Og mumler: „Nei, sikkendan!“

Hver Sommerfugl nu tør flagre,
Den frygter ei Naal eller Garn;
Men aldrig saaes meer det fagre,
Det farlige Pigebarn!

Fregattens Hjemkomst.

Saae du Fregatten, Pige!
Rask for strygende Vind
Af Horizonten stige
Herligt i Solens Skin?

Fløi den fra fjerne Kyster
Hid over Havets Speil?
Svulmed, som hvide Bryster,
Alle dens hundred Seil?

— „Unge Frøken! jeg saae den!
Døde Seilene hang;
Ubevægelig laae den, —
Flaget var halvt paa Stang.“

— Saaes den ei neie og glide
Frem i sin stolte Pragt?
Sprøited den ei det hvide
Skum fra sin Bov med Magt?

— „Unge Frøken! jeg saae den!
Tyst i den sorte Nat
Smykket med Fakler laae den
Stolte, store Fregat!“

— Hørte du ei de kjække,
Muntre Matrosers Sang,
Mens de haled i Række,
Eller paa Ræerne hang?

— „Ak, jeg saae jo saa Mange!
Men over Havets Skjød
Bæved saa klagende Sange,
At mine Taarer flød!“

— Saae du, med Haand i Barmen
Ikke Captainen kjæk.
Med sin Tubus i Armen
Kneise paa Skands eller Dæk?

Saae du ham ei, den høie,
Deilige Havets Mand?
Vendte han ei sit Die
Længselfuld ind mod Land?

— „Sagte saae jeg dem liste
Ned paa den vaade Vei
Fløielbehængt en Kiste — —
Captainen? — Jeg saae ham ei!“

Uden Haab.

Solen alt synker, Bølgerne gaae,
Luftningen hvisker i Siv og Straa;
Havmanden sidder paa Steen ved Strand,
Slaaer han sin Harpe med hviden Hand;

Slaaer han sin Harpes gyldne Net, —
Skoven den holder sit Aandedræt,
Fuglene tie; men Bølgens Klang
Blander sig ømt med hans søde Sang.

Jomfruen lytter paa Blomsterbred,
Hjertet det banker uroligt derved;
Hemmeligt, sødt hendes Rosenkind
Kysses af Aftenens sukkende Vind.

Dinenes Stjerner i Taage staae,
Foden, fortryllet, ei mægter at gaae;
Brat dog hun presser sin Haand mod Bryst,
Heftigt, med Suk hun hæver sin Røst:

„Havmand! skjøn Havmand! din Sang er sød,
Deiligt den tidt for mit Øre lød;
Havmand! skjøn Havmand! kom vel ihu:
Salig vorder dog aldrig du!“

Aldrig — gjentoned fra Skov og Vang,
Flux forstummed den venlige Sang;
Stille han sank i sin Vugge vaad,
Dybet kun hørte hans bittre Graad.

Forvandling.

Den Ungersvend, den Jomfru
Alt under Linden stod;
Da mellem dem fremspired
En Blomst for deres Fod!
Det var en Lilie, hvid og skjær,
Det var en Lilie klar; —
De vilde den ei plukke,
Før det en Rose var.

De vilde den ei plukke,
Før det en Rose blev;
De ventede med Længsel
Som paa et Elskovsbrev;
De vanded den med Taarer,
De vugged den med Suk, —
Da skifted den sin Kjortel,
Og blev en Rose smuk.

De greb derefter begge
Alt i den samme Stund,
Da mødtes deres Øine,
Da mødtes deres Mund;
Da mødtes deres Hænder,
Og Rosen brat forsvandt, —
Men dens evige Billed
I deres Barm de fandt.

Gaston den Gode,

Greve af Bearn.

Bearn har nu sin Fyrste mist,
Han slumrer i Capellet hist
Bag hvide Marmorstene;
Hans Falk er fløiet bort i Skov,
Hans Hund har taget sig Forlov,
Hans Ganger skraber med sin Hov,
Den føler sig alene.

Thi med den ædle Drot gik ud
Den gamle Stammes lige Skud, —
Hvor skal de Manden finde,
Som bærer Kronens gyldne Baand
Samt Sværd og Spiir, at from i Aand
Han være kan den Svage Haand
Og Die for den Blinde?

Alt samled sig i Tusindtal
Det stærke Folk fra Fjeld og Dal,
De stimled hid til Thinge;
Paa Steen den gamle Biskop stod,
Hvor Mængden trængtes Fod ved Fod,
Mens Sands og Hjerte de oplod
For Trøsten, han vil bringe.

Han løfted høit sin gyldne Stav,
Saa tyst der blev som i en Grav,
Da lød hans stærke Stemme:
„Vor Drot til Paradiset gik,
Han tømte Evighedens Drik,
Og Palmens Green til Scepter fik, —
Ham bør vi ei forglemme.

Men hvo skal sidde paa hans Stol?
Og hvo, som han en Retfærdssol,
Skal over Landet lyse?
En Hersker, som er Ære værd,
Hvis Mildhed gjør ham hjertenskjær,
Der svinge vil med Kraft sit Sværd
Og ei for Faren gyse?

Vi kjende Alle grant og godt
Fru Agnes, Søster til vor Drot,
Den ædle Enkefrue;
Hun bragte hist i fjerne Hjem
Et Tvillingpar til Verden frem, —
Lad os optugte Een af dem
Til Drot, som vi ham hue!“

Og Folket glad hans Ord fornam,
Med Bifaldsraab omringed ham,
Mens lydt paa Skjold de sloge:
En Ridder, Bondemand og Klerk,
Med Adel, Fromhed, Manddom stærk,
Blev valgte til det store Værk,
Og flux af Landet droge.

Fru Agnes sidder paa sin Borg,
Heel tankefuld og bleg af Sorg,
I sorte Enkeklæder,
Hun seer paa sine Gutter smaa,
Der slumrende i Vuggen laae, —
Da hørtes snelle Fjed at gaae,
En Svend i Salen træder: —

„Hil sidde du, min Frue! — Her
Med Hyrdestav, med Kors og Sværd
Tre Mænd for Porten vente;
Raymond, Antonius, Izarn,
Udsendt fra Folket i Bearn,
Vil her hos dig et Fyrstebarn
Som deres Drot sig hente!"

Fru Agnes løfter op sit Slør,
Og seer ved Salens hvalte Dør
De Trende dybt sig neie;
Hun drager Silkepuden glat
Fra Vuggen bort, mens sorrigmat
Hun peger paa den bedste Skat,
Endnu hun har i Eie.

Den Ene, sort af Haar og bleg,
Med knyttet Haand, sig krum mod Væg
Og mut og trodsig vender;
Men Een, guldlokket, fri og frank,
Som Æblet trind, som Druen blank,
Mens Brystet kraftigt steg og sank,
Laae der — med aabne Hænder.

De tause Tre ved Buggen staae,
Og tankefuldt de stirre paa
De stærke Løveunger;
Og det blev klart, til Valget vist
Forlangte de ei nogen Frist,
Thi alle Tre udbrød tilsidst
Med jubelglade Tunger:

„Der ligger han med aaben Haand,
Med aabent Hjerte, freidig Aand,
Som skal vor Hersker blive!
Naar han har endt sin Ungdoms Tugt,
Vi ham i Purpur svøbe smukt,
Og Fyrste-Æblets rige Frugt
Udi hans Haand vi give!"

Og alle Tre med hellig Lyst
Berøre sagte Drengens Bryst
Med Sværd, med Kors, med Staven;
Og sværge høit, den Herre bold
At værne kjækt mod Vee og Vold,
I Fredens Ly, bag Kampens Skjold
Ham trofast indtil Graven.

Og han blev stor, blev from og stærk,
Og Herredømmets tunge Værk
De trygt hans Haand betroede;
Han førte, som en ærlig Drot,
Sit Sværd og Scepter lige godt;
Derfor i Hytte som i Slot
Hed han Gaston den Gode.

Sangeren Simonides.

I Marmorhal, ved Lamper klare,
Paa Hynderne langs breden Bord
Laae leiret et bekrandset Chor
Af Ynglinge, mens rundt en Skare
Hetærer dem den Gud frembare,
I hvem al Sorgens Glemsel boer.

Hvor stærkt de sorte Dine straaler!
En Duft igjennem Hallen gaaer
Fra Roserne om blanke Haar
Og fra de druefyldte Skaaler,
Hvori en yndig Haand tilmaaler
Hiin Lægedom for Hjertets Saar.

Sødt Fløiter tone, Strænge bæve,
Og, hyllet let i flygtigt Flor,
En Række Dandserinder snoer
Sig ind i Salen, mens de svæve
Med Sangens Flugt og siirligt hæve
En fyldig, broget Blomstersnor!

Midt i Symposiets den hulde,
Begeistret høie Jubellarm,
Der hviler taus, men glad og varm,
Simonides med tankefulde,
Med dybe Blik, som flux han skulde
Til Lyren strække hen sin Arm.

Han ryster Lokkerne, de rige,
Fra Panden, mens i Hjertets Grund
Med smilende, forklaret Mund
De Billeder, som trindt fremstige,
Han gjemmer snildt, og tømmer lige
Sin Patera til klaren Bund.

Men snart Begeistrings vilde Ranke
Kan til sin Skjønheds Grændse naae;
Din søde Flamme, Bacchus! maa
Formæles med en ædel Tanke;
Hvis ei, den bryder Gratiens Skranke,
Formastelig og fræk og raa.

I Festens Hal de kaade Svende
Har alt den lave Bærme smagt,
Hvori den skumle Gift er lagt.
De stamme, — deres Øine brænde, —
Forsmædelige Raab de sende
Imod Olympens høie Magt.

Den rige Sol, den rene Maane,
Hver Magt, som Guddoms Navn har havt,
Ja, Himlens Lyn, selv Rankens-Saft,
Og Jorden, Bølgerne, som blaane,
Affindigt deres Tunger haane,
Hovmodende paa egen Kraft.

Da hæver sig den skjønne Sanger,
Han harmfuld griber sig om Skjæg,
Tilside slaaer han Kappens Læg
Og kneiser som en ædel Ganger,
Idet med nøgen Arm han langer
Sin gyldne Lyra ned fra Væg.

Med Ild han frem for Bordet træder,
Og ret af Hjertets dybe Trang
Til Melodiens kjække Gang
En prægtig Hymne høit han qvæder; —
Til Guders og Gudinders Hæder
Frem strømmede hans rige Sang!

De milde, evigglade Guder
I værdig Glands han stiller frem;
Men ubarmhjertig, bitter dem,
Der haane Himlen, han bebuder,
Hvor Hunden ved Cocytus tuder,
Et evigt, rædsomt Dødens Hjem.

Liig ſtumme, ſtrenge Offerpræſter,
Der, dybt begeiſtred' af en Gud,
Staae lyttende til Varslets Bud,
Hans klare, ſtærke Øine fæſter
Sig paa de trodſig tauſe Gjæſter,
Hvis frække Ild ei ſlukkes ud.

De lee: „Ei! ſee, hvor han kan fægte!
Vil Ingen hjælpe ham i Kamp?
Herakles ei, den ſvære Tamp,
Hans Køllеſlag er jo ſaa ægte!
Ei Ledas Børn, de tappre Knegte?
Nei — Alle kun er Dunſt og Damp!"

Da nærmer ſig en Træl og vækker
Med Budſkab ham, at tvende Mænd
Ved Døren vente deres Ven.
Sandalen Sangeren han rækker
Og den Henſjunkne ſagte trækker
Ved Kappen til Portalet hen.

Han træder ud. Med lange Landſer
To Ynglinge paa Torvet ſtaae;
Og ſom han nærmer ſig, de gaae
Baglænds i ſølverhvide Pandſer; —
Knap troer han ſine egne Sandſer,
Og føler Hjertet ængſtligt ſlaae.

Han dvæler, — deres Fjed de finke, —
Han iler, — hvilken selsom Færd!
Naar han sig troer dem ganske nær,
Saa staae de atter fjernt og vinke,
Mens over deres Hjelme blinke
To Stjerner med et hvidligt Skjær.

Med Eet de vende sig og sænke
De blanke Spyd med Odden did,
Hvorfra de Skrig end trænge hid,
Som Guders Glands og Hæder krænke;
Og mere snelt, end man kan tænke,
De svinde som en Taage hvid!

Og som han da sit Øie hefter
Paa Huset, hvor i vilde Lag
Han nys har ført en hellig Sag,
Han seer, dets Piller give efter,
De vige for usеete Kræfter —
Og Taget synker med et Brag!

Med Skræk og Rædsel maa han skue,
At ei een Sjæl undsluppet var.
Sin Tak han inderligt frembar
For Himlen, paa hvis dunkle Bue
Stod Dioscurers Tvillinglue
Og smilte dobbelt reen og klar!

— Den Sanger Guderne beſkytter,
Der from ſit Offer dem faaer bragt,
Og ved ſin Stemmes ſtærke Magt
Det Jordiſke til Himlen knytter;
I Sjælens inderſte Adyter
En Guddomsflamme ſtaaer ſom Vagt.

Helene.

Et Sagn.

Der ligger en Borg paa skovgroet Hald,
Ved Foden bruser det skumhvide Fald.

I Borgegaarden der grønnes en Lind,
Der suser den sagte Sommervind.

I Luften dirrer Lærkens Qvad,
Fra Linden synker det duftende Blad.

Paa Borgens Altan, med Haand paa Kind,
Der sidder Helene med tankefuldt Sind.

Der sidder Helene, det Liliestud,
Og stirrer med Længsel i Dalen ud.

Hvad buldrer vel hist i grønne Dal?
Det er ei Strømmens mægtige Fald.

Hvad dundrer vel over den fjerne Bro?
Hvad vækker vel Echo i Skovens Ro?

Tolv Brødre er det! de ride hjem,
Tolvhundred Svende følge med dem.

De Staalplader rasled, og Hestene sprang,
Saa mægtigt skingred Trompetens Klang.

Den Vægter blæste, den Vindebro sank,
Dybt neied Helene, som Vidien rank.

I Salen stande de stærke Tolv,
I blankt Staalharnisk, med breden Skjold.

Som Støtter af Malm de stande tyst,
Knap sittrer den gyldne Kjede paa Bryst.

Da springer den Fløidør svævende op,
Ind træder Helene med Terners Trop.

Hun neier sig væn for hver især:
„Velkommen, velkommen, o, Broder kjær!“

Hun rækker en duftende Krands til hver:
„Velkommen, I Brødre! fra Ledingsfærd!“

Hun fylder dem hver en gylden Pokal:
„Velkommen, I Brødre! til Fædres Hal!“

„Velkommen, I Brødre! og siger nu frem:
Hvad bringer I mig fra Kampen hjem?“

Da mæled den Ældste heel alvorsfuld:
„Vi bringe dig intet Smykke af Guld.

Vi bringe dig intet Perlebaand; —
Vi bringe tolv Beilere til din Haand!

Den Første, som Fortunat, er riig,
Den Anden huldsalig og uden Sviig.

Den Tredie som Vaaren frisk og skjøn,
Den Fjerde saa fornem en Fyrstesøn.

Den Femte er from og lærd som en Klerk,
Den Sjette han er en Samson stærk.

Den Syvende synger saa sødt en Sang,
Den Ottende vækker sin Harpes Klang.

Den Niende haver saa meget Land,
Den Tiende Skibe som Havets Sand.

Den Ellevte træder i Dands saa let,
Den Tolvte er jævn og ret og slet!

Men Alle saa kjækt, med mandig Kraft
De lege med Sværd og Landseskaft.

Og hver har svoren ved Himlens Gud,
Kun du skulde være hans valgte Brud.

Og hver har svoren os Hævn og Had,
Hvis ei du skjenked, hvad Een dig bad.

Og Alle har lovet os Lykken slem,
Hvis ei du bønhørte Een af dem!"

Den Jomfru neied sig dybt for hver,
Hun skifted sit favre Rosenskjær.

Mod Barm hun pressed sin Haand med Vee,
Og Taaren randt over Kindens Snee.

„O, Broder kjære! barmhjertig vær!
Og lad mig dvæle hos Eder her.

Jeg vil ei bytte mit Jomfrunavn
For Guld, for Land eller Skib i Havn.

Jeg vil ei miste min Jomfrukrands
For Harpeklang, for Sang og Dands.

Nei, her vil jeg døe, hvor jeg er fød,
Og her vil jeg skjenke Jer Viin og Mjød.

Nei, her vil jeg smykke min Faders Gaard,
Og her vil jeg læge hver Sot og Saar;

Og muntre Jert Sind med Sang og Spil,
Og lukke tilsidst mit Die til!

Jeg spørger Jer nu, ved Christi Blod,
Har jeg ei været Jer Søster god?

Og har jeg været Jer Søster god,
Saa tigger jeg her for Eders Fod:

O, sværger mig helligt ved Korset til,
At aldrig I mig forstøde vil!"

Frem træen de Brødre, — og mild og blid
Hver kysted den Jomfrukind saa hvid.

Og alle Sværde af Skeden foer,
Og Alle som Een paa Korset svoer:

„Du var os en Søster god og from,
Du var os vor helligste Helligdom;

Saa sværger jeg dig paa Korset til,
At aldrig jeg dig forstøde vil;

Men kjæmpe for dig og døe, — saavist
Mig hjælpe Gud og den hellige Christ!“ —

— Tre Dage svandt; den Vægter sang
Sit Midnatsvers paa Taarnets Gang.

Han stirred ud i den dunkle Nat,
Han lytted og spidsed sit Øre brat.

Hvad buldrer hist i den dybe Dal?
Det er ei Strømmens mægtige Fald.

Hvad dundrer vel hist paa fjerne Bro?
Og vækker Alfen af Nattero.

Hvad bruser ud fra den grønne Skov?
En Gangerskare med jernlagt Hov!

Den Vægter sætter sit Horn for Mund,
Saa blæser han ud over Dal og Lund.

Det gjalder saa frisk som Hanegal, —
Tolv Horn ham svare fra dunkle Dal.

Tolv Horn, med Gabet mod Borgen vendt,
De Stemmer er ham saa vel bekjendt.

„Herud, I Brødre! med Sværd og Skjold,
De Beilere rende mod Muur og Vold!

Herop, I Svende! ved Fakkelglands
I træde saa lystig en Vaabendands.

Herop! herud! baade Ridder og Pilt!
Det gjelder at svinge sig kjækt og snildt!"

De Beegpander blussed fra Borgetind,
Og Svendene strømmed der ud og ind.

Fra Slyngerne susede Steen som Regn,
De tordned paa Murens stærke Hegn.

Mod Borgens Porte, mod Taarnets Steen
Den Vædder forsøgte sit Pandebeen.

Da bragede Porten, og Planken faldt,
Ind myldred de gjennem den trange Spalt.

Skarpt Pilen fløited, som høit i Sky
Den klingende Lærke ved Morgengry.

Hvor Køllen drøned, en Pande brast,
Hvor Øxen sænktes, der sad den fast.

Vildt Hornene skingred, Kampraabet lød:
„Helene! Helene! Seir eller Død!“

Saa Mand mod Mand i det slibrige Blod,
Med Haand imod Haand og Fod ved Fod.

Mens Sværdene hvined, og Pladerne sprang,
De Landser rasled, og Kjæmperne sang.

Et Kampvers sang baade Fiende og Ven:
„Helene! og Seier! — Helene igjen!“

Paa Trapper og Gange, paa Murens Krands
Der stod den vildeste Dødedands.

Ned vælted et Taarn med Damp og Qvalm,
Og Brødrenes Svende de sank som Halm.

Som hidsede Bjørne de slog og stred,
Men — Alle tilsidst dog i Græsset bed.

Da jubled de Beileres Overmagt, —
End stod de Brødre heel uforsagt.

I Borgens inderste, snevre Gaard
De Tolv i Kreds omkring Linden staaer.

I Kredsen derinde, med Lag paa Lag,
Deres Skjolde danne et Huus med Tag.

Som Støtter af Malm de stande tyst,
Og vente den sidste Drab og Dyst.

Om Skjoldhuset slaae de en prægtig Ring, —
Her holdes det sidste Retterthing.

Gjennem sprængte Port, over Gruus og Liig
De Beilere storme med Pral og Skrig.

Høit Sværdene synge den sidste Sang,
Og Hjelmene klinge som Klokkeklang.

Og Blodet strømmer! — men fast i Fod
Hver Broder falder just, hvor han stod! —

— De Beilere stønne af mødigt Bryst:
„Nu har vi da endt den blodige Høst!“

De Beilere støtte sig trætte til Sværd:
„Hvor er nu den Løn, som er Kampen værd?“

„Hvor er nu Prisen, vi vandt tilsidst?
Hvor er den yndige Rosenqvist?“

De løfte det Skjoldtag sagtelig væk:
Da blegned hver Beiler af Vee og Skræk.

De troede, de plukked en Rose rød,
De fandt kun en Lilie, bleg og død!

De standsed og stirred med mørke Blik, —
En gysende Vind gjennem Linden gik.

De svang sig til Hest, paa Skjold de slog,
Og langsomt tyst mod Skoven drog! —

Men øde stod Borgen paa høien Hald,
Ved Foden skummed det hvide Fald.

I Gaarden visted den grønne Lind,
Der laae Helene med hviden Kind;

Hvor rundt om hende en Sørgevagt
Af trofaste Brødre sig havde lagt.

Den vevre Lærke i Luften qvad,
Fra Linden flagred det duftende Blad.

Tre Beilere.

Hiſtnede ved Bækken,
Hvor Avnbøgen ſtaaer,
Hun ſidder bag Hækken
Og fletter ſit Haar;
Og Fugle med Fiſke
Saa liſtigt i Løn
De qviddre, de hviſke;
„Hvor Hun dog er fjøn!“

Høit Bølgerne buldre
Ved Møllen forbi:
„De ſneehvide Skuldre,
Dem favnede vi!“
Mens ivrigt de ſtrømme
Med Hjulet omkring,
Den Møller maa drømme
De ſødeſte Ting.

Saa hen forbi Kirken
De glide saa glat,
Hvor tæt under Birken
En Græsbænk er sat;
Og Præsten maa gjemme
Sin Bog og sit Blad,
Og Hjertet istemme,
Hvad Voverne qvad.

Ved Borgen de bruse,
De synge med Magt
I Fjeldkløftens Sluse
Om Skjønhedens Pragt.
Der lytter den Junker
Bag Silkegardin;
Da flammer, da funker
Hans Øie, hans Kind.

— Hvor Smaafugle bygge
I Løn og i Lind,
Hun sidder i Skygge
Med rødmende Kind,
Mens Tankerne sværme
Saa viden om Land;
Da seer hun sig nærme
De Trende paa Stand.

Sig Junkeren nærmer,
Duunskjægget om Mund,
Med guldstukne Ærmer,
Med Horn og med Hund:
„O, vil du ei være
Kjær Huusfruen min?
Du Fløiel skal bære,
Og blødt Hermelin!“

Den Præstemand stønner
I sorten Talar,
De ydmygste Bønner
Hans Hjerte frembar:
„Jeg var, for Exempel,
En Huusbond for dig!
Det yndigste Tempel
Da blev du for mig!“

Den Møller, den hvide,
Sig lister derind,
Han staaer ved en Side
Med blussende Kind:
„Ak, end dog min Nød, du!
Ved Kjærligheds Magt, —
Saa kraftigt et Brød du
Vist aldrig faaer smagt!“

Men raſk hun ſig reiſer,
Saa ſtolt og ſaa rank,
Og Hovedet kneiſer
Med Fletningen blank;
„Jeg ikke mig ſælger
For Guld og for Glands;
I Elſkov jeg vælger
Og miſter min Krands.

Herr Junker! I ſlide
Jert Fløiel og Maard;
Ei ved Eders Side
Til Kirken jeg gaaer!
Herr Paſtor! I holde
Ved Pen og ved Skrift;
Fleer Ungmøer bolde
Der er i vort Stift!

Thi Een er for ung til
At eie min Krands;
Den Anden for tung til
At træde min Dands.
Nei, Flaſke og Bæger
Hinanden ſtaae næſt,
Og lige Børn leger,
Det veed jeg, dog bedſt.

Herr Pastor! I læse
Og vie min Krands!
Herr Junker! I blæse
Paa Hornet til Dands!
Men Dandsen jeg træde
Med Mølleren her,
Min Trøst og min Glæde,
Saa kjæk og saa kjær!

Naar Solen den blinked,
Og Maanen saa mat,
Fra Lugen han vinked
Godmorgen! Godnat!
Jeg spored i alle
De Viser, han qvad,
Som de nu kan falde,
Om Elskov han bad!"

— Saa vied da Præsten
Den hellige Krands;
Saa blæste fra Hesten
Den Junker til Dands;
Saa dandsed de Tvende
Heel lystigt i Hu, —
Det kan sig vel hænde,
De dandser endnu!

Ved Kilden.

Fra Klippens Hjerte Straalen sprang,
I Naltens Stilhed yndigt klang
Dens Rislen i det brune Bækken;
Sig Nattergalens Triller svang
Liig Honningbier ud fra Hækken.

Men over Vældet, from og blid,
Guds Moder throned, marmorhvid,
I Rammen, hugget ud af Fjeldet,
Velsignende til evig Tid,
Det stjernekronte Hoved hældet.

Der Haand i Haand og Fod ved Fod,
Blødt lænet op mod Karmen stod
Den ranke Svend, den unge Frue;
Og deres Tanker, deres Blod
Omt mødtes i den samme Lue.

Som klare, milde Stjerneskud
Fra Bryst til Bryst der vandred Bud
I Suk og Ord fra deres Munde;
Og Ingen hørte dem; kun Gud
Til deres Løndom lytte kunde.

Hiint Punkt stod Begges Stjerner paa,
Hvor just de skulde Knuden slaae
Og vandre som en Dobbeltlue;
Hvad eller fjernt de skulde gaae
Adskilt paa Livets Himmelbue.

Paa Hendes Tankers Himmel var
En liflig Vaarnat aabenbar,
Hvor alle Uskylds Stjerner tindre;
Hans skumle Blik kun Vidne bar
Om Vinterstormen i hans Indre.

Fortroligt klynget til hans Arm,
Halvdækket Diet, Kinden varm,
Med hele Sjælens Kraft hun hørte;
Ei Ord, kun Suk fra hendes Barm
Ham Kjærlighedsbeviset førte.

Men fra hans Mund fremgik en Flor
Af Tankefylde, Blomsterord,
Som Alt med høie Farver malte;
Liig Riimkrystal paa Foraarsjord
Det glimred klart og koldt, — han talte.

„Her knæler jeg — din Skjønheds Træl!
Min Troskab skal, liig dette Fjeld,
Hvis Tinde Himlens Sky bekrandser,
Staae fast, saa vist som dette Væld
Sin rige Straale aldrig standser!"

Da standsed Kilden ved hans Ord, —
Den drog med Hast sin Perlesnor
I Klippens tause Bryst tilbage;
En Gysen gjennem Krattet foer
Og sittred som en dæmpet Klage.

Med Smertens Suk og med hans Navn
Paa Læben, sagte hun i Favn
Paa alle Engens Blomster segned;
Mens Aanden søgte Fredens Havn,
Paa Kinden Livets Rose blegned.

Fra Øst nedsank en Morgensky,
Og det var Himlens Engle blye,
Udvalgte af den skjønne Skare;
Bag deres Vingers fromme Ly
Den brudte Lilie de bortbare.

Men dybt mod Vest, hvor Veien brød
Et Gab igjennem Klippens Skjød,
Han styrted vildt, med Læber blege;
Det var, som Blomsterne i Nød
Forfærded' for hans Fjed bortvege! —

Da fødtes Solen over Vang
Og tændte, fulgt af Lærkens Sang,
Dugdiamanterne paa Hækken;
Men Kildens Straale gjenfødt sprang
Og risled i det brune Bækken.

Romanze.

Og det var den Ridder, krum og graa,
Alvorligt sin Datter han vinked;
Saa monne de ned i Haugen gaae,
Mens Aftensolen blinked.

Heel tankefuld den Gamle gik;
Men Frøkenen, kjæk og sikker,
Ham speider og med dristigt Blik
Ind under hans Øine kigger.

— „Og hør mig nu, kjær Dotter min!
Det huer mig vovt og ilde
At see den evige Mandolin
Og høre dig trille og spille.

Det huer ei heller ret mit Sind
At see, hvor den unge Sanger
Hver Stund paa Dagen ud og ind
Til dig udi Buret ganger.

Den Minstrel kom — Gud veed hvorfra —
Nu her han om sig sniger;
Og søger han noget — hvad er det da?
Vor Viin vel og vore Piger.

Nu har du sjunget mig meer end nok,
Nu skal du engang til Dandsen;
Imorgen vi for din Jomfrulok
Vil flette dig Brudekrandsen.

Imorgen kommer den Ridder prud,
Som skal styre dig herester;
Da bliver jeg fri — og takker Gud —
Det gaaer over mine Kræfter.

Vel ung han er og smuk — men streng!
Og, tro du mig, han har Hægter!
God Nat, mit Barn! jeg gaaer i Seng,
At vaage jeg meer ei mægter!" —

— Den Frøken stod saa taus en Stund,
Dog blegned hun ei som Døden,
Til Graad ei drog sig hendes Mund,
Nei, hun blussed som Aftenrøden.

I Diet spillede Trods og Mod,
Den fine Haand hun knytted;
Med faste Skridt den lille Fod
Hen over Græsset hun flytted:

„Og skal jeg være den Ridders Brud
Alt mod mit Hjertes Villie,
Han plukke skal, ved Elskovs Gud!
Hverken Rose eller Lilie!"

Men skjult bag Busk den Minstrel stod
Og hørte paa hendes Tale;
Hans Hjerte hopped med lystigt Mod
Som Kaninen i grønne Dale! —

— Da Solen sov, og Natten kom
Med Stjerner, Stilhed og Drømme,
Et sneehvidt Slør hun svøbte om
Sit Guldhaars fængslede Strømme.

Did vandred hun paa krumme Sti,
Hvor et rødligt Lys hun skimted;
I hver en Busk, hun gik forbi,
St. Hans-Orme gløded og glimted.

Paa Skrænt i Ly af Fjeldet laae
En lille, hemmelig Bolig,
Opbygt af Gran og Mos og Straa,
Saa hyggelig og fortrolig;

Hvor Caprifolien yppigt hang
Og det lave Tag beskytted;
Derinde den Minstrel sad og sang,
Mens ude Smaafuglene lytted.

Der Frøkenen lytted og stille stod
Alt med sit anende Hjerte,
Som luevarmt nu bæved mod
Den ventende Fryd og Smerte.

Ind treen hun dog med livligt Mod,
Ei ængsteligt hun dvæled;
Den skjønne Yngling for hendes Fod
Med straalende Øine knæled.

Da tog hun ham i sin bløde Favn,
Den yndefulde Qvinde!
Og der var ei saa sødt et Navn,
Han fik det jo af hende!

Hun hvisked sagte: „En Ridders Brud
Vel vorder jeg mod min Villie;
Men dig jeg offrer, paa Elskovs Bud,
Min Rose og min Lilie!“

Henrykt han til sit stærke Bryst
Den sognende Jomfru lænked;
Og der var ei saa sød en Lyst,
De jo hinanden skjenked.

Men under den vennehulde Strid
Med Latter og Suk og Taarer,
Pludselig ved et kraftigt Bid
Hans Kind til Blods hun saarer;

Og hvisker ham i Øret blidt:
„Det Tegn — det skal du bære!
Jeg mærker kun, hvad der er mit —
Mit Hjertes Ridder du være!

Thi falmer engang dit sorte Haar,
Og dit Øies Lys udbrænde,
Skal jeg dog paa det lille Saar
Mit Hjertes Ridder gjenkjende!“

Da kysed hun ham — mod Hjertets Gjem
Til Afsked han hende presed;
Og Morgendæmringen lyste hjem,
Da hun svæved hen over Græsset! —

— Men der blev lystigt i Borgesal,
Hvor de muntre Gjæster vrimled;
Fra Fjeldetop, fra dybe Dal
Vasallerne hidstimled.

Det var den Ridder, krum og graa,
Han smidskede saa i Skjægget:
„Nu kan jeg endelig tænke paa
At faae min Kylling afÆgget!“

Alt klinger klart Trompetens Sang,
De brogede Faner flagre;
Den Brudgom flink fra Sadlen sprang:
„Hvor er nu min Brud, den Fagre?“

Frem ledte man da den unge Brud,
Blegkindet og mat af Diet;
Men hid han traadte, den Ridder prud,
Og skjelmsk mod hende sig bøied:

„Du mærked med Bid, hvad der var dit?
Siig, husker du ei paa Arret?
O, laan mig dog nu dit Øie blidt,
Og see, om jeg ikke har 'et."

Da saae hun paa ham, med Tvivl i Sind,
Ret som hun ikke forstod 'et;
Hendes Elskovsmærke han bar paa Kind,
End rødmende frisk af Blodet!

Og ømt han hvisked: „Hiin Ridders Brud
Du blev dog, skjøndt mod din Villie;
Han selv har plukket, paa Elskovs Bud,
Din Rose og din Lilie!"

Et Billed.

„Jeg raader dig, min Dotter skjøn!
Ei gange du i Skoven grøn.
Du vorder ei den Jægers Viv,
Han øder før dit unge Liv.“

„Ak, Moder! han er from og god,
Han kan ei tørste efter Blod!
Nei, kun mit Kys og Favnetag
Han tørster efter Nat og Dag!“

Saa gik hun til den dunkle Lund,
Og med løb hendes lille Hund;
I røden Baand en Bjelde klar
Omkring sin hvide Hals den bar.

Og det blev Aften, det blev Nat,
Da kradsed det paa Døren brat;
Og jamrende i Stuen sprang
Den lille Hund, saa Bjelden klang.

Alt i den aarle Morgenstund
Den Moder gik i dunkle Lund,
Og Hunden sprang og fulgte med
Og viste Vei for hendes Fjed.

I Skovens Dyb, i Græssets Skjød
Hun fandt sin Datter, bleg og død,
Med Smiil paa Mund, med Øiet lukt,
Med Staal i Barm og — Blomsten plukt.

Den Moder grov saa lang og bred
En Grav, mens Taaren randt derved;
Selv Graad i Blomstens Øie laae,
Og Hunden sad og saae derpaa.

Hun med den ømme Moderarm
Sin Datter trykked mod sin Barm;
Hun løfted hende op fra Eng
Og lagde hende selv i Seng.

Hun trykked Puden paa af Muld
Og sukked ret saa kummerfuld;
Hun Teppet fik paa Leiet lagt
Af Grønsvær og med Blomsterpragt.

Saa sank hun ned og bad en Bøn
Andægtig i den Kirke grøn,
Mens Solens Kerte flammed rødt,
Og Fuglene sang Psalmen sødt! —

I Skoven, nær hos Vedbygaard
End et forfaldent Kors der staaer,
Der minder om den unge Mø,
Som her i Vaaren maatte døe.

Tæt ved, i gamle Egetræ
En kulsort Ravn har Ly og Læ;
Med hæse Skrig den Vingen slaaer, —
Den bygged der i hundred Aar.

Men paa den skyggefulde Sti
Ved Dag knap Nogen gaaer forbi,
Endsige i den skumle Nat, —
Thi det er ikke rigtigt fat!

Drømmen.

Hun.

Medens over salte Vande
Du dit stolte Fartøi førte
Langt fra mig, til fjerne Lande,
Overalt din Røst jeg hørte.

Han.

Medens du, med Graad paa Kinden,
I din Stue sad herhjemme,
For mit Øre sused Vinden
Evigt kun din milde Stemme.

Hun.

Engang greb du mig i Drømme
Om min Haand af alle Kræfter;
Mine Fingre var saa ømme
Mange Dage end derefter.

Han.

Samme Nat jeg stod i Stavnen,
Dybt i Storm og Mulm begravet;
Mig en Braadsø tog i Favnen
For at slynge mig i Havet.

Kraftigt greb min stærke Næve
Fat i Skibets store Anker,
Til jeg atter kunde hæve
Mig paa Dækkets sikkre Planker.

Som min Skytsaand har du, Søde!
Fulgt mig over Havets Strømme;
Ankret var din Haand, den bløde,
Som mig frelste huldt i Drømme.

Kong Volmer paa Reiſen.

Mig tykkes alt fra min høie Heſt
At høre min Due kurre;
O, Deiligſte! ſnart er jeg din Gjæſt
I din Rede, det grønne Gurre.
Alt ſom jeg farer i Skovene frem,
Gjennem Moſer og dunkle Dale,
Synes mig høre omkring dit Hjem
De fløitende Nattergale.

Mit Øie iler ſaa langt foran
Mine rappe, hvæſende Rakker;
Mig lokker ei bag det ſtille Vand
Hjorten med kneiſende Takker.
Men dig, ſom kan ſeile i Luften blaae,
Misunder jeg vel din Vinge,
Du liden Sanger! fremad lad ſtaae,
Min førſte Hilſen at bringe.

Hvo skulde dog tænkt, o, Tovelil!
At din Fletnings guulbrune Slange
Skulde vorde en Snare, stærk og snild,
Dannerkongen at fange?
O, Tovelil! hvo skulde troe,
Mens Livets Brændinger larme,
Mig vilde skjenke sød Havn og Ro
Saa gudsvelsignede Arme?

Nu dæmrer Dag; de Fugle smaa
Alt vaagne i Krattets Bure;
Klart speilende sig i Søens Blaae
Jeg skimter de røde Mure.
Mig tykkes alt fra min høie Hest
At høre min Due kurre.
O, Deiligste! snart er jeg din Gjæst
I din Rede, det grønne Gurre!

Farvel.

Der klinger en Klokke paa den rolige Vang,
Mens Solen er ved at gaae ned.
Jeg hører en Stemme, den synger en Sang,
Saa Hjertet røres derved.

Jeg kjender den Klokke, jeg kjender den Ko,
Som den om sin Nakke bær;
Og Pigen, som synger, hun er mig saa tro,
Hun er mig saa inderlig kjær.

Nys fik jeg det sidste Farvel hende sagt
Af de mange, vi sagde saa tidt.
Hendes Sang den har en underlig Magt,
Som kunde den standse mit Skridt.

Jeg vinker Farvel til Kirken hist,
Som staaer med sin Krone rød;
Til dem, der bag Lindens svale Qvist
Nu sove en Slummer sød.

Der nede paa Veien det lystigt gaaer!
Mellem Støv og Vaabnenes Blink
Majoren rider, Hornblæseren staaer,
Og Fanen flagrer saa flink.

Her staaer jeg selv færdig og skal gaae med
Og bruge min Arm, om jeg kan,
Og gjenne dem bort, som gjør os Fortræd,
Og slaae for Konge og Land.

Om Døden for mig sit sorte Svøb
Har redt, det veed ikke jeg;
Men det jeg veed, at for ringe Kjøb
Mig faaer han ei med paa Vei.

Frisk op, min Sjæl! Jeg svinger min Hat,
Skjøndt mit Hjerte banker derved.
Jeg ønsker jer Alle tusind Godnat!
Der klinger Hornet — Affted!

Et Genre-Billede.

Det ſuſed i Lindenes glindſende Blad,
Høit Gjøgen den kukked, og Bogfinken qvad,
Auriklerne dufted,
Mildt Vaarvinden lufted,
Mens Bien beruſet paa Kløveret ſad.

Paa Løvhyttens Mosbænk, ſaa yndigt i Løn
Sad Møllerens Datter og Skovfogdens Søn.
I dæmrende Bolig
Hun læned fotrrolig
Sin Kind til hans Skulder og hørte hans Bøn.

Ved Huſet paa Trappen ſad Mutter og ſpandt.
Hun lytted og vented, mens Tiden den randt:
„Nu er her ſaa ſtille!
Nys Han og min Lille
Jo fyldte mig Øret med Skjemt og med Tant!“

Men Jægerens Hector, som hos hende laae,
Han mæled: „Jeg hende i Lysthuset saae
I Fryd og i Gammen
Med Jægeren sammen, —
Skjøndt sagtens jeg ikke forraade dem maa.“

Den næsvise, vindige, lille Hr. Stær
Han læsped: „Nys var jeg dem begge saa nær,
At grant jeg fik høre,
Hvor han kunde føre
Sin Sag, som det lod, ei til hendes Besvær.“

Frem sneg sig den hvide, den smidige Kat
Med ringlende Hale, med krum Ryg og glat:
„Jo, de er poliske,
Jeg hører dem hviske
Fra Haven og Vindvet hver evige Nat.“

Og Svalen, den fromme, den Nonne i Sort,
Med hellig Fortørnelse mælede kort:
„Jeg saae, hvor med Varme
Han trykked den Arme
Til Brystet — og vendte undseelig mig bort.“

Fru Skade sad kjæk paa den duftende Stak: -
„Jeg veed, jeg er sikker, jeg fører ei Snak,
Jeg lyver ei! Jøsses!
Jeg saae dem jo kysses
Saa sødt og saa blødt og saa høit, at det smak."

Hr. Stork med de lange, lakerede Been,
Han raabte fra Taget: „Den Sag er jo reen!
Jeg glæder mig saare
Til muntert ad Aare
Her hjem i det Mindste at bringe dem Een!"

— Og før de det aned, stod Mutter dem næst,
Og trued: „Nu veed jeg, hvad tjener Jer bedst!
Snart vil I nok trænge
Til Bord og til Senge,
Til Gryde, til Vugge, til Degn og til Præst!"

Forlokkelse.

Ung Anna før var lystig,
Ja lystig, from og glad,
Hun qviddrede saa trøstig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om saa stille,
Som drømte hun en Drøm;
I Diet Taarer spille,
Og blive tidt en Strøm.

I aarle Dæmringstide,
Før Lærkerne de slaae,
Og Taageskygger hvide
End over Engen gaae,
Hun hurtigt snører Trøien,
Hun spænder sine Skoe,
Og iler ud til Høien,
Hvor Ellestubbe groe.

Og knap har Aftenrøden
Begivet sig til Ro,
Gaaer Anna ufortrøden
At flytte Lam og Ko.
Mens over Mark og Enge
Mørk Natten skrider frem,
Hun dvæler der saa længe,
At seent hun kommer hjem.

Men naar bag Krattets Kroner
Hun er forsvundet, da
Heel underfulde Toner
Sødt svæve hid derfra.
De yndelige Sange
Hvert Hjerte røres ved;
Men Ingen vover bange
At flytte did sit Fjed.

Bag Høiens steile Side,
Hist under grønne Tag,
Boer Ellekongen blide,
Det er en afgjort Sag;
Og naar han hist ved Skoven
Gaaer med sit Strængespil,
Er Ingen saa forvoven
At komme nær dertil.

Han er en mægtig Herre,
Han har saa møgle Guld;
Men hvad der end er værre,
Han er saa skjøn og huld.
Hans Stemme klinger fyldigt,
Som Fuglesang i Vaar;
Hans Blik er saa uskyldigt,
At Ingen det modstaaer.

I gamle Sagn og Viser
Om ham er meget sagt;
Man frygter og man priser
Hans hemmelige Magt;
Heel mangen saver Qvinde,
Som svandt fra Byen der,
I Høien sidder inde
Nu som hans Hjertenskjær.

Sligt Byens Piger unge
Just kjende paa en Prik,
Men vogte deres Tunge;
Kun ved et Blik, et Nik
At klare hele Sagen
Er deres mindste Kunst!
„Ung Anna er hentagen
I Ellekongens Gunst."

Ung Anna før var lyſtig,
Ja, lyſtig, from og glad,
Hun qviddrede ſaa trøſtig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om ſaa ſtille,
Som drømte hun en Drøm;
I Øiet Taarer ſpille
Og blive tidt en Strøm.

En Aften, da til Lunden
Hun atter vandred hen,
Var hun med Eet forſvunden,
Hun kom ei meer igjen.
Man hørte da til Sangen
Det Strængeſpil, der klang
Saa yndigt over Vangen,
For allerſidſte Gang.

Hvad Byens andre Piger
I ſtille Aftenſtund
Nu tænker og nu ſiger,
Fortier her min Mund.
Men kloge Folk i Byen
Vil vide ſikkert, at
Hun er rendt bort til Fyen
Kun med en Landſoldat.

Den hvide Hind.

Skjøn Jomfru vinked med Haanden hvid,
Hun stod paa Høielofts Svale:
„Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
At jeg nu kan med dig tale.

Og hør mig nu, du Jæger fiin!
Hvis du vil min Attraa stille,
Saa fange du mig den hvide Hind,
Som hist i Skov mon spille.

Den spiller om i den grønne Lund,
Der har den sit Natte-Stade,
Og kjøler sin rosenrøde Mund
I de sødtbeduggede Blade.

Og fanger du mig den hvide Hind,
Da skal den din egen være,
Hvad heller du faaer, hvad meest dit Sind
I Længsel kunde begjære!“ —

Da Natten kom, og de Stjerner smaa
Paa Himlen tindrede stille,
I Skoven monne den Jæger gaae
At bede Dyrene vilde.

De Vagtler fløited i Sommerkorn,
I Krattet de Nattergale;
Den Jæger blæste sit Sølverhorn,
Saa det klang i Top og i Dale.

Han stod saa taus paa den grønne Sti,
Hensjunken i drømmende Tanker; —
Da piled den hvide Hind forbi
Hen over de lyngklædte Banker.

Da vaagned han op, da iled han med,
Hans Fod, hans Hjerte fik Vinger.
Den lokked ham sødt, den drog ham afsted
Som Jomfruens vinkende Finger.

Den dandsede let paa de slanke Løb,
Let monne han efter følge.
Den skinned saa klar, at Nattens Svøb
Ei kunde dens Flugt ham dølge.

Den standsed og stirred med Vemodsblik,
Som stod der i Øiet en Taare;
Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gik,
Det smelted og smerted saa saare.

Og atter sprang den; da sluktes ud
Vesthimlens dæmrende Kerter;
I Øst forkyndte sig Dagens Bud, —
Og trætte var Begges Hjerter.

Den standsed igjen, liig spæde Lam,
Der fjæler i Løv sig bange;
Saa sløi den paany — og gjækked ham —
Men blev dog tilsidst hans Fange.

En purpurskinnende Silkesnor
Han slog om Halsen den ranke;
Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
Han skred over Dal og Banke.

Han ledte den ind over Borgebro,
Hen frem under Høielofts Svale:
„Kom hid, skjøn Jomfru! her staae vi To
Og ville nu med dig tale!“

Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!"

Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Ei frem den Ranke, den Blide.
Med Eet han vendte sit Hoved om, —
Da stod hun alt ved hans Side.

Hun Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkeflettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet bar
Sin Blomst i den samme Time.

„Tak have du Jæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du alt mit Gods og Guld
Og mig — ifald du vil ha'e mig!"

Et Sagn.

Der var i længst forleden Tid
En Drot, retfærdig, klog og blid.
Til Folkets Trøst, til Herrens Ære
Sit Kongespiir han monne bære.
Han i sit Hjertes Helligdom
Var som en Helgen reen og from.
Hvad Oldtids dunkle Sagn os melde
Om ham, jeg Eder vil fortælle.

Den unge Drot var draget ud
At søge sin forsvundne Brud.
Den skjønne kongelige Mø
Var kommet hid fra fjerne Ø.
Trygt over Hav og salten Vand
Hun naaede til sin Brudgoms Land.
Alt var beredt til Jubel stor —
Da svandt paa een Gang hendes Spor.
Med Fruer, Frøkner, Riddersmænd
Hun som af Storm var veiret hen.

I Folkemund var talt og sagt
Heel Meget om en hemmelig Magt,
Som lured hist blandt vilde Fjelde
Og øved der sin skumle Vælde.
For Korsets stærke Banner did
Den flygtet var i fordums Tid;
Og Alt, hvad der i Landet skeete
Af Ondt, man troede, den beredte.
Med Hjelm og Skjold den ædle Drot
Forlod sit kongelige Slot.
Ham fulgte mangen trofast Mand
Og hjalp ham søge trindt om Land.
De forsked, fritted ufortrøden,
Men Rygtet selv var taus som Døden.

En lummer Dag han træt sig ned
I Græsset lagde ved Kildens Bred.
Den risled frisk i dyben Dal
I steile Fjeldes Skygge sval.
Rundt om ham leired sig hans Helte
Med Skjold paa Arm og Sværd ved Belte.
I Ly for Middags-Solens Varme
Tog Søvnen dem i sine Arme.
Og Alle slumred trygt en Stund
Omsuste af den svale Lund,
Mens ved den ædle, levende Skandse
Een Knægt stod Vagt kun med sin Landse.

Med Eet foer Kongen fra sit Stade,
Stærkt raslede hans Pandserplade,
Saa alle Kjæmper sprang op fra Jord
Og ventede paa Drottens Ord.
Men Kongen dvæled, som sin Tanke
Han vilde først i Sindet sanke.
Han støtted til en Stub sin Lænd
Og talte saa til sine Mænd:
„Jeg, som I saae, var dybt og stille
Indslumret her ved denne Kilde.
Da drømte jeg, at, mens I sov,
Jeg vandred i en uhyre Skov.
Jeg løb, det fasteste jeg kunde,
Igjennem dunkelgrønne Lunde,
Og snart jeg naaede i min Drøm
Til Bredden af en vældig Strøm.
Jeg voved ei at svømme over,
For voldsomt bruste Strømmens Bover.
Jeg rastløs løb frem og tilbage,
Men kunde intet Vad opdage.
Med Eet en Bro af Staal jeg saae,
Som blank hen over Dybet laae.
Da skyndte jeg mig, kan I vide,
Og naaede snart den anden Side.
Her voxte Bregner fjern og nær
Langt høiere end Palmetræer.

Imellem svære Klippeblokke
Der vrimled Dyr i store Flokke.
De løb saa vims; i høie Bjerge
De havde Bo, som travle Dverge;
Og andre Dyr, uhyre store,
Med Klo og Tand imod mig foere.
Men saae de Korset paa min Kappe,
Saa flyede de paa Fødder rappe.
Tilsidst en Klippevæg jeg øined,
Langt over Sky dens Tind sig høined.
Fast stod min Hu, derind jeg maatte,
Jeg brugte al den Kraft, jeg aatte.
Jeg sprang imod, saa haardt jeg evned,
Den graae Granit med Bulder revned.
Ind gjennem mørke Klippegange
Jeg snoede mig, ret som en Slange.
Tilsidst en hvælvet Hal jeg saae,
Hvis Loft mit Blik ei kunde naae.
Der fandt jeg Hende, som mit Hjerte
Med Længsel søger og med Smerte.
Min Brud og alle de Forsvundne
Sad der i Trylleslummer bundne.
Tilbage drog jeg, for at faae
Mit Sværd og mine Vaaben paa.
Den samme Vei jeg tog igjen,
Paa blanke Bro jeg iled hen.

Jeg vilde gribe til mit Sværd, —
Da vaagned jeg og fandt mig her.
See nu! min gyldne Ring jeg byder
Den, som mit Drømmesyn udtyder!“

Og det var Ridder, det var Svend,
De faldt i dybe Tanker hen,
Men Ingen var der, som forklared
Den Løndom, Drømmens Dyb bevared.

Da traadte frem, heel uforsagt,
Den unge Svend, som nys holdt Vagt:
„Her staaer jeg, Drot! og er beredt
At sige dig, hvad jeg har seet.
Dog love du, hvad end kan hændes,
At ei din Harm mod mig optændes.
Dengang du sov med dine Mænd,
Stod jeg og stirred paa dig hen.
Da see! frem af din Mund der krøb
Et lidet Dyr, som hurtigt løb.
Som Vintersneen hvidt og puurt
Det sprang imellem Græs og Urt.
Det var saa blødt som Hermelin,
Dets Øie klart, og Foden fiin.
Over dets hvide Ryg der stod
Et Kors, rødt farvet som med Blod.

Men da det kom til Kildens Rand,
Det ſtandſed ved dens klare Vand.
Jeg ſaae, det vilde gjerne over,
Men ſkræmmedes af Bækkens Vover.
Da lagde tyſt jeg Sværdet ned, —
Det rakte juſt fra Bred til Bred;
Og ſlink paa Værgets blanke Klinge
Jeg ſaae det lille Dyr at ſpringe.
Imellem Bregner det ſig ſnoede,
Som yppigt hiſt i Krattet groede.
Imens jeg end det kunde ſkue,
Løb det forbi en Myretue.
To Væſeler imod det kom,
Men ſom i Skræk de vendte om.
Ved Fjeldet hiſt, ad denne Kant
Med Eet det for mit Blik forſvandt.
Dog kun en føie Stund derefter
Kom det igjen af alle Kræfter.
Det atter brugte Klingen da
Som Bro, og ſvandt, — hvor det kom fra!"

Den unge Konge ſtod forfærdet
Og ſtøtted ſig en Stund til Sværdet.
Han drog det ud og raabte: „Her
Vi ſtande viſtnok Maalet nær!"
Han valgte ſex af ſine Mænd,
Den ſyvende var den unge Svend.

Kun Sværd og Hjelm og Skjold de bare,
Det var saa faver en Ungdomsskare.
Med dunkle Haar, med Ild i Blik
De ranke gjennem Skoven gik.
Og da de kom til Fjeldets Muur,
Høit blæste Kongen i sin Luur.
For Skjoldets Kors og hellige Mærke
Sig aabned brat de Klipper stærke.
Ind i den mørke Bjergets Gang
De Kjæmper traadte med Bøn og Sang.
Syv Timer blev de kun derinde;
Da kom de med den skjønne Qvinde.
End var hun deilig, men saa bleg,
Og som en falmet Lillie veeg.
Men Kongen og hans Mænd at see
Det var et Under og en Vee!
De havde lidt og stridt og seiret;
Men deres Ungdom var henveiret.
Den svære Dyst, de havde havt,
Brat havde knækket deres Kraft.
De krumme gik, som Gubben gaaer,
Sneehvidt var deres Skjæg og Haar.
Det aldrig Nogen blev bekjendt,
Hvad dem i Bjergets Dyb var hændt.
Hiin Rædsel, hiin uhyre Smerte
De gjemte dybt i deres Hjerte!

Syv Døgn derpaa de Drotten bare
Til Jorden, samt hans lille Skare.
Omkring hans Grav i Dødens Have
Der hæved sig syv andre Grave.
Men i de skumle Fjeldes Skygge
Lod Enkebruden et Kloster bygge.
Med fromme Nonner der i Chor
Hun priste Herrens Naade stor.
Syv Aar hun fasted, bad og sang, —
Da endtes hendes Pilgrimsgang.
Ved Drottens Side blev Støvet lagt,
Af Engle Sjælen til Himlen bragt.
Paa Jorden i helligt Eftermæle
De leved længe; men deres Sjæle
I Evigheden smelted sammen.
Did, Herre! leed os naadigt. Amen!

Dandsen ved Glumsø.

Hver Aftenstund, naar Faar og Ko
Var malket og var flyttet;
Naar Barn og Bo var bragt til Ro,
Og Alt var gjemt og hyttet;
Hver Svend og Mø med lystigt Sind
Sig samlede paa Enge
Og dandsed om den grønne Lind
Til Violinens Strænge.

I Dandsens Kjede saae man da
Heel tidt en fremmed Pige;
Men hvem hun hørte til? hvorfra?
Det kunde Ingen sige.
Hun kom, som var hun faldet ned
Lig Stjerneskud fra Himlen;
Men, naar det henad Midnat leed,
Forsvandt hun brat af Vrimlen.

I brede Folder slog sig blank
Det grønne Skjørt af Silke
Om hendes Krop, saa svai og rank
Som Hyacinthens Stilke.
De brune Lokkers rige Krands
I blaaligt Slør sig dulgte,
Og hvor hun svæved hen i Dands,
Hvert Øie hende fulgte.

Selv Ivar Skot, den raske Knøs,
Som ellers sad ved Kruset,
Fra Kort og Tærning rev sig løs,
Af Elskov reent beruset.
Og han, som før ei for sin Død
En Qvindes Blik gad døie,
Nu saae sig ganske tam og blød
I denne Piges Øie.

Det Øie ligned Søen blaae,
Hvori sig Vaaren speiler,
Mens Veemods Skyer, bløde, smaa
Hen over Himlen seiler.
Selv let hun var som Svanens Fjer,
Den Vaarens Luftning hæver,
Som naar det klare Maaneskjær
Paa Glumsøs Vande bæver.

Saa ſiirligt, ſom han kunde bedſt,
Med Barmen fuld af Flamme,
Han ſvang den gaadefulde Gjæſt
Om Lindetræets Stamme.
Og mens de hen i Hvirvlen foer,
Beſtraalt af Nattens Kerte,
Der gik ſaa mange ſøde Ord
Fra Hjerte og til Hjerte:

— „Mit Øie aldrig før dig ſaae,
Dog tykkes mig, jeg kjender
Dig alt ſaa godt fra Top til Taa,
Som var vi gamle Venner!“
— „I Drømme ſaae jeg dig ſaa tidt,
Jeg mindes næppe Tiden,
Da jo mit Hjerte ſlog ſom dit,
Det er ſaa længe ſiden.“

— „Hvor ſnart to Hjerter enes kan,
Er underligt at tænke!“
— „Dem ſmedes let ved Længſels Brand
En ſtærk, uſynlig Lænke!“
— „Den Lænke er ſaa kjær og blød,
Jeg vil den gjerne bære.“
— „End ſtærkere, naar jeg er død,
Den vil dit Hjerte være!“

— „Hvi er dit Slør om Brænmen vaadt,
Som drivende af Vandet?“
— „Du spørger? og du veed dog godt,
Fra mine Øine randt det!“
— „Du er som Dagen klar og from,
Og dog en natlig Gaade?“
— „O, frit mig ei, hvorfra jeg kom,
Det kan jo Intet baade!“

— „Du elsker mig? et Kys mig giv,
At jeg kan være sikker!“
— „O, tøv en Stund, hvis ei, mit Liv!
Vort Hjerte Døden drikker!“
Da tang hun pludselig, og sprang
Lüig Hinden gjennem Lunden, —
Thi høit fra Taarnet Klokkens Klang
Forkyndte Midnatsstunden. —

I Svimmel gik den Ungersvend
Den Nat og næste Dagen;
Han svoer, at naar de saacs igjen,
Han vilde klare Sagen.
Af en ubændig Higen, snildt
Den Løndom at opdage,
Han Kirketaarnets Uhr fik stilt
En Time da tilbage.

Den Aften kom; og Vigen med
Sit klare Slør om Haaret
I Rækken atter svæved ned,
Som af en Bølge baaret.
Ung Ivar hende atter svang
Af ukjendt Fryd besjælet,
Mens deres Hjerters stille Sang
Sig atter sødt formæled.

Alt Maanen op ad Himlen gleed
Med blege Veemodsblikke;
Og langt det over Midnat leed,
Men hun det aned ikke.
Dog, som de allerbedst blev seet
I Dands, de tvende Unge,
Da hørtes Klokkeslaget Eet
Fra Kirkens Taarn at runge.

Og Ivar krysted hende fast
Til sig med dobbelt Varme.
Da sleed hun, dødningbleg, i Hast
Sig af hans stærke Arme.
Hun foer igjennem dunkle Krat,
Som ned mod Søen førte;
De Bønder i den tause Nat
Fjernt hendes Jammer hørte.

Mens alle Pigebørn i Skræk
Sig skyndte hjem til Sengen,
Ung Ivar og hans Venner kjæk
Tog Fart henover Engen.
I Grøft og Grav, i Dal og Lund
De søgte efter Møen,
Til i den klare Morgenstund
De standsede ved Søen.

Der hørte de fra Dybets Skjød
Hiin bittre Jammer klinge;
En Plet frembobled blodigrød
Og bredte sig i Ringe.
Forfærdet stod de tause Mænd
Og stirred over Voven,
Mens Alt dødsstille blev igjen,
Og Fuglen sang i Skoven.

Ung Ivar Skot forlod sin Bo
Og ind i Skoven rendte;
Hans Hjerte fandt ei Fred og Ro,
Hvorhen sin Fod han vendte.
I Verden Intet meer ham bandt
Til Glæden og til Livet;
En mørk Novemberdag man fandt
Ham druknet mellem Sivet.

Tre Frøkener.

Tungt falder den hvide Decembersnee;
Paa Borgen vaage Frøkener tre.
I Sanctæ Luciæ Nat saa silde
De deres Lykke udforske ville.

Af Længsel blusser Kinden saa rød.
Paa Bordet ligger et nybagt Brød;
Mens Hver sin Kniv deri de stikke,
De vente paa Timen med bange Blikke.

Men Tiden vandrer sin stadige Gang.
Da høre de Klokkens fjerne Klang.
Langt borte Midnatshanen galer, —
Den Ældste reiser sig rank og taler:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvis Dug jeg skal brede,
Hvis Seng jeg skal rede,
Hvis Viv jeg skal være,
Hvis Barn jeg skal bære?“

Da spalter sig bredt den stærke Væg,
Ind skrider en Herre med Hjelm og Skjæg,
Med Stang i Haand og Staal om Lænder,
Han griber en Kniv, — og bort sig vender. —

— Flux Væggen lukker sig efter ham.
Fjernt lyder i Skoven Ulvens Glam.
Mens Rædsel hvid hendes Læbe maler,
Sig reiser den anden Frøken og taler:

„Lucia, du blide!
Du saae mig at vide:
Hvis Haand mig skal føre,
Hvis Røst jeg skal høre,
Hvis Navn jeg skal bære,
Hvis Brud jeg skal være?“

Da hvælver sig Væggen til et Portal;
Og fjernt i Hallen, i Dødsens Qval
Paa Korset sees Guds Søn at hænge,
Og Blodet frem af fem Vunder trænge.

Livsaligt toner en himmelsk Røst:
„See her din Brudgom! see her din Trøst!
See her den Favn, hvorefter du sukker!“
Og atter Muren sig sagte lukker. —

— Den Tredie, den Yngste, faſt Barn endnu,
Var rolig i Sind og kjæk i Hu.
Ei hendes Hjerte var vakt af Dvale, —
Nu freidigt og lydt hun høres tale:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvem tør jeg vel vente,
Som Brud mig vil hente?
Hvis Mund mig vil ſmile,
Hos hvem jeg ſkal hvile?“

Og ind ad Murens aabnede Skjød
Sig ſkyder den ranglende, grimme Død,
Med Leen i Haand og med grinende Tænder
Han løfter een Finger og bort ſig vender.

Den ældſte Frøken ſtod ſtolt og rank.
Den Anden blegnet til Jorden ſank.
Med foldede Hænder den yngſte Lilie
Sig føiede fromt i Herrens Villie. —

— Knap var henrundet det halve Aar,
Da holdt der en Ridder i Borgegaard.
Han traadte i Sal med høviſke Lader
Og beilede der hos Moder og Fader.

Den ældste Frøken man ledte ind
Med smægtende Die og Blus paa Kind.
Var Længselen lang, kun kort var Ordet,
Snart sad de, Brud og Brudgom, ved Bordet.

Men Ridderen stirred paa Dugen vild:
„De Knive, dem haver jeg Magen til!
Du fik mig manet med Helvedqvide!“
Dybt skjulte han Kniven i Brudens Side.

Forlængst hun slumred i Gravens Skjød,
Da vaktes han først af Vanvids Nød.
Han kom til Borgen. Man saae ham gjerne,
Thi did ham lokked paany en Stjerne.

Den anden Frøken, saa from og god,
I Flamme tændte hans vilde Blod.
Men hun ei elsked. Fra Jomfrubure
Hun flygtede bly bag Klosterets Mure.

Den Tredie, den Yngste, det spæde Lam,
Sit Hjerte kasted paa Baal for ham.
Han saae ei til hende! Af Vee og Smerte
Da brast i Vaar hendes unge Hjerte.

Den Ridder flakked til Østerland,
For Korsets Seier kjæmpede han.
For Korset kunde han Palmen vinde,
Men Freden selv kuns i Graven finde! —

— Vov ei at drage i Dækket, som
Dig naadigt dølger din Fremtids Dom.
Skrid trøstigt frem, mens Lyset brænder,
Det skjærmes huldt af en Faders Hænder!

Tre om Een.

Der roede tre Matroser fra Skib imod Strand;
De var just komne hjem fra fremmede Land.

Deres Trøier var af Silke, deres Kiste var tung,
Guld havde de baade i Fikke og i Pung.

Deres Kind var som Mahogny, deres Haar som Ibenholt;
Med Paradis-Abild de spillede Bold.

De Ørenringe blinked bag deres sorte Skjæg.
Ind traadte de i Kroen og slog Døren mod Væg.

Saa satte de sig ned ved Bord og paa Bænk:
„Kromoder! luk op nu for Skab og for Skjenk!"

„For Skab og for Skjenk kan jeg snart lukke op;
Hvor har I nu vel tumlet Eders lystige Krop?"

„Saa langt af Led vi seiled, saa viden om vi foer;
Sidst komme vi fra Landet, hvor Guldtræet groer."

„Og kommer I fra Landet, hvor Guldtræet groer,
Saa skal den klare Viin stande for Jer paa Bord."

„Hvor er saa din Datter, med Rosen paa sin Kind?
Lad flux hende gange for Matroserne ind.“

„Hvad vil I saa min Datter? hun kommer tidsnok.
Hun spænder sine Skoe og fletter sin Lok.“

„Kromoder, hør! din Datter saa frisk og saa fiin,
Skal skjenke for os og sætte Smag paa din Viin.“

Ind traadte hun for Bordet; og det er vist og sandt,
Det var dem alle Tre, som en Stjerne oprandt.

Den Første tog Pigen ved hendes Haand saa hvid:
„Min Skat skal du være fra nu til evig Tid.“

Han ledte hende frem og sik hende til Bords:
„Hos mig skal du sidde evindelig til Roers.“

Den Anden hende klapped ved hendes Kind saa blød:
„Med mig skal du seile gjennem Liv og til Død.“

Saa drak han hende til og rakte hende Glas:
„Paa Farten skal du være mig Stjerne og Compas.“

Den Tredie sad stille og tænkte saa ved sig:
„Engang kommer Touren vel ogsaa til mig.“

Han talte med sit Die, han talte med et Vink;
Og Jomfruen svared saa lønligt med et Blink.

Men Kromoder tænkte saa listeligt i Sind:
„Jeg veed nok, hvem der farer for den føieligste Vind

De Tvende kasted hid og did saa skulende Blik,
Og tause ud ad Døren med hinanden de gik.

Paa grønne Eng derude de førte op en Dands,
Saa Liv og Død det gjældte, om Jomfruens Krands.

Den Tredie han smidsked: „At slaaes gjør intet Gavn!
Kom, kys mig, min Fæstemø! og tag mig i Favn!"

Og det var Kromoder, hun ud af Vindvet saae:
„Hold op nu at kives, lad være nu at slaae!

Gjør nu, som jeg siger, forliges og kom!
Der er slet Intet meer for Jer at djævles om!"

De To tilbage humped med Næserne i Blod;
Op stod da den Tredie og traadte dem imod.

I Dør han stod og raabte med listige Blik:
„See her, Kammerater! det Bedste jeg dog fik!"

I Dør han stod og vinked med hendes Jomfrukrands:
„Kom hid, Kammerater! til mit Bryllup og dands!"

Natligt Frieri.

Han vandred gjennem Lunden
I Sommernatten mørk og varm,
Med søde Qvad paa Munden
Og Cithren i sin Arm.

Han krysted mod sit Hjerte
Den, som en Elskerinde rank,
I Kamp med Fryd og Smerte
Hans Haab snart steeg, snart sank.

Hans hvide Fjerbusk visted,
Hans Kaarde let mod Sporen slog;
Ved hvert et Fjed, han skifted,
Heel dybe Suk han drog.

Da bæved i det Fjerne
Vellystigt Nattergalens Sang;
Den gjældte Frejas Stjerne,
Som klar paa Himlen hang.

Og da han gjennem Haven
Nær op til Slottet kom, var Alt
Saa stille som i Graven —
Man hørte, Duggen faldt.

Han rørte sine Strænge,
Og i den slummerfyldte Egn
De Toner svæved længe
Liig bliden Sommerregn.

Da vaagned op af Dvale
Den gamle Lind, hos Muren stod,
Som Melodiens Tale
Dens Hjerte godt forstod.

Da aabned deres Øre
De Blomster smaa i hvert et Bed
For Klangen ret at høre,
Og sittrede derved.

Der lod sig grant fornemme
Et sagte Suk fra Skovens Bryst.
Han hævede sin Stemme
Og sang med kjælen Røst:

„O! du, som hisset sover
I Kammeret bag røde Muur,
Mens Natten ruger over
Den hvilende Natur;

O, lad min Sang sig snige
Til Hjertets stille, dybe Gjem,
Og fra sit Drømmerige
Din Tanke kalde hjem!

Med halvoplukket Øre,
Med Øiet blankt af Nattedug,
Du huldt min Stemme høre
Og mine Hjertesuk.

Du Skjønne, som mit Øie
Kun een Gang saae, da rank du reed
Hen mellem Skovens Høie
Langs Søens Blomsterbred;

Min sværmeriske Tanke,
Mit Hjertes friske Rosenvaand
Sig om dit Billed ranke
Som til to stærke Baand.

Mit Bryst var tomt, som Ørken,
Hvor hiint udvalgte Folk drog om;
Nu er det efter Tørken
En Blomster-Helligdom.

Jeg saae dig paa din Ganger
Liig Sulamith, hvis Skjønheds Magt
Den kongelige Sanger
Fik fast i Lænker lagt.

Som Rachel øm og yndig,
Som Esther prud og stolt, og som
Debora kjæk og fyndig
Mit Blik du forekom.

Som Judith rank og fyldig,
Da paa sin stærke Daad hun saae;
Som Ruth, da from, uskyldig
Ved Boas' Fod hun laae.

O, kunde jeg opvække
For mig dit Hjertes Sympathie!
O, turde jeg nedlægge
Mit Haab som Frø deri!"

Da brat et Vindve klirred,
En Kappe, hvid, med Strimmel bred
Kom frem; to Dine stirred
Søvndrukne til ham ned:

„Hvad skal den Jammerklagen,
Hr. Lieutenant! og det Strængespil?
Gaa hjem! De kan om Dagen
Jo komme, naar De vil.

At trippe saa alene
I Mulm og Mørke her omkring
I vaade Græs og Grene,
Det ligner ingen Ting.

Er jeg end Jødepige,
Saa finder jeg det ikke net,
Det maa jeg Dem dog sige,
At la'e mig høre det.

Sligt kan jeg ikke lide,
Om det er nok saa peent indsvøbt;
Desuden maa De vide,
At jeg forlængst er døbt.

Tilgiv, hvis halv i Taaget
Jeg snakker! I min Tankes Net
Jeg, søvnig og forvaaget,
Ei Rede finder ret.

Jeg paa mit Hovedgjerde
Alt længe laae, da tidligt just
Jeg være maa paafærde, —
Vi skal jo gjøre Ost.

Saa maa jeg have Die
Jo med vort Svineslagteri,
Og Bryg og Bægt jeg nøie
Maa holde Orden i.

De Ord var ellers smukke,
Og Sangen var saa sød og blød;
Men hvorfor vil De sukke?
Det har jo ingen Nød.

See, nylig fik jo Fatter
I Lotteri en stor Gevinst.
Den gav han til sin Datter, —
Det tænkte De vel mindst?

Een Avlsgaard jeg mon eie,
De har en anden, det gjør to;
Saa har det gode Veie, —
Slaa De kun Dem til Ro!

Det kan jo blive deiligt,
Hvis ei De talte kun i Skjers;
Vi ligge saa beleiligt
For dette Slags Commers.

En dydefuld Forening,
Kan De begribe, er min Smag;
Hvis det er Deres Mening,
Er det en afgjort Sag.

Gaa derfor ei om Borgen
I Mørke som en fredløs Aand;
Men kom til mig i Morgen,
Saa skal De faae min Haand!"

— Han tabte fast sin Cither,
Han tabte Næse, Maal og Mund;
Den Dosis var saa bitter,
Men gjorde flux ham sund.

Forbløffet drev han atter
Tilbage til sin egen Borg;
Og brast han ei af Latter, —
Ei døde han af Sorg.

Ridder og Svend.

„Stands og svar nu paa min Tale,
Du, som svoer mig Troskabs-Eed,
Som har tjent i mine Sale,
Og mig fulgt, naar ud jeg reed;

Du, hvem jeg har lært at fægte
Saa for Alvor som for Skjemt;
Du, hvis Hjerte for det ægte
Riddersind jeg vilde stemt;

Du, som bar mig Skjoldet, Landsen
Til den vilde Kampens Dyst;
Du, som fulgte mig, naar Dandsen
Vinked os til Livets Lyst:

Siig, hvi har du dig formastet
Som af Trolddom brat berørt?
Har dig Ærens Gud forkastet,
Og en Djævels List forført?

Var min unge Hustrues Die
Dig en Lygtemand, der vild
Over Moser, Dale, Høie
Lokked dig med snedig Ild?

Har din gode Engel sovet,
Da du gik det første Skridt
Og saa frækt begjære voved,
Hvad mig Himlen gav som mit?

Uden hende, sig, hvad ændsed
Paa den vide Jord din Aand?
Naar du hende Viin credentsed,
Rørte din ei hendes Haand?

Bar du ikke hendes Sløife
Hemmeligt omkring din Arm?
Saae jeg dine Blik ei strøife
Glødende til hendes Barm?

Hvad var det for Ord, du mæled,
Saa hun sittred bly derved,
Hist paa Jagten, da du knæled
Og fra Hest hjalp hende ned?

Siig mig, hvem i Aftes silde
Fulgte du til dunkle Lund?
Var det i den kolde Kilde,
At du lædsked der din Mund?

Plukked du af Roser røde?
Eller Liliens hvide Skaal? — —
Viid det, Een af os skal bløde,
Her er sat det sidste Maal!

Ung er du, jeg graa og gammel,
Men en Dyst jeg vover end;
Luften blier mig giftig-vammel,
Skal med dig jeg dele den.

Dybt i Taarnets skumle Gjemme
Kunde jeg, med Ret og Skjel,
Lade Øglens Ringe klemme
Af dit Bryst den sorte Sjæl.

Men jeg vil, at vi skal stande
Jævnbyrds for hinandens Sværd;
Og jeg vil, at du skal sande,
Jeg var mere Troskab værd.

Marv endnu min Arm besidder!
Kast din Kappe, knæl paastand,
Og stat op igjen som Ridder
Og forsvar dig som en Mand!"

— Lige stramt var spændt hver Sencs
Baand om Begges piinte Barm;
Hadet hærdede den Enes,
Kjærlighed den Andens Arm.

Begge faldt; men førend Livet
Svandt, den Unge hvisked tyst
Til den Gamle, skarpt, som Sivet
Hvisler ved en øde Kyst:

„Hende tog du, skjøndt du vidste,
Min Trolovede hun var.
Nu, før dine Øine briste,
Nyd den Frugt, din Lumskhed bar!

Svinde skal din drømte Lykke,
Ha, fortvivl og tag din Løn:
Viid, din Borg, dit Vaabensmykke
Arve skal i Dag min Søn!"

Skatten.

„Nei, Karen! gaa ei bort i Nat,
I Skoven fælt det hvæser;
Paa Bjerget Stien er saa brat,
Det er saa koldt og blæser.

Til Sengs er Ræven gaaet alt
I lune Hul paa Skrænten,
Og trygt i Fjeldets snevre Spalt
Paa Reden kurer Glenten.“

„Jo vist, vor Moer! jeg maa afsted,
Jeg tør ei længer lente;
Her ved din Rok en Stund, jeg veed,
Du nok vil paa mig vente.

To Timer gaaer nok eller tre,
De snarlig er henfløine;
Naar saa jeg kommer, skal du see,
Hvor du vil gjøre Dine!“

„Men hvis det skulde galt dig gaae,
Hvad vilde Jens saa sige?“
„Mig tænker Jens ret aldrig paa,
Jeg er en fattig Pige!“ —

Og Karen gik, hun vidste godt
At finde Vei bag Lunden;
En Skat, meer værd end Teen og Tot,
Laae hist ved Egen bunden.

Tre Gange saae hun jo den Ild,
Som klart derover brændte;
I Nat hun vilde, kjæk og snild,
Den Kongeløsning hente.

Med Skjørtet kiltet op om Lænd,
Med Spaden paa sin Nakke,
Med Haanden under Forklæd, hen
Ad Stien mon hun lakke.

Mens over Himlen Skyen jog
For Stormen, som en Kryster,
Fuldmodigt Pigens Hjerte slog
Bagved de unge Bryster.

Det var saa sort i Krat og Skov,
Og Stierne var trange;
Langt borte hørtes Hundens Vov
Og Uglens Klagesange.

Det rasled her, det pusled hist,
Mens gjennen Krat hun trængte;
Lig Kløer Brombærbuskens Qvist
I hendes Skjørt sig hængte.

Forkyst, en eenlig Fugl fløi op
Og stygt med Vingen basked;
Tidt syntes hun, en lodden Krop
Langs med paa Stien trasked.

Men hun brød sig om ingen Ting,
De flinke Fødder baade
Hun brugte til saa raske Spring,
At snart hun Egen naaede.

Der satte hun sin Spade fast
I Jord af alle Kræfter;
Det første Spademaal blev kast,
Det andet kom derefter;

Det tredie og det fjerde lod
Ei vente paa det femte;
Rask rørte hun sin Haand og Fod,
At blive træt hun glemte.

Det var, som grant hun hørte Fjed
Bag sig i Krattet rende;
Hun lod det rende, og blev ved
Den sorte Muld at vende.

Da stødte Spaden haardt en Gang,
Saa Bladet nær var sprunget.
En dyb, en mægtig Klokkeklang
Hen under Jorden runged.

Men sagte op af Steen og Muld
Skjød Kjedlen sig, den blanke,
Til Randen fuld af myntet Guld,
Med tvende stærke Hanke.

Da hvisler det i skumle Nat!
I Vest og Øst det lyner!
Da vrimler ud bag Busk og Krat
Vidunderlige Syner!

Syv tykke Pindsviin løb foran
Med luerøde Pinde!
De trak et Deigtrug, paa hvis Rand
Der sad en puklet Qvinde.

Tre Marekatte reed paa Stok,
Slog op og gjorde Pudser;
Dem fulgte en fortvivlet Flok
Af Fiirbeen og af Tudser.

De forlænds og de baglænds kom,
De hopped og de tripped,
De neiede, de dandsed om,
De snurred sig og vipped.

De vralted, vrikked, sprang og loe,
De peeb, de nøs, de hvæste,
Mens paa en lang, ildrød Hoboe
Et grimt Utyske blæste.

I Qvas de tændte op en Ild
Med Knittren og med Knagen,
Mens nogle vendte Ryggen til
Og pustede med Bagen.

Men Pigebarnet blev ei ræd,
Og intet Ord hun mæled;
Hun hverken gyste eller græd,
Knap Latteren hun qvæled.

Saa kom der Rotter, Flaggermuus
Saa store, som smaa Køer,
Med Hui og Støi, og røde Blus
De bar i deres Kløer.

Der stod en Præst og stirred ned
Med sine Øine røde;
En sneehvid Kone Hænder vreed,
Og hendes Taarer fløde.

Af fire Haner i eet Spand
En Trillebør blev trukket;
Der sad en leed, graaskjægget Mand
Og griinte, saa det klukked.

En Horsebeenrad ud fra Busk
Sin Dødningpande luded;
Et Egern bag sin Haleduft
Fælt i et Skovhorn tuded.

Høit jublede det fule Pak,
Saa det i Skoven skingred;
Og snevrere sig Kredsen trak,
Og nærmere den slingred.

Dog Pigen end stod taus og fast,
Ei Rædslen hende magted;
Med kjækt og roligt Dickast
Paa Skatten kuns hun agted.

Da slog hun Blikket op i Løn,
Just som hun vilde hæve'n;
Da saae hun Jens, sin Naboes Søn,
Ved Træet staae med Bæven.

„Ih, Jesu Kors! for alt det Guld!"
Saa lød hans Raab i Lunden.
Afmægtig Pigen sank omkuld,
Og — Alt var brat forsvunden!

Af Jorden Skatten var opflugt,
Hvert Gjøglesyn var borte.
For tusind Aar var atter lukt'
Nu Lykkens faste Porte! —

Da Karen kom sig lidt igjen,
Og Hjertet fik sin Varme,
Hun følte, hun blev baaret hen
Af tvende stærke Arme.

Uveiret var forbi, og fuld
Stod Maanen op, den blide;
Jens satte Pigen paa en Bul
Og sig ved hendes Side.

Han venligt hendes Hænder tog
Og trykked dem i sine;
Han hende sagte til sig drog
Med ømt bekymret Mine:

„Men Karen dog! hvad er det her?
Jeg aldrig havde ventet,
At du ved saadan selsom Færd
Din Lykke vilde hentet.

Nei see, jeg har et Huus, en Lod,
Tre Køer og en Have,
En Haand paa Skaftet, nok saa god
Til Skatte dig at grave.

Modtag nu denne Haand i Nat
Og bliv min Hustru kjære.
Dig gjemmes i mit Bryst en Skat,
Som Møl og Rust ei tære.

Du tier stille, som da nys
Du kjæmpede for Skatten?
Siig mig din Mening med et Kys, —
Jeg tænker, jeg skal fatte'n!"

Hun taug, men fik sin Mund lidt but
Og trykked den paa Jenses; —
Meer var der ei, fra det Minut,
At siges eller ændses.

Hjemad de gik med Kinden varm,
Med Hjerter lette, glade;
Hun læned træt sig til hans Arm,
Han bar paa hendes Spade.

Og da til Hyttens Dør de vandt,
Hvor Lampen rødligt brændte,
Sad Pigens Moder end og spandt,
Med tusind Ting i Vente:

„See, see! du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen, Nabo! sæt Jer! — Men —
Hvor har du Skatten, Karen?“

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
„Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!“.

Ravnen.

Hun ſad og ſpandt paa Rokken
Ved Hyttens aabne Dør;
Men Tanken var ei hjemme,
Og tidt blev Traaden ſkjør.
Fra Øiet liſted Taaren
Og gjorde Kinden vaad;
Hun ſtrøg den bort med Fingren
Og vædede ſin Traad.

Ei agted hun paa Roſen,
Der pranged i ſit Bed,
Hun ændſed ei Violen,
Som dufted tæt derved.
Men hendes Suk var lange,
Og hendes Barm ſaa trang;
I Hjertets Dyb hun nynned
Saa kummerfuld en Sang:

„Her udenfor min Hytte
Der ſtaaer et Lindetræ,
En Skjærm af brede Blade
Til yndigt Sommerlæ;
Dets søde Blomſter dufte, —
Jeg kunde ſee mig glad
Paa hver en Qviſt, ſom ſpired
Med blanke Knop og Blad.

Men nu har Ravnen ſorte
I Toppen taget Bo;
Den vilde Fugl om Natten
Mig ſkræmmer op af Ro.
Den jager mine Duer
Og andre Fugle ſmaa,
Som pleied før ſaa venligt
At qviddre der og ſlaae.

En Trold den er, omkring mig
Den breder Vingen ud,
Den ſkriger vildt og agter
Ei Hødſel eller Skud.
Den følger mig med Diet,
Hvorhen ſaa gaaer min Fod.
For viſt jeg veed, den drikker
Tilſidſt mit Hjerteblod.

Der er kuns Een i Verden,
— Jeg siger ei hans Navn, —
Som kunde, hvis han vilde,
Faae bort den lede Ravn;
Men han har reent forladt mig,
Han kom jo ei herned
I hele otte Dage —
Ak — i en Evighed!"

Da traadte ind ad Laagen
Den Savnede igjen;
Med sagte Skridt han sneg sig
Til den Forladte hen.
Da rødmed hendes Kinder,
Hun Blikket segne lod,
Og dobbelt hurtigt dreied
Hun Hjulet med sin Fod.

Han mæled ei, men satte
Paa Bænken sig og tog
Saa omt om hendes Arm og
Den bort fra Tenen drog.
Ind under Dielaaget
Han søgte hendes Blik,
Mens inderlig en Hvisken
Kun fra hans Læber gik:

„Mit Liv! min søde Kjæreſt!
Vær ikke vred paa mig!
Ræk mig din Haand og giv saa
Et Kys mig til Forliig!“
Med Haanden skjød hun sagte
Ham bort — endnu lidt mut;
Men saa fik han dog Kysset, —
Og saa — var Ravnen skudt!

ACADEMIA RUSSA
BIBLIOTHECA CENTRALIS
PETROPOLITANA

ЛИЦЕНЗИОННЫЙ ОТДЕЛ ВЫСШЕГО СОВЕТА НАРОДНОГО ХОЗЯЙСТВА